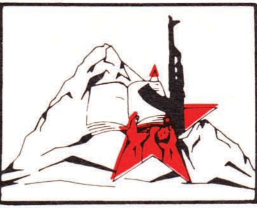

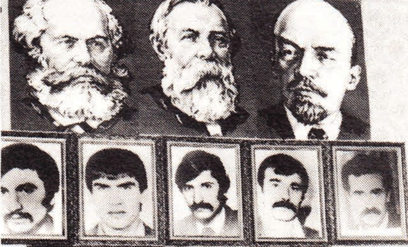
SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Sayı 39 / Mart 1985 / 2.- DM

PKK GENEL SEKRETERİ ABDULLAH ÖCALAN:

"KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİNİN İLANI HALKIMIZIN TARİHİ DİRENME KARARIDIR"

«Yeni bir sayfa açılıyor. Bu, görkemli bir direnme sayfasıdır. İyi niyetli olan, direnmek ve kurtuluş isteyen herkese bu sayfada adını yazma hakkı vardır. Geçmişte günahı ve suçu ne olursa olsun, ama gerçekten tüm içtenliği ve dürüstlüğüyle tarihe bu biçimde katılmak istiyorsa bu hak, herkese verilmelidir. Fakat eğer, yine bu yüce sıfatların arkasına sığınıp, PKK'nin cephe silahıyla yeni özgürlük sayfaları açmaya çalıştığı bu dönemden sonra da işbirlikçiliklerini ve olumsuzluklarını sergilemeye devam edip, bunu bir siyaset haline getirirlerse, açık ki, o durumda hiç bir kuvvet bizim bunları ezmemizi engelleyemeyecektir. Hangi kamptan olursa olsun, kimin adına konuştuklarını iddia ederse etsinler, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük hakkı her ağzın temsilciliğinden daha üstün tutulacaktır. Bu hak dokunulmazdır. Dolayısıyla, ister kapitalist ve isterse sosyalist sistem içerisinde olsun, her ülke, parti ve kişi bu hakka saygılı olmak ve destek sunmakla yükümlüdür. En sıradan bir demokratlık ve enternasyonalizmin ilkeleri de bunu gerektirir. Eğer bu kutsal hakkı çiğneyen biz olursak, o durumda biz onların her türlü eleştiri ve ezme hakkıyla karşı karşıyayız demektir. Biz bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizi tüm insani yeteneklerimizi ve halkımızın gücünü ortaya koyarak sonuca götürmeye çalışacağız. Bu konuda ortaya çıkacak olan her eksiklik ve hatanın eleştirisi dostça bir yaklaşım olarak kabul edilir. Ama böyle soylu bir birliği bozmak ve rayından çıkarmak isteyenler, kim olursa olsunlar, halk tarafından affedilmeyeceklerdir. Hangi sıfat ve maske altında olursa olsun, ulusal direniş ve birliğimize yönelenlere karşı özgürlük savunulmalıdır. Çünkü halkın çıkarları, ilerici insanlığın hiç bir biçimde rededemeyeceği kadar kutsal ve yüce çıkarlardır. Dolayısıyla hiç bir gerekçeyle önlenmemesi gereken bir hakkıdır.

Bu hakkın önünde durmak isteyen yurtsever ve sol maskeli tüm güç, çevre, parti ve kişileri teşhir ve tecrit edin ve hesap sorun! Maddi-manevi tüm olanaklarınızı seferber ederek, o çağdışı karanlık tarihi lanetleyip, geçmişte sahip çıkılacak çok az, ama ileride kazanılacak çok şeyin olduğunu bilerek ayağa kalkın! Parti önderliğinde sımsıkı kenetlenin ve kendi cephe silahınızla savaşın! Böyle savaşıldığında zafer bizim olacaktır!

O halde:

Çağın bir yüz karası ve lanetli bir tarihsel geçmişin ürünü olan vahşi sömürgeciliğe karşı savaşımda kanımızı damla damla akıtacağımıza, bütün yeteneklerimizi ülkemizin kurtuluşu için en verimli şekilde harcayacağımıza, hiçbir yeteneğimiz ve enerjimizi kendimizle mezara götürmeyeceğimize, düşmanla aramızdaki muazzam güç dengesizliğini göz önüne getirerek, bu mesafeyi en güçlü teknik olan insan faktörüyle kapatmayı şiar edineceğimize, halkımızın çağla ve tarihle kopuk yaşamını ilerici insanlıkla birleştirmek ve kendi öz tarihimizi yazmak için yaşayacağımıza, bunun dışında bir felsefe, siyaset ve pratik ahlâk yaşamını kabul etmeyeceğimize ve bunu tüm topluma egemen kılmayı Partili olmanın, yurtsever olmanın, bir gereği olarak kabul edeceğimize and içeriz.»

(Yazısı 12. sayfada)

SBKP Genel Sekreteri ve SSCB Devlet Başkanı
Konstantin Çernenko Öldü!

Sovyetler Birliği Komünist Partisi Genel Sekreteri ve Devlet Başkanı Konstantin Çernenko, uzun süredir devam eden hastalığı nedeniyle 10 Mart 1985 günü öldü. 73 yaşında ölen Çernenko'nun yerine, Sovyetler Birliği Komünist Partisi Genel Sekreterliğine M. Gorbaçev getirildi.

Çernenko, bu göreve 9 Şubat 1984 günü ölen Yuri Andropov'un ardından seçilmişti. Kısa süren başkanlık döneminde Çernenko, Sovyet iç ve dış politikasında fazla bir yenilik getirmeyen bir lider olarak tanındı.

1911'de Bolschaja'da doğan Çernenko, kırsal kökenli bir aileye mensuptu. 1950'de SBKP propaganda bölümü başkanlığına getirilmiş, daha sonra da Polonya'da bir

SBKP Genel Sekreterliği'ne yeni seçilen M. Gorbaçev.

süre danışmanlık görevini yürütmüştür. 1956'da tekrar ülkesine dönen Çernenko, 1971'de Merkez Komite üyeliğine seçildi. 1978'de Politbüro üyeliğine getirilmiş ve 1984'te de Andropov'un ölümünden sonra Devlet Başkanlığı ve Parti Genel Sekreterliği görevini üstlenmişti.

K.U. Çernenko'nun yerine SBKP Genel Sekreterliği görevine seçilen Michail Gorbaçev, henüz 54 yaşında. Bugüne kadar seçilen en genç başkan sıfatıyla tanınan Gorbaçev, eski kuşakla yeni kuşak arasında bir geçişi oluşturmaktadır. Bu niteliğiyle de dikkatleri üzerinde toplayan Gorbaçev, dünya sosyalizm mücadelesinde giderek kendisini daha fazla duyuran sorunların çözümüyle karşı karşıya bulunmaktadır. Emperyalizmin sosyalizme ve dün-

Devamı 23. sayfada

SASON'DA ÇATIŞMA

- ***Sekiz PKK Kadro ve Savaşçısı Soylu Direniş İçinde Şehit Düştü!***
- ***Sömürgeci Kolluk Kuvvetlerinden de Çok Sayıda Kayıp Var!***

Henüz elimize detaylı bilginin ulaşmadığı, sözkonusu çatışmadan gelen haberlere göre; 9 mart 1985 günü bir ihbar sonucu alana gelen çok sayıdaki sömürgeci kolluk kuvvetlerinden çok sayıda da yaralının olduğu söylenmektedir. Partizanları sağ ele geçiremeyeceğini anlayan sömürgeci caniler, havadan ve karadan attıkları bombalarla,

vetleri ile Partizanlar arasında amansız bir çatışma çıkmıştır. Sömürgecilerin karadan ve havadan başlattıkları tam teçhizatlı saldırıya ellerindeki silahlarla karşılık veren, direniş savaşçıları, sömürgecilerin yaptığı açıklamaya göre, ilk başta yerlerini sömürgecilere gösteren ihbarcıyı cezalandırmış, ardından subaylara yönelerek 1 subayı öldürmüş, diğer birini de ağır şekilde yaralamışlardır. Daha sonra, bir askerin daha öldürüldüğü çatışmada sömürgeci kolluk kuvvet- onların bulunduğu alanı taramışlar ve sekiz yiğit halk savaşçısı ve önderini şehit etmişlerdir.

Yaralanan subay ve bir çok askerin de hastaneye kaldırılırken öldükleri haber verilmektedir.

Değişik kaynaklardan aldığımız bir habere göre, çatışma bir günden fazla devam etmiş ve sömürgeci kolluk kuvvetlerinden, sıkıyönetim komutanlığının yaptığı açıklamanın tersine çok sayıda kaybın olduğu bildirilmiştir.

Devamı 22. sayfada

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi Kuruldu!

YURTSEVER KÜRDİSTAN HALKI! KÜRDİSTAN'IN TÜM ULUSAL-DEMOKRATİK GÜÇLERİ!

Ülke ve halk tarihimiz, yabancı işgal, istila ve sömürgecilik hareketleri ile bunlara karşı halkımızın çeşitli biçimlerdeki direnişi tarihidir. Yüzyıllarca yabancı egemenler, işgalci, istilacı ve sömürgeciler ülkemize ve halkımıza saldırmışlar, yurt topraklarımızı ve halk bütünlüğümüzü bölüp parçalamışlar, topraklarımızı kendi yurtlarının bir parçası haline getirme ve ulus ve halk varlığımızı yoketmeye çalışmışlardır. Bu hain ve gerici amaçlara karşı çeşitli biçimlerde sürekli direnen halkımız, birçok nedenden ötürü bağımsızlık ve özgürlüğünü bir türlü elde edememişse de, ulus ve halk olarak varlığımızı günümüze kadar koruyup yaşatmayı bilmiştir.

Devamı 10. sayfada

İÇİNDEKİLER

Günümüzde Atatürkçülük 2
Bulgaristan Provakasyonunun Ardındaki Gerçekler 3
Halkın dilinden 4-5
Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve Maskesi Düşen Özel Harp 6
Kürdistan Halkı Yiğit Bir Evladını Şehit Verdi 9
Dış Dünya 16
Partizanın Mektubu 17
Newroz Gece Haberleri 20
UKC İle Kürdistan Kadınları Geleceğe Daha Güvenle Bakıyor 21

Günümüzde Atatürkçülük Propagandalarının Anlamı

Bir dizi üniversitede yeni olmayan, fakat yeniden ele alınması bakımından yeni bir konu, seminer olarak verilmeye başlandı. Özellikle de gençliği hedefleyen bir konu olması dolayısıyla, üzerinde daha fazla durularak mutlaka beyinlere yerleştirilemeye çalışılmaktadır.

Atatürkçülüğü konu alan seminerlerde, M. Kemal'in düşünceleri, sahip çıkılması gereken bir düşünceymiş gibi gençliğe aktarılmakta, askeri güçlerin yardımıyla da seminerler zorla verilmektedir. Tehdit ve zorbalıkla sürdürülen bu faaliyetler, geniş bir çevreye yansıtılarak, yaygın bir propagandası geliştirilmektedir. Açık ki, bu faaliyetlerin üniversitelerden başlatılması tesadüfi değildir. Burada meyveleri toplanmak istenen bu girişim, giderek daha geniş çevrelere yansıtılmak istenecektir.

12 Eylül'le verilen ruhun Kemalizm olduğu ve bu ruh üzerinde bu hareketin yükseldiği bilinmektedir. Çöküşe giden devlet, Kemalizme yeniden sarılarak ve en bayağı biçimde bunu hortlatarak kendisini kurtarmak istemektedir. 12 Eylül'de iktidara el koyan faşist generaller çetesi, özellikle aydın-gençlik üzerinde durarak, *"Atatürkçülük yeniden ruhlarına işletilmelidir"* çağrısında bulundu. Bunun Kemalizmin faşist ruhuyla canlandırılma çabaları olduğu herkes tarafından da bilinmektedir.

12 Eylül sonrasında bu çabalara hız verilip ilk elde zindanlardan başlanarak Kemalizm yeniden canlandırılmak istendi. Oluşturulan "Genç Kemalistler Birliği" bunun ilk adımları olurken, aynı zamanda Ulusal Kurtuluş Mücadelemize karşı da bir ihanet şebekesi oluşturuluyordu. Bununla bir yandan ihanet ve teslimiyet geliştirilmeye çalışılırken, diğer yandan da Kemalizm düşüncelere egemen kılınarak, bir daha doğmamacasına devrimci düşünceler boğulmak istendi.

Buna paralel olarak, okullarda da Kemalizm dersine ağırlık verilerek, parçalanan ihanet çeperi, yeniden örülmeye çalışıldı. Özel dersler konularak, Atatürkçülüğün propagandası geliştirilmeye başlandı. Bunun dışında ise, tüm diğer derslerde de işlenen tek konu Kemalizm olmaya başladı. Daha küçük yaşlarda beyinlere sokulmak istenen bu düşünce, her yerde kitapları ve büstleri ile halkımızın karşısına çıkarıldı.

Denilecek ki, geçmişte de bu propaganda eksik olmadı. Kürdistan'da daha kendisini yeni tanımaya başlayan çocuklar, ana kucağından alınarak kemalist okullarda küçük beyinler ihanet ve zehirle doldurulmaya çalışıldı. Bunda önemli oranda başarılı da olundu. Fakat, 1970'lerden sonra ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimi, örülmek istenen ulusal-inkarcı çeperi parçalayarak gençliğin beyninde yerleştirilmek istenen kemalist zehir önemli oranda dışarı akıtıldı. Böylece, sömürgecilerin büyük bir hevesle arzuladıkları sonuca ulaşmaları da engellendi.

PKK önderliğinde Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin katettiği gelişmeler, kemalist ideolojinin giderek etkisizleşmesine yol açarken, devrimci düşüncelerin hakimiyetini de geliştirmiştir. 1980'lere gelindiğinde öyle bir durum ortaya çıkmıştı ki, en son Türk devletine ruhunu, gıdasını veren Kemalizm, artık işlemez olmuştu. Devletin temelleri çatırdıyor, oluşan çatlaklar mücadelenin daha da gelişmesine yol açıyordu.

Devrimci mücadele karşısına askeri gücüyle çıkan Türk burjuvazisinin, ideolojik alanda ise dayanacağı bir temeli kalmamıştı. Ama ulusal kurtuluş mücadelesi ezilmek isteniyorsa, baskı, katliam ve işkencelerine bir kılıfta geçirmek zorundaydı. İdeolojik kılıfla gizlenemeyen bu uygulamalar, ancak belli bir yere kadar götürebilir. Bu nedenle 12 Eylül sonrasında, Türk sömürgecileri, eski silahlarını yeniden kuşanmaya başladılar. Kemalizm yeniden biçimlendirilerek faşist ruhuyla ortaya çıkarıldı. Bu kez başında M. Kemal yoktu ama, kendisini ona benzetmek isteyen, onun bir karikatürü ortada dolaşmaya başladı. En üstte K. Evren olmak üzere alta doğru Kemalizmin yaygın propagandası geliştirilmeye başlandı. Evren, her konuşmasında kendisini Atatürk'e biraz daha benzeterek, *"Atatürk ilkelerine sahip çıkılmalıdır"* vb. sözlerini ağzından düşürmedi. Halen yaptığı bir çok konuşma vb.'lerinde bu sözleri sarfetmekten geri durmamaktadır.

Açık ki, bu kadar yoğun bir biçimde geliştirilmek istenen Kemalizm, Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'da yaşamasının en önemli nedenidir. Hala bir çok "devrimciyim" diyen gücün bile kendisini, etkisinden kurtaramadığı bu ideoloji, inkarcılığın ve teslimiyetin geliştirilmesinin önemli bir kaynağıdır. Bu nedenle geçmişte yaşamasının nedeni olan bu ideolojiyi Türk sömürgecileri, 7'den 70'e tüm Kürt halkına hakim kılmak istemektedirler. Cunta başlarının açtığı sözde "okuma seferberliği" kız çocuklarının okutulması zorunluluğu vb. girişimler, Kemalizmin en ücra köye kadar götürülmesinden başka anlam taşımamaktadır. –okuma yazma seferberliği görünümü altında işlenen konular– Atatürkçülük'dür.

Tüm bu girişimlere rağmen, büyük bir uyanış içinde bulunan halkımız üzerinde bu düşüncelerin hakim olmasının olanakları yoktur. Çabalarının sonuçsuz kaldığını gören sömürgeciler, yeni yöntemlere başvurmaya başladılar. Artık küçük beyinler bile Kürdistan'ı düşünmeye, tanımaya başladığı bir dönemde inkarcılığın yeniden geliştirilme çabaları tutmamaktadır. Ama sömürgeciler buna rağmen girişimlerinden vazgeçmeyerek, yoğun bir saldırı geliştirmeye devam etmektedirler.

15 Ağustos devrimci atılımı, yüzyıllardır süre gelen karanlığı parçalarken, 4 yıldır süren suskunluk perdesini de yırttı. Halk kitlelerinde uyanışı daha da geliştirirken, mücadeleye katılımlarını da arttırdı. Bu gelişmeler sonucu Türk sömürgecileri daha da sıkışmaya başladılar. Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin yeni dönemde kazandığı atılımı engellemek ve gelişiminin önüne geçmek amacıyla, katliam ve işkencelerine hız verirken, ideolojik saldırıya da geçerek, bu alanda da mücadelemizi darbelemeye çalışmaktadırlar.

15 Ağustos sonrasına denk gelen ve bir dizi üniversitede seminer olarak verilen Atatürkçülük, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı ideolojik alanda bir saldırıyı hedeflemektedir. Yürütülen ve geliştirilen diğer saldırılar, düşünce alanında da böylelikle tamamlanmak istenmektedir.

Üniversite gençliğinden işe başlanması ve yoğun olarak bu çevrelerden geliştirilmesi bir tesadüf olmayıp, uzun vadeli sürdürülen planın bir parçasını oluşturmaktadır. Gençliğin ulusal kurtuluş mücadeleleri ve toplum açısından önemi bilinmektedir. Gençliği ele eden kesimin toplumun geleceğini de elde edeceği ve üzerinde söz sahibi olacağı açık bir gerçektir. Bu gerçeği çok iyi bilen sömürgeciler, 15 Ağustos sonrasında bu faaliyetlerine ağırlık vererek gençliği elde tutmaya çabalamaktadırlar. Bunu, da 15 Ağustos direnişlerinin yaratığı güçlü etkinin sonrasına getirerek eylemlerin yarattığı olumlu gelişmeleri boğmaya çalışmaktadırlar. Böylece de zindanlarda yaratılmak istenen "Genç Kemalistler Birliği"ne dışarıdan da üyeler katarak Ulusal Kurtuluş Mücadelemize karşı geniş bir ihanet ağı ve milis gücü oluşturulmak istenmesinin yanısıra, kemalist kadroların yetiştirilmesine ağırlık verilerek, bunlar vasıtası ile bu düşünceleri tüm topluma egemen kılmaya çalışmaktadırlar.

15 Ağustos direnişinin yarattığı gelişmelerden korku ve paniğe kapılan sömürgeciler, alelacele seminerlere girişerek kendilerini kurtarmaya çalışmaktadırlar. Açık ki bu çırpınışları, onları kurtarmaya yetmeyecektir. Ulusal Kurtuluş İdeolojimize karşı Kemalizmin yeniden hortlatılması, geçmiş isyanlarda görülen başarıyı gösteremeyecek, zor sistemi ile çöküşe giden sömürgecilerle birlikte ideolojik örtüleri de tarihin tozlu sayfaları arasında yitip gidecektir.

Önümüzdeki dönem de gençlik üzerinde benzer oyunlara ağırlık verilerek geliştirilecektir. Nasıl ki, halkımız askeri-siyasi alandaki saldırılara cevap vermesini biliyor ve bunu 15 Ağustos ve ardında UKC'nin ilanı ile cevaplamışa, aynı şekilde sömürgecilerin ideolojik alandaki saldırılarına da gerekli cevabı vermesini bilecek, oyunlarını boşa çıkarabilecektir. Gençlik üzerinde oynanmak istenen oyunlara Kürdistan gençliği geçmişte olduğu gibi bu gün de, gerekli cevabı verecek, 15 Ağustos atılımı ile yeni döneme giren mücadelemizin UKC'ne ulaşmasısı ile birlikte daha güçlü atılımlar yaparak, Ulusal Kurtuluş Savaşında yerini alacak ve bu bayrak altında Ulusal kurtuluşun önemli bir gücünü oluşturacaktır.

★

YURTSEVER KÜRDİSTAN HALKI!

1985 Newroz'u halkımıza kutlu olsun. Bu yıl bir bayram karşılanıyor. Yüzlerce yıldır dağ doruklarında sönmeyen umut, artık bir isyan gerçeği haline gelmiş bulunmaktadır.

Halk olarak çok acı çektik. Asırlardır bir köle gibi yaşadık. Bize ait olan her şey elimizden alındı. Tarihimiz, dilimiz, kültürümüz ve hatta adımız bile yok sayıldı. Kimliksiz bir halk olarak yaşamaya mahkum edildik. Yakın tarihimizdeki her isyan hareketi kanla, vahşetle bastırıldı. Biz halk olarak böylesine acılar içerisindeyken, egemen sınıflarımız daima uşaklığı yeğlediler. Halka ihanet ederek, bizi kana bulayan ellerle ortak oldular.

Halkların kölelik zincirlerini parçalayarak bağımsızlık ve özgürlüklerine kavuştukları bir çağda, sözde çağ ve halk adına hareket eden küçük-burjuvalar ve aydınlar da bize hiç bir kurtuluş umudunun olmadığını söylemekteydiler. Düşmana yalvararak sözde medeniyet kırıntılarından yararlanmayı önerdiler. Biz köle, işkence altında, aç ve işsiz bir halktık. Ama onlar bize özgürlük ve bağımsızlık için mücadele yerine, yol-su-okul için yalvarmamızı öğütlediler. Bu ise daha çok kölelik, daha çok sömürü ve kendimizden biraz daha uzaklaşmak demekti.

Oysa böylesi bir köleliğe boyun eğiş halkımızın adına en utanç verici durumdu. Böyle bir utanç altında yaşamak kabul edilemezdi. Eğer biz de bir halk isek, gücümüze güvenmeli ve soluk almak kadar gerekli olan bağımsızlık ve özgürlüğümüz için savaşmalıydık. Halkımız bu gücü gösterdi. En inanılmaz olanları bizzat kendi bağrından çıkardığı öncüsü ile gerçekleştirdi.

Köle bir halkın özgürlük için ayağa kalkışı kolay değildir. Bunun için gerekli cesaret, bilinç ve kararlılık gösterilmek zorundadır. İşte PKK şahsında halkımız uyanışını, dirilişini ve mücadele kararlılığını kanıtladı. PKK'nin geçmiş ve bugünkü pratiği bunun açık bir göstergesidir. Halkımız PKK'de yeniden doğuşu, kaybettiği onurunu buldu. Binlerce yıldır yaşadığı köleliğe isyanı gördü. Kendi öz çıkarları ve iradesinin temsilini onda gerçekleştirdi.

PKK'nin mücadelesi, öncünün şahsında bir halkın mücadelesidir. Düşman, bu nedenledir ki daha ilk günden PKK'ye saldırdı. Halkımızın iradesini köreltmek için, onun temsilcisini yok etmeyi hayati bir sorun olarak gördü. Aslında bu, sömürgecilikle halkımız arasındaki mücadelenin en üst seviyede ve öncünün şahsında yaşanmasıydı. Ancak, PKK'nin eğilmeyen iradesi ve kararlı mücadelesi ile halkımız, bu kez savaşma ve bu savaşta zaferi elde etme gücünde olduğunu kanıtladı. Halkımızın PKK şahsında doğuşu ve iradesini dayattığı, düşmanı çılgına çevirdi, onu korku ve telaş içinde ordusuna sarılmaya itti.

Son yıllarda Kürdistan'da binlerce yılın hesaplaşması yaşandı. Partimizi ve halkımızı imha kararında olan düşman en vahşi yöntemlerle saldırdı. Teslimiyet ve ihaneti dayattı. Kürdistan boydan boya işkencehaneye çevrildi. Sömürgeci-faşist düşman, adeta insanlığa kastettiği ülkemizde her canlıya düşman kesildi. Bununla halkımızın ayağa kalkışını engelleyebileceğini hesaplamıştı.

Ancak hesapları tutmadı. Zindanlar direniş kalesi haline geldiler. Başta PKK-MK Üyeleri Mazlum DOĞAN, Kemal PİR, ve M.Hayri DURMUŞ Yoldaşlar olmak üzere PKK'nin tüm önder, militan ve taraftarları hiç bir işkence ve zulmün, bir halkın iradesine hükmedemeyeceğini kanıtladılar. Her türlü teslimiyet ve ihanet dayatması geri tepti. Mahkemelerde sömürgecilik yargılandı. Sömürgeciliğin, işkence, zulüm ve sömürünün hesabı soruldu. Halkımızın mücadele kararlılığı en anlamlı biçimde orada kanıtlandı ve ilan edildi.

Düşman, bu kez de eğemediği başları koparmanın hesapları ile yoldaşlarımızın bir deri-bir kemik haline gelmiş hayatlarına kastetti.Ve, halkımız için tarihsel bir anlama sahip olan 21 Mart NEWROZ'u bir kez daha isyan gerekçesi haline getiren alçakça cinayetini işledi. Mazlum Yoldaş, görkemli direnişi ile devrimci iradenin yenilmezliğini kanıtlayan, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük tutkularını kendi mücadelesinde somutlaştıran ve bizleri mutlaka başarılması gereken görevlerle sorumlu kılan son direnişiyle ölümsüzleşirken, KAWA'nın isyan ateşini kanıyla alevlendirdi. Bu alev ardından yükselen direniş ve dökülen kanlarla tüm bir halkımızın yüreğini ve bilincini de tutuşturdu. Bin yıllar öncesinin özgür ve bağımsız Kürt insanı zindan duvarları ardında en vahşi işkencelere karşı doğdu ve çağdaş bir meşale olarak yolumuzu aydınlattı.

Binlerce yıldır dağların doruklarında bir ateş yanardı. Bu, yüreklerdeki bir özlem ve umudu anlatırdı. Ama artık elimizde bu umudu gerçekleştirmenin en güçlü silahları var. Bu uğurda dökülmüş kanlar ve gösterilen yüce kahramanlık örnekleri var. Bu NEWROZ'u Direniş Mücadelemizi büyüterek karşılıyoruz. Halk olarak elimize bir cephe silahını almış durumdayız. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanının NEWROZ'a rastlaması bir tesadüf değildir. Bu, düne kadar öncüde gerçekleşen doğuş ve direnişin artık bir halk olarak yaşandığının ilanıdır. Kökleri tarihin derinliklerine uzanan özgür ve bağımsız yaşam tutkusunun bir halk savaşı boyutlarına ulaşması demektir.

Halkımız artık köle, suskun ve kaderine boyun eğmiş bir halk değildir. Geleceğimizin artık bir kez daha karartılmasının olanağı yoktur. Ölü ilan edilen bir halk, eğer böylesine bir canlanışı gerçekleştirmişse, ve izlediği yolda kararlıysa, hiç bir güç ona bir kez daha kölelik zincirlerini vuramaz. Önümüzdeki yıllar şüphesiz ki kolay geçmeyecektir. Tarihimizde karşılaştığımız en barbar en vahşi uygulamalara tanık olacak, en büyük acıları yaşayacağız. Düşmanımızın karakteri bilinmektedir. Ama bunlar, bir halkın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini durdurmaya gücü yetmeyecek olan çoktan yenilgiye mahkum uygulamalarıdır.

Şimdi artık güçlenen ve gelişen biziz. Düşmansa yenilginin acısını çoktan hissetmeye başladı bile. O halde, bundan böyle herkesin bu gelişmenin coşkusunu duyması da kaçınılmazdır. Hiç kimse çekilen acılar ve zorluklar karşısında ağlayıp-sızlanmamalıdır. Böylesi tutumlar kölelere mahsustur. Bizim yüzlerce yıldır yaptığımız da bundan başka bir şey değildi Şimdi savaşmak ve kazanmak zorundayız. Kendi bağımsızlığı ve özgürlüğü için, kendi geleceği için ayaklanmış bir halk daima ileri hedefleri düşünür. Elindeki savaş araçlarını geliştirir. Bizi zafere götürecek silah ise, birlik-direnme ve örgütlenmedir. Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanıyla biz bu silahı elimize aldık. Öyle ise artık bize düşen bu Cepheyi güçlendirmek ve bütün gücümüzü ortaya koyarak düşmanın üzerine yürümektir.

Düşman 1982 NEWROZ'unda Mazlum Yoldaşı katlederek bugünü bizim için bir tükeniş ve matem günü haline getirmek istemişti. Şimdi bunun karşılığını vermenin tam da zamanıdır. Bugün bir bayram sevinciyle savaşa hazırlanmalı, bilincimizi ve yüreğimizi silah haline getirmeliyiz. Tüm bölgesel, ailesel, kişisel çıkar kaygılarından uzak, ulusal birlik ve direnişin bayramını yaşamalıyız.

Dökülen kanların, çekilen acıların intikamını alma duygusu, gelecek bağımsız ve aydınlık günleri yaratmanın bilinç ve coşkusuyla Cephe bayrağı altında toplanalım ve bu yeniden doğuşumuzu düşmana vurduğumuz darbelerle kutlayalım.

●Yaşasın Kürt Halkının Yüce İsyan Geleneği Newroz!

●Yaşasın Çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN!

●Yaşasın Şanlı Önderimiz PKK!

●Kahrolsun Emperyalizm, Sömürgecilik ve Her Türden Gericilik!

●Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi!

SERXWEBÛN-Mart 1985

●Dev-Sol Davasının Görüşülmesine Başlandı

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığı tarafından açılan davada 113 devrimci "yargılanmaktadır". Diğer davalara ek olarak açılan ve 15 devrimci hakkında idam cezası istenen bu yeni davayla birlikte bugüne kadarki Dev-Sol davalarında istenen idam sayısı 260'a çıktı.

●TDY Davasında 1 İdam Verildi

Ankara Sıkıyönetim Komutanlığına bağlı 1 Numaralı Askeri Mahkemesinde sonuçlandırılan Türkiye Devriminin Yolu adlı örgütün davasında Zafer Koç'a idam, Tahsin Aydoğdu ve Sema Yiğit'e ömür boyu hapis cezası verildi.

●6 İdam İstenen TKP/ML Davası Başladı

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığına bağlı 2 Nolu Askeri Mahkemede görüşülmesine başlanan davada toplam 17 devrimci "yargılanıyor". Faşist yargı organları tarafından 6 devrimci hakkında ölüm cezası istenmektedir.

●KUK Davası Sonuçlandı

Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülen dava sonuçlandırıldı. 3 kişi hakkında idam cezası verilen davada 4 kişi de müebbet hapis cezasına çarptırıldı. Ayrıca mahkeme, 1 kişiyi 24 yıl, 1 kişiyi 20 yıl, 3 kişiyi de 18'er yıl ağır hapis cezasına çarptırıldı. 58 kişinin 2 ile 16 yıl arasında değişen hapis cezalarına çarptırıldığı davada 193 kişi de beraat ettirildi.

İdamı istenen devrimcilerin adları şöyle: Mehmet Can Azbay, Davut Haner ve Necdet Bahadır.

Ayrıca, Edip Galip, Hızır Yiğit, Mahmut Yalçınkaya ve İbrahim Göksu da müebbet hapis cezasına çarptırıldılar.

Emperyalizm Ve Kuklası Generallerin Bulgaristan Provakasyonunun Ardındaki Gerçekler

Uzun bir dönemdir silah kaçakçılığı, terörizm iddiaları vb. ile Bulgaristan'a yönelik sürdürülen saldırı kampanyası, Bulgaristan'daki Türk azınlığı üzerindeki baskılar gibi bir iddiayla en son boyutuna ulaştı. Türk basınının utanmazca yayınlarıyla başlatılan son kampanyaya Avrupa ve ABD basını da hemen iştirak ederek ortak bir çabanın içerisine girdiler. Gazetelerde düzmece olduğu ilk anda anlaşılan haberlerle "olay" kamuoyuna duyurulup heyecana getirilmeye çalışılırken, cunta sözcüleri de her düzeyde bunu bizzat yöneterek, işi Bulgaristan'ı açıktan tehdit etmeye kadar vardırdılar.

Bulgaristan'daki Türkler meselesi öylesine birden bire ortaya çıktı ve öylesine iddialar ileri sürüldü ki, bütün bunlar yaratılmak istenen böyle sahte bir sorundan neyin amaçlandığını da ele veren yeterli kanıtlar oldu. İşin senaryosu, düzenlenen parlamento özel oturumu ve karşılıklı verilen notalar bir yana, bu olay gerçektende bir çok açıdan üzerinde durmayı gerektirmektedir.

Birincisi; koparılan bu yaygara zaman itibariyle önemli bir döneme denk gelmektedir. Kürdistan'da PKK önderliğinde gelişen Ulusal Kurtuluş Mücadelesi 15 Ağustos devrimci eylemleriyle ciddi atılımlar kaydetmiş, Kürdistan halkı açısından olduğu gibi Türkiye halkında da faşizme karşı mücadelede güçlü bir moral kaynağı olmuştur. Devleti her düzeyde sarsan bu gelişmeler sonrasında, sömürgeci-faşist cuntanın özellikle Türkiye cephesinde şovenizmi canlı tutma çabalarıda yoğunluk kazanmaya başlamıştır. "Türk'e Türk'den başka dost olmayacağı", "Türk devletinin varlığının komünist dış mihraklar tarafından tehdit edildiği" düşüncesi yaygınlaştırılarak kitle ler "Türk devletinin ve milletinin birliği" için sloganı altında savunma duyguları ile birleştirilmeye ve dolayısıyla şovenizm isterisi içinde boğulmaya çalışılmaktadır. Öz sorunlarından koparılmış, faşist burjuvazisinin mantığına mahkum edilmiş kitleler, faşizmin en çok arzuladığı bir durumdur.

İkincisi; buna bağlı olarak sosyalizm düşmanlığının geliştirilmesi amaçlanmıştır. Ulusların hak eşitliğinin tek gerçekleştirici zemini olan sosyalizm böylece kitlelerin gözünden düşürülerek, sosyalist eşitlik ilkelerinin doğru olmadığı, her ulusun mutlaka başka ulusları egemenlik altına almak isteyeceği, halklar arası kardeşliğin olamayacağı düşünceleri işlenmeye çalışılmıştır. Faşizmin ağır zulmü altındaki kitlelerin sosyalizmi bir umut olarak görmemeleri doğrultusunda hedef gösterilerek, "Bulgar mezalimi" adı altına sosyalizmin bir zorbalık rejimi olduğu kanaati, yüzyıllardır sürdürülen komünizm düşmanlığı ile birleştirilerek hakim hale getirilmek istenmiştir. Türklük duyguları kamçılanan kitleler, böylece faşizmin istediği gibi kullanabileceği bir sürü olarak ele alınmıştır.

Üçüncüsü; emperyalizmin azgın bir uşağı olduğu üstlendiği rolle çok açık olan sömürgeci-faşist cunta, uğradığı itibar kaybını yaratılan böyle sahte bir sorunla bertaraf etmeye çalışmaktadır. Kürdistan ve Türkiye halk kitlelerinin faşizmin ağır zulmü altında maruz kaldığı uygulamalar, cezaevlerinde ki işkenceler, yoğun operasyon ve tutuklamalar, kitlesel cinayetler tüm dünya kamuoyu tarafından yakından izlenen gelişmelerdir. TC. vahşi ve saldırgan yüzünü artık hiç bir biçimde gizleyemez duruma gelmiştir. Aynı zamanda bölge halklarına karşı üstlendiği rol de onun daha geniş teşhirini sağlamış, ulusal ve uluslararası sahada giderek artan tepkilerle yüz yüze gelmeye başlamıştır. TC. kendi cinayetlerini, soyguncu ve katliamcı yüzünü böyle bir örtüyle yeniden kapama gayreti içine girmiştir.

Dördüncüsü; islam alemi üzerindeki hesaplar gereği icat edilmiş bir sorundur. Türkiye Bulgaristan'daki Türk azınlığını vesile ederek, camilerin yıkıldığı, ibadet özgürlüğünün engellendiği, hıristiyan isimleri almaya zorlandıkları vb. iddialarla islam alemini de etkilemek istemekte ve onların adına da sözde islamiyetin savunuculuğunu yapmaktadır. Elbetteki bu paravanın altında ne Türklerin hakkını korumak ve ne de islamiyeti savunma amacı vardır. Tam tersine TC. sözcülüğüne oynadığı islam ülkeleri üzerinde emperyalizm ve kendi çıkarları adına etkinlik savaşı vermektedir. Bulgaristan'ın Arap ve bölgenin diğer halklarıyla sosyalizm adına giderek pekişen ilişkileri mevcuttur. Türkiye işte tam da bu noktada emperyalizm adına öne çıkarılmak istenmiştir.

Beşincisi; emperyalizm, sosyalizme karşı sürdürdüğü saldırılarında Bulgaristan'ı öteden beri bir hedef haline getirmiştir. Çok çeşitli propagandalarla emperyalist basın-yayın organları ve hatta doğrudan devlet yetkili organları eliyle itibar zedeleme ve yıpratma faaliyeti sürdürülmektedir. Ama bunun yanısıra, bir Polonya örneğinde görüldüğü gibi, burada da Türk azınlığı kullanılarak bizzat CİA'nın yönlendirdiği sahte bir muhalefet yaratılmaya çalışıldığı açığa çıkmış bulunmaktadır. Çok köklü temellere sahip olan Türk şovenizmi sosyalizme karşı mücadelede böylece bir kez daha aracı kılınmak istenmiştir.

Görülmektedir ki, Bulgaristan'daki Türk azınlığının hakları bahanesiyle koparılan yaygaranın, gerçekte böyle bir hak aramayla en küçük bir ilişkisi dahi yoktur. Emperyalist sistemin ortak bir biçimde sosyalizm, proletarya hareketlerine, demokrasi mücadelesine ve ulusal kurtuluş savaşına karşı sürdürdükleri saldırıların ulaştığı en son boyuttur.

Her şeyden önce başta TC. olmak üzere efendileri emperyalist güçler de hiçbir halkın hakkını arama durumunda olamazlar. Dünya halklarını kendi emperyalist sömürgeci egemenlikleri altında tutmak için her türlü vahşeti uygulamaktan çekinmeyen, bağımsızlık savaşlarını bastırmak için bir Vietnam'da, Afrika'da Asya'da Latin Amerika'da sayısız örnekleriyle görüldüğü gibi halkları kırımdan geçiren ve hatta gözlerini bürüyen sömürü ve egemenlik hırsıyla tabiatı bile zehirleyen bu güçler, ellerindeki kana rağmen bir halkın hakkını koruduklarını iddia ettiklerinde bu ancak kin ve öfkeyi arttırmaya yarar.

Ve hele bu TC. açısından soz konusu olduğunda daha da tahammül edilmez bir durum almaktadır. Bugün 20 milyona varan nüfusuyla bir halk bu gücün sömürgeci ege-

Devamı 22. sayfada

KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİNİN İLANININ YANKILARI DEVAM EDİYOR!

21-Mart 1985'de Almanya'nın Bonn kentinde yapılan basın toplantısında Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin kurulduğu dünya kamuoyuna duyuruldu. Çeşitli basın organları ve haber ajanslarının katıldığı toplantı, cephenin ilanı ve amaçlarının izahı ile devam ettirildi. AFP (Fransız haber ajansı) Die Tageszeitung, Tat'ın yanısıra çeşitli gazete muhabirleri de toplantıya katılmıştı.

Yaklaşık 1 saat süren basın toplantısında konuşmacı, cephenin ilanını açıkladıktan sonra, kısaca cephenin önünde gerçekleştireceği görevlere değinerek, cephenin Kürdistan'da silahlı direnişi zafere kadar sürdüreceğini açıkladı. Basın mensuplarının çeşitli sorularının da cevaplandırıldığı toplantı olumlu bir havada sonuçlandı.

Cephenin ilanını Holllanda radyosu (Türkçe olarak da) verirken, Le Mande, Le Figare gazetelerinde de haber olarak yayınlandı.

Cephe ilanının yapıldığı gün, tüm Avrupa çapında afiş ve pullamalar yapılarak, Türkçe ve diğer dillerde Almanca, Fransızca, İngilizce yaygın bildiriler dağıtıldı.

Cephenin ilanı, Kürdistanlı emekçiler tarafından büyük bir coşkuyla karşılanırken, kitleler arasında derin yankılar uyandırdı. Kitlelerde Ulusal Kurtuluş Mücadelesine daha fazla katılma ve destek olma inancı, bu adımla daha da güçlendi.

Kitlelere ulaşan ilk ilan haberleri ardından, hemen herkeste adeta bir bayram sevinci yaşandı. Afiş ve bildirilerin dağıtılması esnasında dernek vb. alanlarda bulunan yurtsever kitleler zılgıtlar, halaylar ve direniş sloganı ile cepheye bağlılıklarını dile getirdiler. Bir çok yurtsever cephe bayrağını görmenin derin arzusu içinde, büyük bir istekle öne atılırken, yıllardır çekilen sıkıntıların bitmesi doğrultusunda da önemli bir adımın daha atılmasından sevinçli ve huzurlu oldukları yüzlerinden okunuyordu. Yıllardır sıkıntısı çekilen ulusal birliğin PKK önderliğinde Ulusal Kurtuluş Cephesi ile çözüme kavuşturulabileceği gerçeği kitlelerin yoğun coşku ve ilgisi ile bir kez daha kanıtlandı.

Kitlelerde ortaya çıkan bu yoğun coşku ve ilgiye nazaran, Kürt küçük-burjuva ve sosyal-şoven güçlerde bir sessizlik hüküm sürmekte; şoke olmuş bir insanın durumunu andırmaktadırlar. Bu konuda henüz herhangi bir açıklama yapmış durumda değiller.

Kitlelerde ortaya çıkan çoşkuya bir diğer örnek de 23 Mart'ta yapılan UKC'nin ilanını kutlama gecesine, kitlelerin çoşkulu katılımıdır. Baştan sona kadar büyük bir coşku ile geçen gece, kitlelerin UKC'ne duyduğu ilginin de bir ifadesi oldu.

21 Mart 1985'de yapılan basın toplantısında UKC'nin ilanı yapılırken.

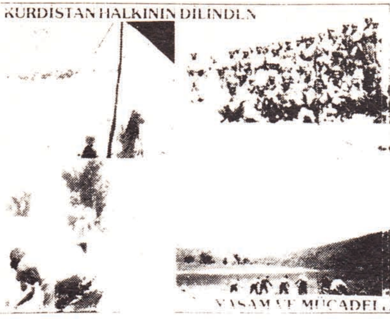
Avrupa alanında bu yönlü gelişmelere tanık olunurken, esas olarak Kürdistan'da da önemli gelişmeler yaşandı. Gazetemize henüz ayrıntılı olmamakla birlikte, ilk ulaşan haberlerde 21 Mart'ta Cephenin ilanı ile birlikte, Kürdistan'ın çeşitli il ve ilçelerinde sömürgeci kolluk kuvvetlerine karşı geniş çaplı eylemler gerçekleştirildi. Mardin'de sömürgecilerle sıkı ilişki ve işbirliği içinde bulunan hain bir feodal cezalandırılırken, başta Bingöl, Batman ve Diyarbakır olmak üzere diğer bir çok alanda eylemler gerçekleştirildi.

Cephenin ilanı ile birlikte sömürgeciliğe karşı geliştirilen eylemler, kitlelerde coşkuyu doruğuna ulaştırırken, mücadelenin geleceğine duyulan inancı dahada güçlendirdi. Ulusal Kurtuluş Cephesi yolunda halk kitleleri şimdi daha rahat yürüyebilmenin olanağına kavuşmuş ve bu nedenle de mücadeleye artan bir güçlülükle katılmaktadırlar.

Gazetemiz basıma girerken cephenin ilanı ve ardından ortaya çıkan gelişmelerin daha ilk haberlerin elimize ulaştığından, bu konudaki gelişmeleri ayrıntılı yayınlayamıyoruz.

Önümüzdeki sayılarda, UKC'ne ilişkin gelişme ve haberler gazetemize ulaştıkça okuyucularımıza sunacak ve bu konularda çeşitli değerlendirmelerle sorunun daha da kavranılmasına yardımcı olmaya çalışacağız.

★★★

URFA BÖLGESİNDE SÖMÜRGECİ-FAŞİST TERÖR VE SONUÇLARI

Tarihi 15 Ağustos eylemleriyle açılan yeni dönemin ilk güçlü şamarını yiyen sömürgeci-faşist Türk devleti, onun verdiği acı, korku ve telaşla çılgına dönerek tüm Kürdistan'da olduğu gibi bölgemiz olan Urfa bölgesinde de yeniden bir işgal hareketi yaşatarak halka karşı tam bir sömürgeci-faşist savaşı alabildiğine geliştirmektedir. Urfa bölgesi bilinen bazı özellikleriyle düşmanın dikkatlerini üzerinden kaydıramayacağı bir alan durumundadır. Kitleler arasında yurtseverliğin gelişkin olduğu bu yörede Partimizin güçlü bir politik tabana sahip olduğunu ve geçmişte direnişin en çok sergilendiği alanların başında geldiğini düşman çok iyi bilmektedir. Bölgenin bu konumu, 15 Ağustos devrimci atılımıyla beraber düşmanın en çok korkulu anlar yaşadığı ve tedirginlik duyduğu alanlardan birisi olması için yeterli oluyordu. Yeni mücadele döneminde devrimciler her bölgenin ihtiyaç ve özelliklerine uygun mücadele yöntemleri geliştirdiğinden bu alanda silahlı direniş yöntemi güçlüce geliştirilmediği halde sömürgecilerin bu alanda sergiledikleri panik ve yarattıkları gerçek savaş tablosu bölge halkından duydukları korku derecesini ifade ediyordu. Bu alanda daha güçlü eylemlerin geliştirilebileceği, hatta ayaklanmanın olabileceğini tahmin eden sömürgeci-faşistler, başlangıçta tüm güçlerini alarma geçirerek olabilecek bir ayaklanmaya karşı tedbir alma düzenine geçtı. İl merkezindeki tank tugayının birliklerini, sabit ve seyyar jandarma alaylarındaki birliklerini ve diğer kolluk kuvvetlerini hemen önemli noktalara yerleştirip mevzilendirdi. Özellikle Suruç, Birecik, Halfeti, Hilvan ve Siverek ilçelerine çok sayıda güç takviye ettirdi. Buralara gelen askeri birlikler tank, top ve uçaksavar bataryalarıyla beraber kazaların çeşitli yerlerine, şehir etrafına, önemli stratejik köylere ve belli aralıklarla boydan boya yollarda zırhlı araçları tek tek dağıtarak, top ve uçaksavarları savaşa hazır hale getirmişlerdir. Tam bir savaş düzenine geçen sömürgeci birlikler karargahlarını bölük bölük yatılı okullarda, köy ve sınır boylarında ise çadırlara yerleşerek kurdular.

Her haliyle sömürgeci ve zorba bir işgal ordusu olduğunu yansıtan sömügeci-faşist güçler başlangıçta şehir, köy, mezra ve yollarda büyük bir korku ve panik içinde nöbet tutarak fazla bir şey yapmadılar. İlk günlerde daha olayları detaylıca duymayan halk acaba ne olmuştur diye birbirine soruyordu. Halka yanaşan bazı subay ve askerler *"Hakkari ve Siirt bölgelerinde ayaklanma olmuş, devlet burada da olabileceğinden korktuğundan biz savaşa hazır bekliyoruz"* diyorlardı. Daha sonra olayların gerçek mahiyeti halk tarafından öğrenilmeye başlandı. Devrimci eylemleri büyük bir coşku, sevinç ve heyecanla karşılayan halk kitleleri, yüksek bir moralla sömürgecilerin boy göterisini hiçe sayarak eylemleri konuşmaya ve tartışmaya başladı. Ve boşa benzin tüketen sömürgecilere artık alay etmeye başladı. Bir komutan ve askerlerle konuşan yurtsever bir köylü *"komutanım bakıyorum askerler otobüslerle hep batıdan-doğuya doğru gidiyorlar. Siz de bu tankları buraya getirmişsiniz. Her halde bu tanklar orada işe yaramıyordu onun için getirmişsiniz"* deyip alay ediyordu.

Eylem yankılarının bütün bölgeyi sardığını, her yerde sevinçle çeşitli biçimlerde tartışıldığını ve halkın yüksek bir moralde olduğunu gören sömürgeci güçler, bunu hazmedemeyerek halka yönelmeye başladılar. Tam da bu sırada Eylül ayının başlarında en çok halka zülmeden odaklardan birisi olan Birecik'in Böğürtlen köyündeki jandarma karakolunu devrimcilerin basması ve baskın sonucu birçok kayıp ve zayiat vermeleri yüreklerini hoplatan iyi bir tokat oldu. Bununla korku ve panikleri daha da artarken canileşmeye başladılar.

Herşeyden önce basılan karakolun çevre köylerini karantinaya alarak yasak bölge ilan ettiler. Bununla amaç olayın çevrede ve kamuoyunda duyulmasını engellemekti. Bu olay sömürgeci basın-yayın organlarında da hiç yer almadı. Olayın duyulduğu çevre köylerde de "hiç kayıp vermedik" propagandasını yaptılar. Kimseyi o alana bırakmama durumu karakol binası yapılıp eski durumuna getirilene kadar devam etti. Bu arada tüm bölgedeki karakolların etrafına mevzi kazıp, kapı ve pencerelerinin önüne kum torbalarından siperler oluştururken geceleri hiç dışarı çıkamaz oldular ve artık 150-200 kişilik zırhlı araçlı kuvvetlerle ancak yol yürüyebiliyorlardı. Ekim ayına kadar böylesi korku, panik ve telaş içinde köyler arasında gözdağı manevraları yapıp, dolaşıp durdular. Sınırda ise, çok güç yığdırdıkları gibi belli aralıklarla tank, kariyer ve panzer dizip geceleri sınırı boydan boya projektör, gaz lambaları ve araba farlarıyla ışıklandırmaya başladılar. Akıllarınca bunu olabilecek gidiş-gelişleri engelleyeceklerdi. O zamana kadar olayların nasıl gelişebileceğini iyice kestiremeyen sömürgeci-faşist güçler içine düştükleri o ilk panikten biraz kurtularak kendilerini toparlamaya çalışıp bunun hesaplarını halktan sormanın planlarını hayata geçirdiler.

Büyük birliklerle çembere aldıkları köyleri tek tek basarak devrimcileri arama bahanesiyle yoğun pasifikasyon operasyonlarına giriştiler. Devrimcileri barındırıyorsunuz, ilişkiniz vardır diye bir çok yurtsever insanı köy meydanlarında işkenceye tabi tutma, köy meydanlarında çırılçıplak dolaştırma, elektrik akımına bağlama vb. en sadist yöntemleri uyguladılar. Bu uygulamalarla hiç bir şey elde edemeyen sömürgeci-faşist cellatlar *"hiç kimse devlete yardımcı olmuyor, bu bölgenin hepsi Apocudur"* deyip rastgele halkı taramaya başladılar. Yalnızca Suruç yöresinde bu canice saldırılar sonucu iki Kürdistanlı insanımız katledildi. Suruç'un Aligör köyünden Mehmet isimli yurtsever bir köylü, traktörle işine giderken "halkın koruyucu melekleri olan mehmetçikler" tarafından ateş edilerek öldürülmüştür. Aradan bir hafta geçmeden yine aynı yörede Kürdistanlı bir insan taksiyle yoldan giderken uzaktan ateş edilip öldürüldü. Düşmanın açıkça kendilerine yöneldiğini gören halkın, sömürgeciliğe karşı kin ve nefretini daha da bilerken "artık durup dururken gelip bizi öldürüyorlar, daha neden korkacağız, ne yapacaklarsa gelip bir gün önce yapsınlar" deyip büyük kalabalıklar halinde cenaze törenlerine katılma, açık açık ve daha çeşitli biçimlerde tavır takınmalarını tartışması sonucu durumun kendi aleyhlerine döndüğünü, bunun başka patlamalara yolaçabileceğini düşünen sömürgeci-faşist yetkililer hemen harekete geçtiler. Urfa valisi ve beraberinde üst düzeydeki subaylarla öldürülenlerin evlerine gelerek, "bir hata yapıldığını" haysiyetsizce söyleyip halkı yatıştırmaya çalıştılar. Bu arada bir olay daha yaşandı. Bir askeri aracın arkadan bir traktöre çarpması sonucu traktördekiler ağır yaralanırken bir asker de öldü. Faşist subaylar köyleri dolaşarak ölen askerin ailesine yardım adı altında halktan zorla para almaya başladılar. Parayı toplarken konuşmalarında *"her Türk milliyetçisi verir; tabii ki Apocu olanlar vermez"* diyerek vermeyenleri neyle suçlayacaklarını ima ediyorlardı. Hatta bir çok köyde de muhtarı çağırarak*"bu köy 500 bin TL. verecektir, Apoculara verirsiniz de bize vermez misiniz?"* diyerek köylülerin zorla vereceği miktarı belirtiyorlardı. Yörede 5 milyona yakın (bilinen miktar) para toplayan soyguncu cellatlar, ajanları vasıtasıyla bunun bir miktarını öldürülen Ali Görlü'nün ailesine de verileceği yalanını yaydılar. Ama bunun öyle olmayacağı, hepsini ceplerine indirecekleri halkımız baştan biliyordu. Çünkü yöre halkı bu tip soyguncuğa yabancı değildir. Ötedenberi TC'nin faşist terörü, vahşiliği ve soyguncuğu içiçe süregelmiştir. Halkımızı koydukları açlık ve terör kıskacı yetmiyormuş gibi son lokmasını da çeşitli vesilelerle elinden almaktadırlar. Halkımız bunun, TC sömürgeciliğinin en önemli karakterlerinden biri olduğunu çok iyi bilmektedir.

Tüm bu telaş, canilik ve çapulcu faaliyetleri sonucu hiç bir şey elde edemeyen, hiç bir devrimci yakalamayan sömürgeciler yaptıklarıyla kendi açık kimliklerini bir kez daha halkımıza göstermiş oluyorlardı Ama bu kez karşılarında umutsuz, yalvarıp yakaran, çaresiz ve morali sıfır olan insanları değil, geleceğe büyük bir umutla bakan, işkence altında bile neşeli görünen, *"ne yapacaksanız yapın, kimseyle ilişkim yok, hiç birşey bilmiyorum"* diyerek kararlı bir tavır takınan bir halkı gördüler karşılarında. Bunu farkeden sömürgeciler, halktaki bu yurtseverlik ve 15 Ağustos direniş ruhunun gelişen etkilerini nasıl bertaraf edecekleri hesapları içinde yeni bir kararla yeniden geniş operasyon ve terör estirmeye başladılar. Bu kez halktan duydukları korkunun bir ifadesi olarak, halkı silahlardan arındırma adı altında soygunculuk ve terörün en vahşisine başladılar. Devamlı 4 aydır devrimcileri yakalama amacıyla yürütülen sömürgeci terör fiyaskoyla sonuçlanınca bu sefer de silah arama bahanesiyle faşist terörü estirmektedirler. Bölgedeki bir çok köy arama-taramalardan geçiriliyor. Her türlü insanlık dışı muameleler sergileniyor. Bunlardan bir tanesini örnek olarak verebiliriz. 11.1.1985 tarihinde Birecik'in Konak köyüne komando ve MİT-kontrgerilla kuvvetlerinin katıldığı bir baskın düzenlendi. Çok sayıdaki bir kuvvetle sabaha karşı köyü saran sömürgeci-faşit güçler, sabah açılınca cami hoparlöründen tüm köylülerin okulun önünde toplanmasını emrediyorlar. Okulun önünde toplanan köy halkına, halkımızın cellatları olarak örgütlendirilen kontrgerillalar tekme tokat girişiyorlar. Daha sonra beraberlerinde getirdikleri işkence aletlerini okulun salonuna yerleştirerek üç MİT ve bir topçu yüzbaşısı tarafından toplanan halkı tek tek çağırarak işkence yapıyorlar. Özellikle içlerinden seçtikleri 7 kişiye saatlerce elektrik akımı vererek her türlü yöntemi uyguluyorlar. İşkence esnasında yükselen feryatlara dayanamayan okul öğretmeni ile orada bulunan bölge sınır jandarma yüzbaşısı olay yerini terkedip uzaklaşıyorlar. İşkenceden çıkan sivil MİT görevlilerinden yetkili olduğu anlaşılan birisi köy halkına aynen şöyle bir konuşma yapıyor: *"Köyünüze silah toplamak amacıyla geldik, fakat yaptığımız sorgulama ve işkence sonucu hiç bir şey çıkaramadık, yakalayamadık. Biz 500 kişi olarak Güneydoğu Anadolu bölgesinde görev yapıyoruz. Genelkurmay Başkanlığının emriyle bölgeyi tarıyoruz. Yalnızca size işkence yapmadık. Size devletin sadece küçük bir parmağı değdi. Bu en ufak bir şeydir. Eğer Türkiye'nin suyunu içiyorsanız, bayrağının altında yaşıyorsanız, havasını teneffüs ediyorsanız, TC'nin kanunlarına riayet etmek zorundasınız. Eğer bu saydıklarımı kabul etmeyenler varsa defolup gitsinler"*.

Bölgemizde sömürgeci-faşist baskı ve terörünün daha bir çok örneklerini vermek mümkün, fakat verdiğimiz örnekteki konuşmaları, sömürgeciliğin gelecekte halkımız için ne gibi şeyler düşündüğü ve ne gibi planlar tasaradıklarını açığa vurması bakımından ilginçtir.

Tüm bu uygulamalarında yaptıkları soygun ve hırsızlık dışında hiç bir sonuç alamayan sömürgeci-faşist güçler yaptıkları bu şuursuz ve sınırsız vahşiliklerine malzeme yapmak amacıyla son olarak Suruç yöresinden topladıkları sıradan 19 kişiyi televizyona çıkararak, PKK militanlarını ele geçirdik yalanlarını patlattılar. Gerçekten böyle bir şey yoktur, onlar şurada burada buldukları Serxwebûn vb. yayınları buna malzeme yapıyorlar. Oysa bu yayınlar artık her Kürdistanlının evinde bulunabilir. Sömürgeci-faşistler, Serxwebûn'u evinde gördüğü her kişiyi PKK militanı ilan ederse, okur-yazarı olan tüm yurtsever Kürdistanlılar PKK millitanıdır demek olacaktır.

Düşmanın bu zorba uygulamalarıyla halkımız bazı şeyleri derinliğine öğrenebilmiştir. Birincisi, TC gibi faşist bir sülükten kurtulmanın tek yolunun teslimiyet değil, güçlüce direnişe sarılmak olduğu, ikincisi de bu yolun binbir zorlukla dolu olacağı ve her türlü zorluğa katlanıp inatçı bir tarzda göğüs germek gerektiğidir. Üçüncüsü de Kürdistan'da devrimci direnişin temsilcisi olan PKK etrafında kenetlenmek ve faşist zorbalığa karşı, devrimci yöntemlerle mücadele etmenin dışında, Kürdistan'da onurlu ve şerefli bir yaşamın mümkün olamayacağını anlamış olmasıdır. Bunu yaşanan pratiğiyle kavrarken, bu durum onu geleceğin daha güçlü savaşım biçimlerine hazırlığa doğru götürmektedir.

Bir PKK Sempatizanı
C. Ferat
14.2.1985

«Bu Acıya Ancak Apocular Ortak Olabilir...»

Ben de yurtdışında çalışan diğer Kürdistanlı emekçiler gibi, ülkeme yıllık iznimi kullanmak ve yakınlarımı görmek için gitmiştim. Aralık 1984'de kullandığım bu iznim bitince yeniden Avrupa'ya geldim. Ancak her yılkinden farklı olarak karşılaştığım birçok olayı, sömürgecilerin vahşet uygulamalarını da Serxwebûn aracılığıyla yurtsever Kürdistanlılara ve kamuoyuna duyurmak istediğimden bu mektubu kaleme aldım.

Bugüne kadar birçok yurtseverin izindeki gözlemlerini aktardıkları mektuplarında da okuduğumuz gibi, Türkiye'ye ilk giriş kapısı olan gümrükde, sömürgecilere has uygulamalarla karşılaşmaya başladım. Diğer insanlardan farklı olarak bana çok iğrenç muamele gösteren sınır görevlileri adeta esirmişim gibi ağzımı açmama dahi müsade etmeden istedikleri şekilde gümrük işlemlerini tamamladılar. Bu tür bir uygulama ise pasaportum ve nüfus cüzdanımın kayıtlı olduğu yer ile Türkçeyi bozuk konuşmam sonucu bana reva görülmüştü. Bunun bilincinde olduğum için, içimden sömürgecilere lanet okuyarak olup bitenleri izliyordum. Dosyamın incelenmesi bittiğinde, hiçbir şey elde edemediklerinden pasaportumu bana verdiler ve memlekete gitmek için yola çıktım.

Kürdistan'a girdikten sonra kilometrebaşı bir arama ve kimlik kontrolu yapılmaya başlandı. Bu şartlar altında Elâzığ'a kadar geldim ve oradan da Karakoçan'a geçtim. Burada her taraf asker ve polisle doluydu. Halk ise bir olaydan bahsediyordu. Ne olduğunu sorduğumda bana, *"Apocular Türk devletinin askerlerini öldürmüşler, askerler ve polislerde Apocuları arıyorlar"* dediler. Sömürgeci yetkililer, *"peşlerindeyiz bir iki günde hepsini yakalarız"* diyorlardı ama halk hiç inanmıyordu. Devrimciler için halk; *"Apocular azrail gibidir, vurup vurup balık gibi denizin altına dalıyorlar, onları yakalayamazlar"* diyordu.

Bu çatışmadan sonra sömürgeciler tüm Karakoçan'ı ve çevresini kuşatmışlar ve köyden köye gidişi bile yasaklamışlardı. Serbest olarak hareket edilemiyordu. Ama buna rağmen özellikle de gençlik kesimi düğünlerde bile serbestçe devrimci türküler söyleyip, sloganlar atmaktaydı. 15 Ağustos eylemleri halkın dilinde zafer türküsü olmuş, kahvede vb. her yerde artık direnişçi kasetler dinlenmeye başlamıştı. Köy muhtarlarının baskı ve uyarılarına ise kimse kulak asmıyordu. Onlar her ne kadar uşaklıkta kusur etmiyorlardıysa da, bu yaptıkları toplumdan teşhir olmalarından başka bir işe yaramıyordu. Türk devleti de öyle eskisi gibi iki jandarmayı köye gönderip istediğini yapamıyordu. Bir kişinin bir davası vb. olursa köy muhtarına kağıt gönderip o kişiyi alıp karakola götürmesini ister. Yok eğer gidilmezse, bir cemse dolusu askeri köye gönderip o kişiyi alıp karakola götürürler.

Orada kaldığım süre içinde ben de karakola çağrıldım. Ne için çağrıldığımı bilmiyordum. Her ihtimale karşılık kardeşimi de yanıma alarak kazaya gittim. Başçavuş çok sert bir şekilde bana yurtdışındaki durumlar hakkında sorular sordu. Ben de uygun tarzda cevaplandırdım. Ama O, *"siz gidip Avrupalarda Ermeni teröristleriyle birlik olup, vatanımıza karşı eylemler, protestolar yapıyorsunuz"* diyerek dosya tutmaya başladı. Ben her ne kadar hiçbir şeyden haberim yok, ben çocuklarımın nafakasını kazanmakla meşgulum dediysem de dinlemedi ve dosyamı tutup Elâzığ'a göndereceğini söyledi. Orada tanıdık birisini getirdik. Gidip başçavuşla konuştu. Ve yanıma gelip, başçavuş 80 bin lira istiyor, yoksa dosyanı gönderir dedi. Ben de çaresiz, dosyamı yırttırmak için bu parayı vereceğimi söyledim ve çocuklarımın senelik ihtiyaçlarını karşılayacağım parayıda bu kan emicilere verdim. İçimden tüm kinimle kahrolsun sömürgeci Türk devleti diye diye oradan ayrılarak köye gittim.

Köyde muhtarla karşılaştığımda biraz konuştuk. Ve kendisine bu uygulanan vahşeti nasıl gördüğünü sordum. Bana verdiği cevap ise çok ilginçti. *"Ben çok iyi görüyorum, bir başçavuş kadar yetkim var ve yakında devlet bize silah da verecek"* diyerek memnuniyetini dile getirdi. Aradan birkaç gün geçtikten sonra yakın köyümüzde bir tanıdığı ziyarete gittim. O gece kendilerinde kaldım. Ben daha eve gider gitmez köy muhtarı gelip benden kim olduğumu, niçin geldiğimi sordu. Sorularını cevapladım ve giderken de herhangi birşey olursa ev sahibi sorumludur dedi. Sömürgecilerin korkusu ve kuşkuları o kadar artmışki, neredeyse bakkalda alışveriş yapan çocuklardan bile şüpheleniyorlar.

Tüm bu olup bitenlere rağmen, hemen herkesin Apoculardan övgüyle ve sevgiyle bahsetmeleri ise işin en güzel yanıydı. Her olay dilden dile dolaşıp tüm çevre alanlara en kısa sürede yayılıyordu. Yoksul halkımız tüm umudunu onların yapacağı devrime bağlamış durumdadır.

O arada halkın anlattığı bir olayı da aktarmak istiyorum. Aralık ayından sonra bir yüzbaşı gerilla elbiseleri giyerek Badıran köyüne gitmiş ve bir iki eve gidip kendisini saklamalarını söylemiş. O evler korkudan onu içeri almamışlar ama bir köylümüz onu alıp otların içine saklamış. Ardından köye giren jandarma birlikleri tüm köyü aramaya başlamışlar. Daha o aramalar devam ederken köylümüzün sakladığı yüzbaşı otların altından çıkıp gelmiş ve köylülere işkence etmeye başlamışlar. O gün gece boyunca köylüleri kar üstünde bekletip işkence yapmışlar. En çok da yüzbaşıyı saklayan eve baskı yapmışlar. *"Demek Apocular gelse de böyle saklayacaktınız"* diyerek en iğrenç uygulamaları sergilemişlerdir. Bu tür olaylarla halkımız düşmanını hergün biraz daha iyi tanımaktadır.

Diğer bir olay da şöyle gerçekleşiyor. Oğlu devrimci olan bir yurtsever köylümüzü yakalayıp karakola götürüyorlar. O esnada devrimci kılığına giren birkaç subay evine giderek evdeki genç kıza, *"biz senin ağabeyinin arkadaşlarıyız, askerler bizi kovaladı biz ağabeyini kaybettik eve gelmedi mi?"* diye soruyorlar. Kız da hayır gelmedi deyince, *"öyleyse onun buraya bıraktığı bazı gazete ve kitaplar vardı. Onların yerini bize göster almamız gerekiyor"* diyerek kızdan kitapların yerini öğrenmişler. Ertesi günde köye ve o eve baskın düzenleyerek kitapları saklı olduğu yerden çıkarmışlar. 1 adet Mazlum Yoldaşın kitabı, 1 adet Şoreşa Kurdistan 3 ve gazetenin bazı sayılarını alıp genç kızla birlikte merkeze götürmüşlerdir. Uzun bir süre geçmesine rağmen kızdan bir haber alınmayınca köylüler babasına sormuşlar. O da *"kızım deli oldu, şimdi akıl hastanesine attılar"* cevabını vermiş. Deli olma sebebi de işkencede iken kızını yere yatırıp, babasınıda zorla ayaklarıyla çiğnetmişler ve hergün defalarca tekrarlanan bu işkence sonucu kız aklını yitirmiş.

Bu vahşet uygulaması tüm yöre halkını büyük bir üzüntüye boğmuştur. Yaşlı yurtsevere yardımcı olmak isteyenlere ise O, *"benim ve ailemin acısı bir ise, Kürdistan'ın ki, bindir, bu acıya ancak Apocular ortak olabilir"* cevabını vermiştir.

Yine aynı süre içinde yöremizde bir başka olay daha duyduk. Operasyona giden bir ekip, yolda devrimcilerle karşılaşmış. Subay askere yat emri vererek, ateş etmemesini söylemiş. Devrimciler gittikten sonra da kalkıp geri dönmüşler. Bunun üzerine bir asker subayı şikayet etmiş ve olayı anlatmış. O subayı da yakayıp götürmüşler, akibeti hakkında kimse birşey bilmiyordu.

Tüm bu anlattıklarım ve gördüklerim yüzde on bile değildir diyebilirim. Bir Kürdistanlı yurtsever olarak üzerime düşen görevi azda olsa yerine getirmek istediğimden, yaşanan bu gerçeklikleri aktardım. Ülkemizde gerçek bir savaş verilmekte ve hepimize de görevler düşmektedir. Bizler artık öncümüze kavuşmuşuz ve O'na dört elle sarılarak üzerimize düşen görevleri yerine getirmemiz gerekiyor. Karşılaşacağımız zorluklar ve çekeceğimiz acıları da hesaba katarak, gücümüze güç katmalı ve Direniş bayrağını daha da yükseklere kaldırmalıyız.

● Kahrolsun Sömürgeci Türk Devleti!

İzine giden bir yurtsever.

ZAFER DİRENEN HALKIMIZIN OLACAKTIR!

7 Eylül 1984 tarihinde BBC'den bir haber duyduk; *"Kürt ayrılıkçı sol güçlerden bir grup, Danimarka'da* (şehirin ismi anlaşılmadı) *Birleşmiş Milletler Af Örgütünün temsilcilik binasını basarak Kürdistan'da 15 Ağustos tarihinde gerçekleştirilen Eruh ve Şemdinli eylemlerini protesto etmişler ve eylem sonrası sömürgecilerin uyguladıkları operasyona eylemleri bahane göstererek, geliştirilecek eylemlere karşı ilgili kuruluştan bazı "önlemlerin" alınmasını"* istemişler.

Radyo parazit yaptığından dolayı Danimarka "eylemcileri" ile ilgili haberi bu kadar anlayabildik.

Bu "eylemi" düzenleyenlerin, geçmişteki UDG benzeri birlikleri yaratma çabasında olan 6'lı birliği oluşturan güçler olduğunu tahmin ediyoruz.

Kürdistan gerçekliğinde daha özgül bir karaktere sahip bulunan küçük-burjuva reformistleri hakkında Hareketimiz çeşitli kaynaklarında isabetli belirlemelerde bulunmuş, kimlikleri anlaşılır hale getirilmiş ve ulusal kurtuluş devrimine yakınlaştırıcı tavır içerisinde olmuştur. Fakat, uşak bir ruhla terbiye olmuş bu iflah olmazlar, en son Danimarka'da gösterdikleri davranışla yakınlaşmayı orda bırakalım tam da karşı dikildikleri, "eylemleri" ile bunu **aşırılığa** vardırdıkları görülmektedir. İşin kötüsü, zaman zaman alışılagelmiş "mücadele" yöntemlerini aşarak (1979'da olduğu gibi) şiddete başvurmakla ve böylece ıslah olmuş "ahlaklarını" bozmaktadırlar. "Ahlaklarının" bozulduğu her defasında da hedef olarak devrimci güçler seçilmektedir. Anlaşılan onların "ahlak" setlerini aşındıran ve kendilerini dışardan gelen bu aşındırıcı dalga darbelerine karşı savunmaya iten devrimci mücadelenin kendisidir. Devrimle karşı-devrimin etkileşiminin yolaçtığı sarsıntıdan dolayı zaman zaman reformizmin "güvenli" mevzilerinde başlarını çıkarmakta, öfke ve hırslarıyla devrim mevzilerini güçleri oranında dövmeye çalışmaktadırlar. Karşı-devrim obüsleri ile aşındıramadığı devrim kalesinin kızıl duvarları bu iflah olmazlar tarafından kirletilmeye çalışılmakta, böylece efendilerine dalkavukça yaranma konusunda üstlerine düşeni yaptıklarının huzuru içerisinde kendilerini biraz rahat hissetmektedirler. Fakat bazı şansızlıklar var ki, devrimle karşıdevrimin şiddetinin gün geçtikçe arttığı cephe hattıyla mesafelerini daha fazla açmak zorunda kalmaktadırlar. Şu ya da bu oranda faaliyet yürüttükleri 1980 öncesi düşmandan tokat yemiş olacaklar ki, kendilerini mücadele alanında kilometrelerce uzaklara ve güvenilir dostların kucağına atarak ölüm korkusunun olduğu çıkış noktasına bir türlü dönmek istememektedirler. Bu da kendilerini, devrim mevzilerini çok daha uzaklardan dövme gibi bir güçlülükle karşı karşıya bırakmıştır. Bu güçlükler onları dalkavukça yaranmaya çalıştıkları efendilerinin gözünden düşmeye yol açmakta, durumlar böyle olunca da sonuçta sefillikleri bin kat daha artmaktadır.

Konumuzun tartışma noktasını eylem sorunu teşkil ettiği için askeri dille konuşmaya devam edeceğiz.

Bu sefil yaratıkların kullandıkları patika yol kendilerine yeni gibi gelmiş olabilir; fakat, yandaşları tarafından denenip aşındırılmış ve deşifre edilmiş yollardır. Yani karşıdevrimin baskılarının artmasını bahane göstererek eylemsizliği öğütleme, bu kılıf altında halka sahip çıkma sahtekarlığı dünya devrim tarihinde deşifre olmuş bir sahtekarlık, ikiyüzlülük oyunudur ve direnişle teslimiyetin ne demek olduğunu üçbin yıllık geçmişine bakarak tanıyan Kürdistan halkının yüreğinde ve beyninde yer tutmayacak oyunlardır. Bu da reformizmi çevreleyen ikinci talihsizliktir.

Marksistler, yer ve zaman koşullarını dikkate alarak, devrimin siyasal stratejisine hizmet eden, belli bir siyasal-örgütsel çalışmanın kazanımları zemini üzerinde devrimci mücadelenin içinde bulunduğu aşamaya denk düşen, mücadelemiz gelişmesini şu ya da bu oranda etkileyen çeşitli iç ve dış faktörü de hesaba katarak eylemlerini planlı bir tarzda hedeflerine yönelttiler. Yani gündemleştirilen eylemler siyasal stratejiye hizmet ediyor mu, etmiyor mu? Halkın bilinçlenme ve örgütlenmesine hizmet ediyor mu, etmiyor mu? Güçler dengesi hesaba katılarak, devrimci mücadelenin içinde bulunduğu aşamaya denk düşüyor mu, düşmüyor mu? Halkın moralini yükseltip siyasal duyarlılığını arttırıyor mu, arttırmıyor mu? İç ve dış, yer ve zaman koşullarına uygun düşüyor mu, düşmüyor-mu? vb. gibi halk savaşının kıstaslarına göre eylemin doğruluğu ya da yanlışlığı tartışılır. Her devrimci hareketin hem ortak ve hem de koşulların farklılığından kaynaklanan özgür yasaları vardır. Devrimcilere yön veren somut koşulların irdelenmesi sonucu ortaya çıkarılarak formülleştirilmiş sözkonusu yasaların teorisidir. Kürdistan devrimci mücadelesine yön veren teori, Marksizm-Leninizmin ışığı doğrultusunda dünya halklarının devrimci deneyimi ve ülkemiz koşullarının irdelenmesi sonucu ortaya çıkarılan savaş yasalarının formülasyonudur. Bunu da **Ulusal Kurtuluş Siyaseti-Ulusal Kurtuluş Savası, Kürdistan'da Zorun Rolü** kaynağında ararsanız bulursunuz.

Eylemlerin doğruluğu ya da yanlışlığı yukarda izah etmeye çalıştığımız kıstaslar temelinde tartışılır. Fakat sizin yaptığınız çok daha farklı bir şeydir. Devrimci eylemler karşısında karşı-devrimin kaçınılmaz karşı-hareketlerini bahane göstererek eylemsizliği talep etmemişizdir. İşte uşaklığınızı en fazla ortaya çıkaran yan da burasıdır. Devrimciler karşı-devrimin kaçınılmaz karşı hareketlerinden dolayı eylemsizliği kabul edemezler. Salt karşı-hareketten dolayı eylemsizliği savunamazlar. Böyle bir "teori" ödleklerin "teorisi" olabilir. Bu konuda Lenin şöyle diyor: *"Devrim güçlü ve birleşmiş bir karşı-devrim yaratarak ilerler. Yani düşmanı daha aşırı savunma yollarına başvurmaya zorlar, böylelikle giderek daha güçlü saldırı yöntemleri geliştirir."* (Partizan Savaşı, syf: 178) Düşmanı daha güçlü saldırı yöntemlerine zorlayan devrimin kendisidir. Devrimci eylemlerin ardında karşı-devrimin gündemleştireceği her karşı-hareket sınıf mücadelesinde kaçınılmaz bir durumdur. İşte düşmanın başvuracağı bu kaçınılmaz durumlar siz ödleklerle devrimcileri ayırt eden önemli bir kıstastır. Devrimciler, düşmanın muhtemel girişimlerini kapsamlı bir şekilde değerlendirir ve dikkate alarak eylemlerini düzenlerler. Sizin vardığınız sonuca, Danimarka'da koyduğunuz "eylemlerle" beyan ettiğiniz anlayışa hiçbir zaman varmazlar. Sözkonusu anlayışın sahipleri açık ki devrim kaçkınları olabilirler. Vietnam devrimcilerinin de ifade ettiği gibi devrimci mücadele, baskı ve direniş sarmalı gelişir.

Bu sorunlar fazla anlaşılmayacak sorunlar değildir; zaten sorun sizin anlamadığınızdan kaynaklanmıyor. İşleri tersten yorumlamak ve kaçkınlığınızı, ikiyüzlülüğünüzü kamufle etmekte ustalaşmışsınız. Her defasında olduğu gibi şimdi de"yeteneklerinizi" sonuna kadar kullanarak sorunu bilinçlice çarpıtmaya çalışmaktasınız.

15 Ağustos eylemi yani Eruh, Silvan, Şırnak, Uludere, Şemdinli ve Yüksekova eylemleri ulusal kurtuluş mücadelesinin ileri bir aşamasını bizzat kendi eylemi ile ilanı demektir. Ve dayandığı zemin ise ulusal kurtuluş mücadelesinin günümüze kadarki kazanımlarıdır. Bu kazanımları burada izah edecek değiliz. Çünkü geçmiş çalışmalarımızın değerlendirilmesi, hata ve eksikliklerimiz, mücadelemizin kazanımları Hareketimizin çeşitli kaynaklarında kapsamlı bir tarzda izah edilmiştir. Tabii sonuçta siz reformistlerle devrimciler farklı noktada bulunmaktadırlar. Zaten farklı geçmişlere sahip güçlerin aynı noktada bulunması mümkün değildir.

PKK Filistiin mevzilerinde yüzlerce kadro ve adayı ile devrime hazırlanırken, Filistin halkının 30 yıllık geçmiş kanlı tecrübesini özümlemeye çalışırken, sizler Avrupa varoşlarında sürtükçe geziyordunuz. PKK I. Konferans ve II. Kongresiyle örgütçülüğü ve toparlanmayı zirvede temsil ederken, siz reformistler tasfiyeciliği uyguluyordunuz. PKK yüzlerce kadrosunu en güçlü teorik eğitimden geçirirken ve bu eğitim sonucu saflarında gelişmiş bir irade birliği yaratırken, sizler Avrupa'nın bunaltıcı atmosferi içerisinde yüzlerce insanımızı daha da tükettiniz. Saflarınızdaki dürüst insanları dayattığınız ortam içeri-

Devamı 23. sayfada

KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİ VE MASKESİ DÜŞEN ÖZEL HARP

1- TC'NİN HALKA KARŞI SAVAŞIMINDA ÖZEL HARP

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin gelişimi, düşmanın maskesini her düzeyde düşürüyor. Daha düne kadar kendi başlarına bir kimlikleri varmışcasına kabul edilen ve bugün de hâlâ öyle gösterilmek istenen tüm parti, kurum ve kuruluşların arkasında yatan gerçeklik, bugün artık gizlenemez biçimde açığa çıkmıştır. Bu anlamda geçmişte "sol" adına yaşanan yanılgılar da daha iyi anlaşılır olmuştur.

Gerçi, açığa çıkmadık ne kaldı ki denilebilir. 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünün, burjuva devletinin tüm maskelerini düşürdüğü, bütün ayıplarının zaten gözler önünde olduğu haklı olarak belirtilebilir. Gerçekten de 12 Eylül ve sonrası gelişmeler TC açısından kaçınamayacağı bir talihsizlik olmuştur. Devlete hakim olan güçlerle, sözde sağ'ı ve "sol"u ile yaratılan muhalefetin nemenem güçler olduğu, siyasetten günlük yaşama kadar topluma yön veren kurumların kimlikleri en sıradan bir insanın bile anlayabileceği kadar örtülerden soyunmuştur. Devlete, parlemento, parti vb. kurum ve kuruluşlara ilişkin yanılgının kavranması olayı açık söylemek gerekirse salt siyasal bilinçleri geri olan halktan insanlar için değil, kendilerini topluma devrimci atılım kazandırmakla sorumlu addeden güçler açısından da geçerlidir. Gerçekler böylesine açığa çıkmış olmasına rağmen, halen yeterince kavrandığı da söylenememektedir. Bu anlamda kitleler şimdi, sözde kendilerine önderlik etme iddiasında bulunan güçlerden çok daha ileridedirler. 12 Eylül'ün beş yıllık acı pratiği, onları bilinçlendirmiş ve düşmanlarını çok iyi tanımalarını sağlamıştır. Artık, halk kitleleri özellikle Kürdistan'da TC'nin tüm sivil ve askeri kurumlarını bir düşman kuvveti olarak işlemektedir. Düşmanın yönelimi de böyledir. Yani o da artık, düne kadar perdelemek ihtiyacını duyduğu her eylem ve düşüncesini daha açıktan yürütmek zorunda kalmıştır. Ordunun, Partilerin, kültür kurumlarının, okulların, Kürdistan'da hangi rolle yükümlü olduklarını şimdi örtülerden kurtulmuş gerçeğin kendisi anlatmaktadır.

Kürdistan'da daha çıplak görülmekle birlikte aynı durum, Türkiye açısından da geçerlidir. Buna rağmen, hâlâ bir parlemento ve sivillerden bahsedilmekte, artık çok gülünç de olsa kuklalar hala arz-ı endam edebilmektedirler.

Türkiye, burjuva anlamda bile olsa demokrasiyi hiç bir zaman tanımamıştır. Burjuva devlet mekanizması, diğer ülkelerde görüldüğü gibi, feodalizme karşı mücadele içinde değil, tersine feodal devletin fideliğinde şekillenen burjuvazinin bu devletin yıkıntıları ve mirası üzerinde iktidar olmasıyla vücut bulmuştur. Ve bunda ordunun rolü daha baştan itibaren büyük öneme sahiptir. Türkiye'de ordu, burjuva siyasi çevrelerin de itiraf ettikleri gibi, salt devletin kendisini ayakta tutmak için oluşturduğu bir askeri zor aracı değildir, o bunun ötesinde bir işleve sahiptir. Devletin tüm iç ve dış politik yönelimlerinin belirleyici ve yürütücü gücüdür de aynı zamanda. Parlemento'dan partilere ve diğer sivil kurumlara siyasal, kültürel, ekonomik politika ve yönelimlere kadar Türkiye'de hiç bir şey ordunun insiyatifi dışında hayat bulamaz. Bu, defalarca kanıtlanmış bir gerçektir. 12 Eylül'le yaşanan gerçekliğin böylesine tarihsel temelleri vardır. İstikrarın nispi oranda da olsa sağlandığı dönemlerde fazla göze çarpmayan bu gerçeklik, bunalım dönemlerinde hemen açığa çıkmakta ve tüm sivil kurumların ne kadar temelsiz, adeta bir görünümden ibaret oldukları hemen görülmektedir. Sivillerin, zaman zaman içine düştükleri kendi rollerine ilişkin yanılsamaların, onlara nasıl ağır ödettirildiği, ordunun bütün dokunulmazlığıyla demoklesin kılıcı gibi tüm toplumun başında sallandığı ve sözde kimlikleri olan sivil organları daima tehdit altında tuttuğu bilinir.

Türkiye'de ister iktidar ve isterse muhalefette olsun, siyasal parti ve kişilerin herhangi bir şahsiyetleri yoktur. 12 Eylül'de ordu iktidara el koyarken burjuvazinin sözcülüğünü yapan sözde siyasal partilerden en küçük bir muhalefetle karşılaşmaması bununla doğrudan ilişkilidir. Sahneye sürülen partiler, birer basit figuran olmaktan öte role sahip değildirler. Uluslararası tekellerin en gerici kesimleriyle içiçe geçen işbirlikçi Türk kapitalizminin kopmaz bir unsuru olan ordu, işbirlikçi tekelci burjuvazi ve arkasındaki emperyalist güçlerin, Türkiye'deki asıl sözcüsü güçtür. Toplum artık gölgelerle idare edilemeyecek duruma geldiğinde, bu asıl güç hemen açığa çıkmaktadır.

TÖRENDE Washington'a gelişinde Pentagon'un bahçesinde törenle karşılanan Genelkurmay Başkanı Orgeneral Necdet Üruğ'a liyakat nişanı, Amerikan Genelkurmay Başkanı Orgeneral John Vessey tarafından törenle verildi. (Fotoğraf: Hürriyet)

Türkiye'de her şeyde ordunun damgasını bulmak mümkündür. Yalnız burjuva siyasal partileri değil, aydınlar da aynı durumu yaşamaktadırlar. Nasıl ki, burjuva demokratik hareket, ordu fideliğinde boy vermişse, sivil aydınlar da bunun adeta bir uzantısı görünümünü vermektedirler. Kemalizm, daha baştan itibaren her şeye dayatılmıştır. Burjuva anlamda bile olsa muhalif bir düşünceye varlık hakkı tanınmamıştır. Siyasal, ekonomik, kültürel sorunlara ve tarihe bakış, Kemalizmin çerçevesiyle sınırlı tutulmuştur. Türk aydını, böyle bir çerçeve içinde yoğrulmuştur. Ve dikkat edilirse Türkiye'de, sosyal, siyasal, kültürel gerçeklikler tersyüz edilmiş ve Türk aydınına da toplumsal yapının her alanında yaratılan sahteliği onaylama ve kendi dilinden topluma da onaylaması için dayatma rolü verilmiştir. Böyle bir rolü kabul etmeyen namuslu aydınlar, ya hemen susturulmuş, ya da imha edilmişlerdir. Bu çerçevenin dışındaki hiçbir oluşum ve düşünceye yaşam hakkı tanımamıştır. Çünkü; çok temelsiz bir biçimde iktidar olan Türk burjuvazisinin buna kesinlikle tahammülü yoktur. Çünkü; hastalıklı doğmuş bir sınıf olduğundan en küçük bir esintiden bile nem kapıp komaya girecek kadar zayıftır. Siyasal yaşamının en parlak döneminde bile bu zayıflığının onu ne kadar hırçınlaştırdığı, Komünist Partisi temsilcilerini katletmenin de ötesinde, M. Kemal'in, en yakın çalışma arkadaşlarını bile nasıl fiziki ve siyasal tasfiyeye uğrattığı bilinmektedir.

Türkiye toplumunun üzerine bir karabasan gibi çöken Kemalizm, sağı da sol'u da kendisinde toplamış, ne adına konuşulursa konuşulsun, en halkçı ve sosyalist geçinenleri de dahil, üstü biraz kazındığında ortaya çıkan gerçeklik Kemalizmin bu iğrenç yüzü olmuştur. Günümüze kadar da durum böyledir. Üstelik günümüzde Kemalizmin ulaştığı son şekillenmesi dikkate alındığında, çıkan sonuç sol açısından daha da acı bir hal almaktadır.

Bu gerçekler ışığında bakıldığında, Türkiye'de burjuvazinin ırkçı bir milliyetçiliği sonuna kadar kullanmasına rağmen, ulusal kimliğinin zayıflığı da açığa çıkmaktadır. Türk devleti ve ordusu emperyalizmin çıkarlarına baştan tabi olmuş ve kendisini ancak bir uşaklık ilişkisi içinde yaşatabilmiştir. 1945-50'lere kadar iç ve dış siyasal ortam nedeniyle fazla göze batmayan bu gerçeklik de, 1945'ler sonrasında giderek netleşmiştir. Bu yıllarda TC'nin, sistemin yeni jandarması olarak beliren ABD ile sonuna kadar bir ilişki için nasıl bir çaba içerisinde olduğu ve iyi bir uşak olacağına dair verdiği teminatlar biliniyor. Bu durum NATO'ya girişle birlikte daha da sabittir.

Dünya çapında klasik sömürgeciliğin iflas ettiği bu süreçte, ABD önderliğinde geliştirilen yeni-sömürgecilik politikasıyla, ulusal bağımsızlık hareketlerinin ezilme ve saptırılma faaliyetleri daha üst boyutlara vardırılmış, emperyalizmin, proletarya ve halk kurtuluş hareketlerine karşı saldırıları NATO bünyesinde tek merkezden idare etmeye başlamıştır. Bir karşı-devrim karargahı olan NATO ve sistemin diğer askeri ve istihbarat örgütleri, çeşitli pakt, örgüt ve kuruluşlar adı altında ekonomiden siyasete, askeri faaliyetlerden kültür sahasına kadar her alanda geliştirilen politika ve planlarla devletlerin iç ve dış siyasetlerine yön veren güçler olmuşlardır. Yeni-sömürge ülkelerde zaten yönetimlerin kendileri birer kukla olduklarından, bu, Türk burjuva devletinde daha da acınası bir durum almıştır. Daha NATO'ya girişte on binlerce insanın emperyalizmin hizmetinde ve hem de Türk kahramanlığı adına Kore'ye savaşa gönderilmeleri ve Türk ordusunun bölgedeki gelişmelere karşı da kendisini daima sistemin bir fedayisi görmesi Türk burjuva sınıflarının nasıl bir uşaklık ruhuyla yoğrulmuş olduklarını ortaya koymaktadır. Türk burjuvazisi belki de örneği çok az görülen bir biçimde halk kitlelerini bir sürü gibi emperyalizmin pazarına sunmuştur. Dünyanın her tarafında işbirlikçi iktidarlar, kendi halkları üzerinde korkunç sömürünün suç ortağıdırlar, kendi sınırları içerisinde sınıf niteliklerinin gereğini yerine getirirler, ama o ülke insanlarını sistemin çıkarları adına kurbanlık koyunlar gibi ölüme gönderenler pek görülmemiştir. Bu, TC'nin halklara ve sosyalizme düşmanlıkta sınır tanımayan temel özelliğinin bir ürünüdür. Türk halkının erdemleri adına körüklenen şovenizm de kaynağını işte buradan almaktadır. Türk burjuvazisi en başta Türk halkına karşı korkunç düşmanlık duyguları içerisindedirler. Kendi uşaklıklarını emperyalizme kabul ettirmek için on binleri çekinmeden ölüme göndermeleri gerçeğinde bu çok açıktır. Ve Türk burjuvazisi, aynı zamanda da çok utanmaz bir sınıftır. Kendi kardeşlerini öldürmeleri ve onların kurşunlarıyla ölmeleri için, bile bile ölüme gönderdiği bu insanlar adına "Kore Gorilleri" vb. adlar altında örgütler yaratmasında ve hâlâ nişanlarla taltif edilen bu masum insanların sosyalizme karşı kullanılma çabalarına tüm iğrençliği kendini ele vermektedir.

TC, kuruluşundan itibaren Türk halkına, komünist öğelere ve sömürge hakimiyeti altındaki Kürdistan'a karşı bu ruhla saldırmıştır. II. Dünya Savaşı sonrası, emperyalizmin en azgın bir uşağı olma doğrultusunda kendini aday gösterip, gerçekten de her türlü uşaklığı kendisi açısından bir şeref kabul etmesi, bunu doğrulamaktadır. NATO'ya giriş o güne kadar emperyalizmin bir kapatması olan TC. ile emperyalizm arasındaki ilişkiye bir de meşruluk kazandırmıştır üstelik. Kıyılan bu nikahla birlikte TC'nin uşaklıkta önünü almak mümkün değildir. Her alanda hakim olan güç, dış emperyalist tekeller ve onlar adına hareket eden istihbarat, askeri, sivil vs. örgütlerdir.

Türk burjuvazisi gibi, pek tabii olarak Türk ordusu da emperyalizmin kuklasıdır. Silahlandırılması, konumlandırılması ve hareketliliği, sistemin dünya ve bölge çıkarları hesabınadır. Empeyalizm için TC'nin iç siyasal, ekonomik vb. sorunları da bu çerçeve içindedir. Hiç bir devletin bünyesinde emperyalizmin çıkarlarıyla bu kadar çakışma görülmemiştir. Bunlar bölgede birbirlerinin bütünleyicisi gibidirler. Ortadoğu'da Türkiye'siz bir emperyalizm, emperyalizmsiz bir Türkiye düşünülemez. Aslında bu onların birbirlerine karşı da kullandıkları zayıf noktalarıdır. Emperyalist devletlerin başlangıçta Türkiye'yi NATO'ya alma konusunda gösterdikleri o sözde nazlanma ile, günümüzde Türkiye'nin sık sık kendi konumunu hatırlatması bu gerçeğin ürünüdür.

12 Eylülle birlikte her türlü asma yaprağının dökülmesiyle bir bütün olarak Türk devletinin kimin hizmetinde olduğu, kimler tarafından yönlendirildiği gizlenemez duruma gelmiştir. 12 Eylül'ü anlatan kitaplar incelendiğinde burjuvazinin samimi itiraflarıyla karşılaşıyoruz. Ordunun bir kılıç şaklatması uşakları, ama daha doğrusu uşakların uşaklarını nasıl ele vermiştir, bu kitaplarda bile görülebilir. O sağ partiler, o sol partiler denilenler, o şaşaalı parlamento, o kurum ve kuruluşlar birer gölge gibi silinip gitmişlerdir. Çünkü gövdenin kendisi tüm alanı doldurmuş yani sahneye bizzat çıkmıştır.

Konumuz açısından burada hemen birkaç noktaya değinmek gerekiyor. 1974-75'lerde zamanın başbakanı olan Ecevit, bizzat kendi ağzıyla kendisinin bile yetkisi dışında olan, hiç bir biçimde denetletemedikleri bazı kurumlardan bahsetmekteydi. O dönemde üzerinde epey tartışmalara yol açan bu sözler, başta orduyu oldukça rahatsız etmiş ve bu uşak ağızı susturmakta fazla gecikmemişlerdi. Bahsedilen yönetim üstü bu kurum, Türkiye'de işçi sınıfı ve özellikle de öğrenci-gençlik hareketinin tırmanma gösterdiği 1960-70 yıllarında, ordu içerisinde oluşturulan özel harp dairesidir. Pentagon'un dünya çapında proletarya ve halk kurtuluş hareketlerine karşı geliştirdiği özel savaş yöntemlerinin planlandığı karargahlar olarak işbirlikçi rejimlere dayattığı ve giderek her türlü yetkinin kendilerinde toplandığı çeşitli adlar altındaki bu özel savaş daireleri, Türkiye'de de böylece daha sonraki yılların muhtemel gelişmelerine karşı oluşturulmuş oluyordu. Kısaca, devrimci-demokratik harekete ve giderek KUKH'ne karşı mücadele, kendi özel aygıtına kavuşturulmuş olmaktaydı. 1970-71 yıllarında devrimci gençlik hareketine karşı saldırıların hangi merkezden yönlendirildiği, uygulanan imha ve teslim alma yöntemleriyle, daha sonra sol örgüt furyasının yaratılması, yaratılan ideolojik-politik karmaşa ortamı yakın geçmişin gerçekleri olarak henüz gözlerimizin önündedir. Yine 70'li yıllarda bir MHP olgusunun çıkarılması ve sol'un üzerine saldırtılması da bununla doğrudan bağlantılıdır.

Özel harp yöntemi dünya çapında bu yıllarda, ABD ve işbirlikçilerinin kullandığı bir yöntem olarak şekillenmiştir. İlk ve en açık örneği Vietnam'da görüldüğü üzere ulusal kurtuluş hareketlerine karşı geliştirilmiştir. Ve daha çok halk kurtuluş mücadelelerinin ilk aşamasında gerillaya karşı geliştirilen, sivil güçleri de dolaylı devreye koyarak, bir yığın taktik ve kontr-gerilla yöntemleriyle gelişmeyi durdurma, saptırma, tasfiye etme vb. savaş türüdür. Bu, daha sonra sürekli geliştirilmiştir. Her ülkenin özgül koşullarına göre uyarlanmış ve bunları yürütecek özel örgütler yaratılmıştır. Çevik kuvetlerin, özel polis birlikleri, anti-terör timleri, şehir içi mücadeleye karşı çeşitli örgütlerin bu yıllarda hızla geliştirildiği görülmektedir. Türkiye'de de bu dairenin varlığı, 1970'lerde kontr-gerillanın harekete geçmesiyle açığa çıkmışsa da, oluşumu daha önceki yıllara dayanmaktadır. Ülkü Ocakları, bilinen sivil milisler ve bunlara yüklenen görevler, bu gerçeği açıklamaktadır. Bir MHP olgusuyla bile halkın devrimci savaşıma yöneliminin nasıl özünden boşaltılıp saptırıl-

dığı ve bir yığın yanlışlığın yapılmasına yol açıldığı gözler önündedir. Açık ki burada MHP olgusu ardında yatan bir kontr-gerilla gerçekliği vardır.

TC, özü ve yapısı gereği karşı-devrim taktiklerini en iyi bir biçimde özümsemede ve en alçakça yöntemlerle hayata geçirmede de efendileri önünde iyi sınav vermiştir. 1980'lere gelindiğinde Türk burjuvazisi kullanabileceği her şeyi kullanmış, sivil kuklaları posaları çıkıncaya kadar sıkmış, ama bu arada da temelde derin bir ideolojik-politik farklılık olmamasına rağmen, birbirine düşman küçük gruplaşmalara ayrılmış, gelişmelerde insiyatifi ele almayan, kitlelere yön veremeyen bir "sol" olgusu ortaya çıkmıştır. Bu, benzer süreçleri yaşayan diğer bir çok ülkede de karşılaşılan bir gelişmedir.

12 Eylül'e doğru gelindiğinde sivil iktidarların tüketilmesi için yoğun bir çaba görülmektedir. Bu konuda uluslararası emperyalist kuruluşlar ve ordu, tam bir elbirliği içindedir. Emperyalizmin Türkiye'deki sözcüsü olan tekelci burjuvazi, rollerini tamamlamış olan sivillere artık ihtiyaç duymamaktadır. Kürdistan'daki ulusal uyanış ve bunun bir kurtuluş hareketine doğru gelişme kaydetmesi, Türkiye'de tırmanan öğrenci ve işçi hareketleri artık gerçek rol sahiplerinin sahneye çıkmasını zorunlu bir hale getirmiştir. Bu noktada da işlerin sivillerle düzelemeyeceği, ordunun yönetime bizzat el koyması gerektiği, ordu ve devlet mekanizması içinde propaganda edilirken, aynı düşünceler bir çok kurum ve kişiler vasıtasıyla toplumda da yaygınlaştırılmaya başlanmıştır. Bu safhada kitleler psikolojik açıdan orduyu bir kurtarıcı gibi beklemeye hazır hale getirilmeye çalışılmıştır. Türkiye'de ordunun rolünün çok yanlış bir biçimde empoze edilmesi de işbirlikçi-tekelci burjuvazinin işini kolaylaştıran diğer bir etmen olmuştur. Ordu bünyesinde özel görevlendirilmiş generallerin bu konudaki çabaları bilinmektedir. Orgeneral Ersin'e bağlı olarak sürdürülen bu faaliyetlerde, 12 Eylül'e zemin hazırlamak için yoğun propaganda çalışmalarından bir yığın kirli cinayetin işlenmesine kadar başvurulan çok çeşitli yöntemler vardır. 12 Eylül darbesinin nereden planlanıp hayata geçirildiği, Milli Güvenlik Konseyi Türkiye Masası sorumlusu Paul Henze'in, Beyaz Saray'ın "situation Room" diye adlandırılan bölümüyle yaptığı telefon konuşmasında en açık biçimiyle görüşmektedir. Henze telefon ettiğinde, beklediği karşılığı şöyle alıyor: *"Paul, seninkiler nihayet yaptı.*

-Kim benimkiler, neden bahsediyorsun?

-Senin generaller, Türkiye'de darbe yaptılar.

-O, öyle mi? Çok memnun oldum."

Aynı gün darbe haberi, Carter'e de şöyle veriliyor: *"Türk Ordusu'nun komuta heyeti, Ankara'da yönetime el koydu. Her hangi bir kuşku veya kaygıya gerek yok. Müdahale etmesi gerekenler etti."* (M.Ali Brand 12 Eylül saat 0.04.)

Evet, 12 Eylül'de ABD emperyalizminin dünya çapında geliştirmek istediği bir model, uzun hazırlıklar, bir yığın kirli ve kanlı oyunlarla yaratılan zemin üzerinde ve hem de itirazsız bir biçimde Türkiye'de uygulamaya konuluyordu. Daha önce Küba, Salvador, Şili vb. ülkelerde denenen yöntemler, daha da geliştirilmiş bir biçimiyle ve bir çok ülkeye de örnek sunulmak üzere böylece sadece Türkiye ve Kürdistan halkının değil bölge halklarının da başına musallat edilmiş oluyordu. 12 Eylül'ün hazırlık süreci, bu dönem boyunca sağ ve sol'daki gelişmeler, basının izlediği konular, basın aracılığı ve fısıltı gazetesi yöntemleriyle geliştirilen propagandalar, çok ciddi bir incelemeye değerdir. Bunlar, bir bütün olarak incelendiğinde görülecektir ki, birbirinin tamamlayıcısı olan bir yığın politika, plan ve uygulamalar hayata geçirilmiş, MİT başta olmak üzere her türlü araç devreye sokularak darbeyi hazırlayan koşullar eksiksiz bir biçimde yaratılmaya çalışılmıştır. Rollerini tamamlamış olan parlamento, partiler ve sivil kurumların, nasıl yıpratılıp gözden düşürüleceği, sol ve işçi sınıfı içerisinde dağılma, parçalanma ve tasfiyeyi sağlayacak hangi uygulamaların hayata geçirildiği ve 12 Eylül'le uygulamaya konulanın aslında Pentagon'un onayından geçmek suretiyle ve bunun da ötesinde "bizimkiler" dedikleri generalleri doğrudan yönlendirerek gerçekleştirildiği net olarak görülecektir.

Emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazi 12 Eylül'e gelirken, özellikle sol'dan gelebilecek bir muhalefeti önlemenin önemli oranda tedbirlerini almış durumdadırlar. Daha önce bahsedildiği gibi, gerçekte devlete yönelmesi gereken sol, ortaya sürülen MHP olgusuyla uğraştırılıp yönü saptırılmış, örgüt ve partiler içerisine sızdırılan ajanlarla örgütleri reformize etme ve tasfiyeye uğratmada epey mesafe kaydedilmiş, işçi sınıfı hareketinde önemli bir rolü olan DİSK, her türlü yol ve yöntem denenerek devrimci özünden boşaltılmış, 1 Mayıs 1977 katliamı ve bir yıl sonrası 1978 Maraş katliamıyla toplumsal katliamlar deneyine varan komplolar düzenlenerek, önce sıkıyönetimlerin ve ardından da tüm iktidara ordu tarafından el konulmasının malzemeleri, ya da kendilerince haklılık gerekçeleri oluşturulmuştur.

Darbe öncesi son yıllarda, sol'un insiyatif altına alınmasında CHP'ye yüklenmiş olan rolün de aşılmış olması nedeniyle, örgütler içerisinde tasfiyeciliğin ve provakasyonun alabildiğine yoğunlaştırıldığı görülmektedir. 12 Eylül sonrasında sol'a dayatılan tasfiyeciliği işte daha önceki yıllardaki bu mevcut uygulamalara kadar dayandırmak gerekmektedir. Türkiye'de bir türlü ayakları üzerine oturamayan ve gelişmelere bu nedenle tersinden bakan sol, 12 Eylül sabahı bile olayları yorumlamaktan uzak ve şaşkındır. Bizzat darbeci generallerin geliştirdiği bir yığın propaganda, bırakalım kitleleri, komünist ve sosyalist ad altındaki ve hem de uzun yılları alan geçmişe sahip olan güçler için bile inandırıcı ve hem de umut kaynağı olmuştur. Darbenin ilk günlerinde "sol"cu generallerin varlığından bahsedildiği ve hatta bazılarının Orgeneral Saltık'ın propagandasını bile yaptıklarını onlar adına utanç duyarak hatırlıyoruz. 12 Eylül Sabahını sol nasıl karşılamıştı? Bunu, biraz daha aynntılarıyla gözümüzün önüne getirdiğimizde ise gerçekten derin bir öfke duymaktan kendimizi alamıyoruz. DİSK yöneticilerinin, TKP, TİP, TSİP vs. gibi parti, örgüt ve kuruluşun çeşitli düzeylerdeki sorumlularının bavullarıyla birlikte teslim olmaya gidişleri, Avrupa çevrelerinde bile alay konusu haline gelmiş, Türkiye'de sol'un sınıf mücadelesi mantığı ve onurundan nasıl boşaltılmış olduğu utanç içinde görülmüştür. Parlamentoda yer alan burjuva parti temsilcileri, askerlerin kendilerini "misafir" edeceği saati evlerinde beklerken, sözde "devrimci" sol'un tavrı da aslında öz itibarıyla fazla bir farklılık arzetmemiştir. Bir çok ülkede darbeler başarısız da olsa en azından onurlu bir karşı koyuşla karşılanırken, Türkiye'de ister sağ isterse sol'dan bir muhalif ses yükselmemiştir.

Elbetteki sol adına çok onur kırıcı olan bu durum, salt Özel Harp Dairesi gibi proletarya ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı saldırıları yöneten ve yönelten bir karşı-devrim örgütünün marifetleri olarak görülemez. Ordu bünyesinde oluşturulmuş olan bu dairenin, sol'a karşı mücadelede hiç de küçümsenmeyecek bir rolün sahibi olduğu inkar edilemez bir gerçekse de, burada saptanan politika ve planların her şeyi açıklamaya yetmediği de teslim edilmelidir. Kaldı ki, böylesi başarılar elde edebilmesi bile sol'un bünyesindeki temel zaaftan ötürüdür. Türkiye'de sol, kendisiyle burjuvazi arasında ideolojik-politik ve örgütsel olarak sınır çizgilerini hiç bir zaman netleştirmemiştir. Bu da onu daima burjuvazinin insiyatifi altında kalmaya mahkum etmiş, kendi kimliği ile ortaya çıkması ve bu anlamda ciddi bir muhalefet haline gelmesi söz konusu olmamıştır. 12 Eylül sonrası gelişmelerde sol'un bu sefaletini çok acı bir biçimde sergilemektedir.

Yönetime her düzeyde el koyan ordu, faşizmin her alanda dayanılmaz baskısı altındaki halk kitlelerinden gelebilecek muhalefeti ve muhtemel patlamaları önlemek için yeni emniyet sübapları yaratmayı ihmal etmemiştir. ABD patentli cunta, programının gereği olarak uygulamaya konulan partilerin oluşturulması, seçimler vb. ile rejim, tam da kendine yakışır bir biçimde sağ'ı ve sol'u ile kendi demokrasisini de oluşturmuştur. Rejim böylece sağ'lı sol'lu bir biçimde tamamlanarak, iç ve dış politikada rolünü tam oynamasını sağlayarak silahlarla donatılmıştır. Cunta demokrasisinin niteliğinden bahsetmeye, partilerin, oluşturulan parlementonun bu kez daha da sırıtan ve çirkin birer paravan olduklarını belirtmeye gerek yoktur. Şili ve Türkiye'nin ardından Güney Kore, Pakistan, Filipinler vb. ülkelerde uygulamaya geçirilen aynı kaynaklı projenin, Amerikan yeni-sömürgeciliğinin geldiği aşamada birbirine bağlı gelişen bir yığın olgunun ürünü olduğu ve bu konuda özellikle Kenan Evren rejimine önemli rollerin verildiği çok açıktır. Türk generallerinin ABD generalleri tarafından nişanla "onurlan"dırılmaları, ve başarılarından ötürü diğer kuklalara da örnek sunulmaları gerçeği zaten anlatmaktadır.

12 Eylül rejimi altında sistemin ihtiyaç duyduğu tüm politikalar, Türkiye'de generaller tarafından büyük bir gayretkeşlikle hayata geçirilmiştir. Ekonomik alanda korkunç bir soygun gerçekleştirilmiş, rüşvet ve talan ekonomik politikanın temeli olmuş, siyasi planda Türkiye'de işçi sınıfının ekonomik haklarını talep etmesi bile kesinlikle olanaksız kılınarak, her türlü demokratik kurum ortadan kaldırılıp, sendikal faaliyet yasaklanmış, yine devrimci hareketlere yönelik olarak tam bir bastırma ve teslim alma hareketi geliştirilmiş ve zaten temel yarayı oluşturan Kürdistan'a ise açık bir savaş dayatılmıştır. Hemen burada vurgulamak gerekirse, 12 Eylül, TC'nin tüm çirkinliklerini ortaya seren bir ayna vazifesi görmüştür. Talan, operasyonlar, tutuklamalar, yoğun işkenceler nereden yönetildiğini gizlemeye bile gerek duyulmadan açıktan yürütülmüştür. Doğrudan Kenan Evren'e bağlı özel işkence timleri oluşturulmuş, mahkemeler yine burada yönetilmiş, örgütleri tasfiye amacıyla Evren örgütleri yaratılmış, devlet bir bütün olarak bir avuç generalin elinden Türkiye'de devrimci demokratik bir muhalefetin, Kürdistan'da ise Ulusal Kurtuluş Hareketinin ne pahasına olursa olsun bastırılmasına yönelik olarak her düzeyde yeniden biçimlendirilmiştir.

Emperyalist sistem açısından bir çok nedenden ötürü büyük önem taşıyan Türkiye'de generallerin kendi rolleri gereği uygulamaya geçirdikleri politikalar ve hatta sahte demokrasileri anlaşılmaktadır. Ancak, sol'un bugün de içinde yaşadığı durum en sıradan insani hak ve görevlerin kazanılıp yerine getirilmesi açısından bile olsa mutlaka aşılmayı gerektirmektedir. Cuntanın, 12 Eylül sonrası sol'a dayattığı politika ve özel olarak Kürdistan'da yürüttüğü savaşın karakterini ayrıca incelemeyi gerekli gördüğümüzden kökenleri eskiye dayanan Özel Harp dairesinin mevcut gelişmelerdeki rolü ve uygulamalarına da bu kısımda yer vereceğiz.

2-KÜRDİSTAN'A DAYATILAN ÖZEL HARP VE ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİ

TC'nin kuruluş ve gelişim özelliklerinin en özgül yanını Kürdistan olgusu oluşturmaktadır. TC, Kürdistan'ı inkar ve imha politikası üzerinde şekillenmiştir. Onun iç ve dış politikasına yön veren gerçeklikte budur. Bu anlamda Kürdistan'a karşı zaten baştan itibaren dünyada bile eşine ender rastlanan özel bir savaşı dayatmıştır. Bu kelimenin dar anlamıyla sadece halk savaşı sürecinde gerillaya karşı özel savaş yöntemlerinin geliştirilmesiyle sınırlı olmayan, ama bunu da içeren ve doğrudan bir halkın varlığına kasteden dolaylı ve dolaysız her türlü aracın devreye sokularak yürürlükte olan bir savaştır. Bu nedenle Kürdistan için ayrıca Özel Harp'ten bahsetmek fazla bir tanımlama olmaktadır. Ancak yine de, son yılların yaşanan bir gerçekliği olarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı bir Özel Harp olgusundan sözetmek gerekecektir. Daha doğru bir deyimle, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'a yönelik tüm politika ve uygulamalarını açığa çıkarması, maskenin düşmesi olayından sözetmek gerekecektir.

Kürdistan halkına karşı özel savaş TC tarihinin de ötesine uzanır. Osmanlı imparatorluğunun son yıllarında imparatorluk açısından giderek daha da önem teşkil eden Kürdistan, imparatorluğa adeta yeniden hayat bulduran bir alan haline getirilmeye çalışılmıştır. Batıda Balkan halklarının ve imparatorluk sınırları içerisindeki diğer hıristiyan halkların, merkezi otoriteye karşı başkaldırı ve bağımsızlık savaşlarının geliştiği bu yıllarda, islam dini de kullanılarak Kürdistan doğuda gelişecek bir Ermeni hareketine karşı ve imparatorluğun doğu sınırlarının güvence altına alınması amaçlarıyla bir tampon bölge olarak görülmüş ve dönemin hükümdarı Sultan Abdülhamit tarafından geliştirilen bir dizi plan ve uygulamayla bunda epey başarı da kaydedilmiştir. Aslında burada açılan bir savaş vardır ve biçimde diğer halklara ve bir Rus tehlikesine karşı görünüm verilmek istense de özünde Kürt halkına karşı savaşın en tehlikeli ve özgün biçimidir. Kürt feodalleri ve aşiretlerinin imparatorluk adına dolaylı bir biçimde savaştırılmaları olarak nitelendirilebilecek olan bu savaş türünde, Kürdistan açısından daha sonraki yılların olumsuz gelişmelerinin de temeli atılmış, Kürt halkı ile diğer halklar arasında oluşacak köprüler böylece kaldırılırken, halk da kendi içinde çelişkilerin körüklenmesi temelinde bir yığın çatışmaya itilmiştir. Uşak feodaller eliyle oluşturulan Hamidiye Alayları, Kürdistan'da o güne kadar tanınmayan merkezi otoriteye boyun eğilmesinde, uşak bir aydın kesiminin tohumlarının atılmasında, iç çelişkilerin derinleştirilmesinde ve zayıflayan Osmanlı hakimiyetinin Kürdistan üzerinde sürüp gitmesinde küçümsenemeyecek bir rol oynamıştır. Adeta imparatorluğa yeniden soluk aldıran bir uygulama olmuştur.

TC tarihiyle birlikte Abdülhamit politikacılığının daha da geliştirilmiş biçimlerinin uygulamaya konulduğu görülmektedir. Gerçi Türk sömürgeciliği özgün karakterinden ötürü Kürdistan üzerindeki sömürüyü gerçekleştirmek için bir aracı tabakaya ihtiyaç duymamakta ve her türlü politikasını doğrudan ordu eliyle uygulamaya geçirmektedir. Ancak yine de bu yönlü politikasını bile uygulamak için kendisine sonuna kadar uşak kıldığı ve inkar politikasını topluma da kabul ettirecek bir sosyal-ajan tabakayı yaratmıştır. Bu anlamda Kürt feodalleri ve giderek uşak aydın kesim, Türk sömürgeciliğinin ülkesi ve halkıyla Kürdistan'ı inkar politikasının benimsetici güçleri olmuşlardır. 1920-40 yılları arasında Kürt ayaklanmalarının katliamla bastırılmaları ve geriye kalan Kürt feodallerinin de tam bir uşak kılınmaları temelinde, Kürt hakim sınıfları her türlü ulusal kimlikten soyunmuş olarak TC'nin Kürdistan'daki ajanlığını yapmış, ama bununla da sınırlı kalmayarak halkın geri toplumsal bir yapı içerisinde tutulmasının, her türlü soygun ve talanın bizzat uygulayıcı gücü de olmuşlardır. Jandarma ve ağa, Kürdistan köylüsünün beyninde birleşmiş bir baskı gücüdür ve gerçekte böyledir.

PKK hareketinin ortaya çıkması ve önderliğinde Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişimiyle bu ajan tabakanın rolü çok daha anlaşılır olmuştur. Bütün netliğiyle görülmüştür ki, bu kesim, Kürt halk varlığına ve savaşına karşı TC'nin Kürdistan'daki milis örgütleridir. Mücadelenin gelişiminin ilk yıllarında önünde en ciddi engel olarak bunları bulması ve ancak ajan-feodal yapıya vurduğça halk desteğini kazanması da bu nedenledir. Ama, TC'nin mücadeleye karşı devreye soktuğu araçlar bu kez daha da arttırılmıştır. Cumhuriyetin kuruluş yıllarında isyan eden aşiretlere karşı Hormekanlar, Ramanlılar vs. aşiretleri bir milis güç olarak kullanılırken, 70'li yılların gerçekliği içerisinde elbetteki halkın zaten kin ve öfkeyle baktığı teşhir olmuş bu uşaklarıyla yetinemezdi. Bu nedenledirki gelişen modern ulusal kurtuluş hareketine karşı, geçmiş deneyimlerinin ve emperyalizmin dersleri temelinde sağ'ı ve sol'u ile yeni güçleri piyasaya sürmüştür. Bunlardan Bucak, Mensuriler, Ramanlılar vs. gibi aşiretçi feodal çeteler, MHP ile birleşip saldırıya geçerken; sosyal-şovenizm ve ilkel milliyetçilikle, reformist küçük-burjuva milliyetçiliğinden de daha dolaylı bir biçimde kendi amaçları doğrultusunda yararlanmıştır. Bunun en ince biçimi ise bugün açığa çıkmaktadır. Yine doğrudan ajan örgütlerin devreye sokulması ve bunlar vasıtasıyla komplo, suikast ve tasfiyeciliğin geliştirilmesi çabalarına da ayrıca değinmek gerekmektedir.

TC'nin Kürdistan'a yönelik imha siyaseti, 70-80'li yıllarda PKK üzerinde somutluk kazanmaktadır. Bu yıllardan itibaren Kürdistan'a yönelik politikalar, PKK'nin tasfiyesi ve imhası üzerine şekillenmiştir. "Sterka-Sor", "Tekoşin" örneklerinde ve en son olarak da Şahin-Yıldırım-Semir ihanet örgütünde en açık ifadesini bulan bu uygulamalar, hiç bir biçimde bir tesadüf olmayıp aynı zincirin halkaları biçimindeki imhacı dayatmalardır.

PKK'nin kısa mücadele pratiğinde, TC, Kürdistan'a yönelik tüm politikalarını ele vermiştir. Dolaylı ve dolaysız tüm araçları deşifre olmuş, bunların hangi merkezden yönlendirildiği gizlenemez bir biçimde açığa çıkmıştır. Bizzat kontr-

gerilla faaliyetlerinin biçimleri olarak geliştirilen "Sterka Sor", "Tekoşin" ve "Aydınlık"ın PKK'ye karşı düzenledikleri saldırılar ve yine Kürdistan'da bir UDG'nin şekillendirilmesinden önemle bahsetmek gerekiyor. UDG'nin doğrudan PKK'ye karşı oluşturulmuş bir saldırı örgütü olduğu, anti-Apoculuk ilkesi temelinde şekillendiği bu saldırı birliğinin üyeleri tarafından itiraf edilen bir gerçektir ve yazılı belgeleri mevcuttur. Yine bu birliğin CHP'nin inayeti ile Ankara'da oluşturulduğu da kimseye sır değildir. Ve işte tüm bunlar bir araya getirildiğinde ortaya gerçekten de çok ilginç bir tablo çıkmaktadır. Bir yanda bölücülük, anarşizm, Provakasyon yaygaraları, bir yanda sol adına oluşturulan saldırı birlikleri, bir yanda ajan-feodal milislerin devlet ve faşistlerin desteğinde saldırtılması, bir yanda sıkıyönetim ilanları ve gazeteri kaplayan PKK'yi teşhir ve tecrit kampanyaları aynı anda boy atmıştır. Hiç şüphesiz ki bunlar tesadüfen bir zamana denk düşen gelişmeler değildir ve bugün yaşanan gerçekler de bunu doğrulamaktadır.

12 Eylül, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı imha savaşının daha da geliştirilmiş biçimi olarak karşımıza çıkmaktadır. Her alanda boyutlandırılan bir savaştır bu. Türk sömürgeciliğinin PKK şahsında neye saldırdığı cezaevlerinde açıkça görülmektedir. Diyarbakır Zindanlarında toplatılan PKK önder kadrolarına yapılan dayatmalar ve ilk günden devreye sokulan Kenan Evren'e bağlı özel işkence timi, uygulanan yöntemler, Kenan Evren tarafından özel görevlendirilmiş olduğunu, sıkı yönetim komutanlarının bile kendisine emir veremeyeceğini söyleyen işkenceci yüzbaşı Esat Oktay Yıldıran'ın başkanlığında bir ihanet örgütünün yaratılma çabaları, PKK'ye ve Kürdistan Halkına karşı savaşın NATO generalleri ve CİA ajanlarının yönlendiriciliğinde özel bir daire tarafından yürütüldüğü gerçeğini ortaya koymaktadır.

12 Eylül sonrası savaş, bir çok açıdan incelenebilir. Öncünün tasfiye ve imhası çabaları, halk kitlelerinin vahşi bir zorbalık ve sömürü altında bunaltılmaları, öncüye olan güvenin sarsılması amacıyla yoğun propaganda faaliyetleri ve dış alanlarda da bunun bir tamamlayıcısı olarak tasfiyeci sol'un geliştirilmesi çabaları hemen vurgulanması gereken noktalar olmaktadır.

Sol'un özellikle Avrupa zemininde yoğunlaştığı bu süreçte, sol'un tasfiyesi faaliyetleri ayrıca önem taşımaktadır. Cezaevlerinde işkence ile dayatılan ihanet ve tasfiyecilik, bu zeminlerde daha farklı bir açıdan tamamlanmaya çalışılmıştır. İçerde ihanet örgütleri eliyle örgüte güvensizlik, pişmanlık ve TC'ye sığınışın, örgüt dağıtıcılığının çağrıları yapılırken, bu alanlarda da özünde ve hatta biçimde de aynı uygulamalar devreye sokulmuş, örgüt ve mücadeleye inançsızlık, kişisel düşkünlükler, otorite ve disipline düşmanlık alabildiğine körüklenerek devrimci mücadele, içten teslim alınmaya ve tasfiye edilmeye çalışılmıştır. Bu konuda örgüt ve kişiler düzeyinde dolaylı ve dolaysız bir çok aracın devreye sokulduğu yaşanan süreçte izlenen bir gerçektir. Dev-İşçi örneğinde görüldüğü gibi bu bazı eller tarafından ideolojik-politik bir hat düzeyine getirilmeye çalışılırken, Semir örneğinde olduğu gibi de devrimci örgüt, içten parçalanmaya, militan özden boşaltılmaya ve tasfiyeye çalışılmıştır. Diğer reformist-küçük burjuva örgütler açısından da benzeri durumlar söz konusudur. Bu konuda doğrudan TC'nin yönlendirmesi olması önemli değildir. Önemli olan sol'un tasfiyesi amacıyla çeşitli biçimlerde devreye konulan bir politikanın bilinçli ya da bilinçsiz uygulayıcıları durumuna düşmektir. Örneğin Semir provakatörü açığa çıkarılıp teşhir edildiğinde bir çok örgüt niyetleri ne olursa olsun tasfiyeciliğe ortak olma gibi bir tutumun sahibi olabilmişlerdir. Elbetteki onların bu yanılgıdan kurtulmaları başta kendi örgüt varlıkları açısından bile zorunludur.

Cezaevleri ve yurtdışından dayatılan tasfiyeciliğin gelişim evreleri bir çok yazıda belirtilmiştir. Burada biz, bunun hangi kaynaktan yöneltildiğini daha da açıklığa kavuşturmak açısından bazı örnekler vermek istiyoruz. Bu örneklerden de göreceğiz ki, bir planın çeşitli görünümler altında aynı merkezden uygulanması olayı vardır. Ve bu sadece Türkiye ve Kürdistan'la da sınırlı olmayıp, emperyalizmin prolaterya ve halk kurtuluş hareketlerine karşı dünya çapında geliştirdiği bir yöntemdir.

12 Eylül sonrasına merkezine PKK'nin konulduğu veya daha doğrusu onun temsil etmek durumunda olduğu devrimci harekete ve değerlere karşı azgın bir saldırı furyası başlatılmıştır. Demokrat Türkiye'nin, Özgürlük Yolu'nun ve daha bir çok ufak tefek örgütlerin yazılı ve sözlü olarak yöneltkikleri bu saldırılar belgeleriyle mevcuttur. Dünya deneyimlerine bakıldığında benzer durumları buralarda da hemen görmek mümkündür. Fakat burada bir noktaya dikkat çekmek gerekir; koşulların ve güçlerin aynılığı değil, karşı-devrim saldırı taktiklerinin aynılığı söz konusudur ve bu ise bu saldırıların doğrudan Pentagon kaynaklı olduğunu inkar edilmez biçimde doğrulamaktadır.

Şili deneyinden vereceğimiz örnekler gerçekten de dikkatle işlenmesi gereken yöntemlerdir. Şili Komünist Partisi Merkez Komitesi Politik Komisyonu Üyesi Rodrigo Roges, 1977 tarihini taşıyan "**Emperyalizmin Politik Silahı-Psikolojik savaş**" başlıklı yazısında, ABD emperyalizminin Askeri Daire başkanlığında Şili Allende yönetimine karşı hangi taktikleri uyguladığını şöyle belirtiyor: *«Şili deneyimi, aynı zamanda, emperyalizmin, böyle bir savaş yürütmek için gerekli teknik yöntemleri usulleri ihraç ederek, her somut durumda, bunları ulusal ve yerel karakterli olgular gibi göstermeye yeltendiğini ortaya koyuyor. Oysa, gerici güçlerin gündümündeki yığınsal iletişim araçlarının, CIA ve Amerikan emperyalizminin diğer baltalama servisleri uzmanlarının istedikleri havaya göre öttükleri apaçık ortadaydı. Biz bu "hava"nın asıl notasını, ABD Askersel Dairesi'nin "psikolojik operasyonlar" başlıklı yönergelerinde görüyoruz.*

«Yönergeyi verenler, bugün barışın "askersel olmayan araçlarla savaşın devamı" olduğunu ileri sürerek, çağdaş koşullarda "psikolojik propaganda veya psikolojik operasyonlar"dan yararlanmayı bu araçların başlıcası sayıyorlar; bu propaganda ve operasyonlar planlanıyor ve diğer ülkeler yurttaşlarının duygularını, tutum ve davranışlarını "ABD'nin politik amaçlarına ulaşılmasına elverişli" şekilde etkileme yönünde yaşama geçiriliyor. Söz konusu propaganda ve operasyonlarla, yönergede **belirtildiği üzere, bezginlik ve ümitsizlik, gevşeklik ve ilgisizlik havası yaratılması, insanların kişisel çıkarlarını toplumsal çıkarların üstünde tutmaya teşvik edilmesi, kollektif ve ulusal sorunların çözümüne katılımları azaltmak üzere özel yaşamlarına ağırlık vermeye yöneltilmeleri, yerel veya merkezi erklerin politik amaçları konusunda** (bunların ABD'nin politik amaçlarına uymaması halinde) **kuşkucu bir hava ve tutum yaratılması, görüş ayrılıkları ve çekişmelerin körüklenmesi, insanların davranışlarının karışıklık ve düzensizliklerle yozlaştırılması, ülkenin politik yapısını baltalama amacıyla yurttaşların var olan erke karşı kesin eylemlere itilmesi**, *işbaşındakilere karşı muhalefet hareketlerinin desteklenmesi öngürülüyor.»* (Venceramus-Şili'ye Evet Pinochet'e Hayır, Syf: 51-52)

Yine, *«... Olanca çabasını yıpratıcı önlemler üzerinde, emekçi halkın savaşım gücünü kırmayı ve yöneticilerine güvenini sarsmayı amaçlayan önlemler üzerinde yoğunlaştırıyor. Psikolojik baskının, işçiler arasında görüş ayrılıkları ve bölünme yaratması, birliği bozması ve pasiflik aşılaması bekleniyor. Deneyim, bu yolda, halk hareketinin kendi hatalarından ve zayıflıklarından da nesnel bir etken olarak ustaca yararlanıldığını gösteriyor.»* (age.54) Diğer ilginç bir örnek de şöyledir: *«Annelerin kalplerine vurmanın en kestirme yolu, çocuklarının sağlığına, eğitimine ve güvenine gösterdikleri doğal özenle ilişkili olan yolda ve gericilik, bunu hayasızca kötüye kullanıyordu. Halk birliği temsilcileri ve Marksçılar, çocukları kendi ana babalarının karşısına koyan kişiler olarak gösteriliyordu...»* (age syf: 55)

"Demokrat Türkiye" sayfalarında çeşitli imzalarla çıkan yazılar hatırlanmalıdır. Aynı kaynaktan çıkan yazılarda devrimci örgütler ölüm ideolojisi üretmekle suçlanıyor, yaşamak, gezmek, eğlenmek ve aşık olmak hakkının kullanılması gerektiğinden bahsediliyor, devrimci otorite ve disipline saldırılarak bunların insanları robotlaştırdığı söyleniyor ve bu temelde "Özgürlük ve demokrasi" çığırtkanlığı yapılıyordu. Dev-İşçi ve "Demokrat Türkiye" bunu sözde bir genelleme içerisinde işlerken, Özgürlük Yolu'da doğrudan ve ad vererek PKK'yi hedefleyen aynı noktaları içeren kitap yayınlıyor, yayınlarında PKK düşmanlığını körüklüyor ve PKK'nin kadrolarını ölüme gönderdiği, "maceracı-terorist" olduğu vb. düşüncelerin propagandasını yapıyordu. Buna eklenen son halka ise Semir alçağı oldu. Bu provakatörün kendisini ele verdiği yazılarında aynı zamanda bir suç ortaklığı da hemen görülmektedir. Bu alçak da hiç de farklı olmayan bir tarzda önderliğe, otoriteye, bir örgütü örgüt yapan tüm kural ve ilkelere saldırıyor, PKK'nin kadroların iradesini zorladığını söyleyerek kadroları örgüte karşı isyana çağırıyordu. Dikkat edilirse verilen örnek lerin ortak bir özelliği de sadece propaganda düzeyindeki saldırılarla sınırlı olmayıp, eyleme geçişi örgütleme çabasında olmalarıdır.

TKSP Genel Sekreteri sıfatıyla Bay Burkay, PKK'nin iç yüzünün anlaşılması için polis arşivlerinin açıldığı günü beklediğini yazmaktaydı. Ama hayır! Bu kadar beklemesine gerek olduğunu zannetmiyoruz. Çünkü mevcut belgeler başta Bay Burkay'ımızın kimlerin hizmetinde olduğunu ortaya koymak için yeterlidir. Tüm devrimci-demokratik kamuoyu ve kitleler Burkay imzalı "Devrimcilik mi-Terörizm mi-PKK üzerine" adlı kitabı, tüm Özgürlük Yolu yayınlarını, geçmiş Demokrat Türkiye ve Dev-İşçi sayılarını, Semir provakatörünün yazılarını, cezaevindeki Şahin-Yıldırım ihanet örgütünün "itirafları"nı ve son sıkıyönetim basın açıklamalarını bir kez daha okuyup karşılaştırmalıdır. Bu karşılaştırma gerçekleri çok açık bir biçimde sergileyecektir.

Semir provakatörünün, 5'linin ve en son olarak da 8. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığının bazı belirlemelerine yer vermek istiyoruz.

"Semir" imzası ile yazdığı son yazısında bu provakatör, kadroların bunalım içerisinde olduğu, işkence gördükleri, öldürüldükleri, baskı altında tutuldukları işleyerek kendince bir yığın "kanıt" da gösterirken, doğrudan Parti Önderliğini hedefliyor ve önderliğe olan inancı sarsma amacıyla çok aciz bir çaba içerisine giriyor. Bu son belgede dikkat edilirse temel hedef artık "Apo" dur. *"Uzun yıllar PKK'nin çeşitli kademelerinde görev almış kişiler olarak diyebiliriz ki, PKK tarihinde GS ile her hangi bir konuda polemiklere giren tek insan bile görülmemiştir." "Sadece Davut arkadaş bu cesareti kendisinde bulmuştu. GS korkup tartışmaktan kaçmasaydı, belki de PKK'nin örgüt ve demokrasi anlayışının kökten değişebileceği bir sürece girilmiş olacaktı. Ama olmadı. Olan sadece Davut'a oldu. Tanrıya karşı gelmekten "kafir"likle suçlandı. Şimdi akibeti meçhuldur." ... "Evet muaviye Kur'an'ı, Apo'ysa Mazlum'u aynı iğrenç amaç için istismar etmiştir"* vb. Kamuoyu Şahin-Yıldırım hainlerinin de cezaevinde, PKK'nin ölüm tüccarlığı yaptığını söylediklerini pek ala hatırlayacaklardır.

Şimdi de 5'li nin ve ÖY'nun bazı bildirilerinden örnek vermek istiyoruz.

«PKK şeflerinin yaptığı yanlış bir kumanda ile ordusunu felakete sürükledikten sonra, uzak ve emin bir tepenin üstünde, düşmanın kendi birliklerini nasıl kılıçtan geçirdiğine bakıp, "yaşasın bizimkiler, ne de kahramanca ölüyorlar! "diye haykıran ve bundan kendine pay çıkaran bir kumandanın durumuna benziyor.»

«PKK, dün, bu demogojik ajitasyonu, kendi eylemlerini haklı göstermek ve Kürdistan'ın devrimci ve yurtsever güçlerini karalamak için bol bol kullandı, bugün de, ayakta kalabilmek için en geniş ölçüde kullanmaya devam etmektedir.»

«PKK adındaki Apocu örgüt çöküşünü engellemek, örgüte muhalefet eden herkesi susturmak için kaba kuvvete ve zora baş vurdu.»

«Apocu yöneticiler, örgüt içinde farklı düşünen eleştiri yönelten herkesi, baskı ve tehdit ile susturma yoluna gidiyor, bunu başaramayınca fiziksel imhaya yöneliyorlar. Hele hele, Apocu yöneticilere göre PKK'den ayrılma diye bir şey yok. Ayrılan herkes "davadan dönmüştür, haindir, ajandır, mutlaka öldürülmeli, ortadan kaldırılmalıdır." 12 Eylül öncesinde bu tehlikeli fanatik mantıkla nice insanı zorla susturdular, kendileriyle beraber her emre uyarak çalışmaya zorladılar, bunu başaramadıkları zaman da nice insanı ajan hain diye öldürdüler.»

Evet, aşağıdaki satırlar ise, 8. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığının açıklamasıdır: *"Bölücü çete mensupları, yaptıkları açıklamada dış güçlerin kendileri gibi aldatılan kişileri ülke dışına eğitim kamplarına zorla götürdüklerini, bu kamplarda yabancı uyruklu kişilerin önünde sözde kamptaki disiplini sağlamak amacıyla arkadaşlarının işkence yapılarak öldürüldüğünü söylediler. Sanıklar, eşkiya çetesi liderlerinin, kendilerini eleştirenleri de tasfiye ederek öldürdüklerini, bunun için en uygun kurban olarak Türkiye'den kandırılarak götürülen bir kaç zavallının seçildiğini ifade ettiler. Yakalanan kişiler üst düzey yetkililerinin komşu ülkelerdeki büyük şehirlerin lüks mahallelerinde zevk ve sefa içinde yaşadıklarını, öteki çete mensuplarının ise sosyal hayata alışmaları için mahrumiyet bölgelerine sürüldüklerini açıkladılar. Türkiye'ye dönen bu kişiler, halkın önünde lanetlenmiş olduklarını, kendilerine zorla yataklık yapanların en kısa zamanda güvenlik kuvvetlerine teslim ettiklerini, Türk halkının hür demokratik rejime inandıklarını ve kandırılmasının da mümkün olmadığını söylediler. Yakalanan kişiler, samimi itiraflarında bölücü eşkiya çeteleriyle üst düzey yetkililerini ele verdiklerini açıklayarak, pişmanlık duyan, vatana ihanet içinde oldukları anlayan sağ duyu sahibi kişilerin teslim olmalarının isabetli olacağını ifade ettiler..."*

Sanırız ki, artık her hangi bir değerlendirmeye gerek yoktur. Saldırı yöneltilen noktalar, yöntem ve kullanılan ağız böylesine ortak iken, farklı bir kanıta gerek olmadığı ortadadır.

Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi, 12 Eylül sonrası sol'a ve Ulusal Kurtuluş Hareketine karşı, mücadelenin dayatmasından ötürü maskesini koruyamadığı böylesine güçleri dolaylı ve dolaysız olarak saldırıya geçirmiş, sol'u tasfiye amaçlarına ulaşabilmek için de önündeki en ciddi tehlike olan PKK'yi bu saldırıların merkezine almıştır. Burada dünya çapında geliştirilen, Türkiye'ye de dayatılan ancak PKK engeline çarptığında fiyaskoyla sonuçlanan Pentagon Patentli bir özel savaş taktiğiyle karşıya olduğumuz çok açıktır. Türkiye'de Özel Harp Dairesinde somutlaşan bu faaliyetler dünya deneyimlerinde de görüldüğü gibi sadece doğrudan ajanlar vasıtasıyla değil, reformist küçük-burjuva yılgınlığı, dağınıklığı, çıkarcılığı vs. de sonuna kadar kullanılarak uygulamaya geçirilmektedir. İşte bu noktada sol'un dikkatini çekmek isteriz. Açık ki biz kimseyi düşmanın doğrudan ajanı olmakla suçlamıyoruz. Ama sol, PKK tarafından açığa çıkarılıp teşhir edilmiş provakatörlere sahip çıkmakla gerçek anlamda provakasyona gelmiştir. Eğer bu güçler halka bağlı ve dürüst iseler bu tutumlarını terketmek durumundadırlar. Devrim ve karşı-devrim arasında her düzeyde sınır çizgilerinin netleştirilmesi ve uyanık olunması sol'un vazgeçemeyeceği bir tutumdur.

Tasfiyecilik, Türkiye'de sol'a, Kürdistan'da Ulusal Kurtuluş Hareketine karşı yöneltilen saldırıların en ciddi safhasını oluşturmaktaydı. Eğer cunta, bunda başarılı olmuş olsaydı açık ki, ikinci safhayı oluşturan günümüzdeki uygulamalarına geçmeyecekti. Bu planları bozan ciddi ve tek etkenin PKK olduğunu belirtmek durumundayız. Eğer bugün cuntanın kendi "demokrasi"si etrafında icazetli bir sol yaratma faaliyeti, hala süren çabaları işlemez kılınmış, "yasal"laşmak için dünden hazır bekleyen reformizmin temsilcilerine cuntanın "demokrasi" sahnesinde yer verilmemişse bunun tek nedeninin PKK ve önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi olduğunu açıkça söylüyoruz. ABD'den Avrupa'ya kadar emperyalizmin dünya çapında uygulamaya koyduğu plan, Türkiye'de tutmamaktadır. Ve bunda PKK direnişçiliği belirleyici bir rol oynamaktadır.

Şimdi daha net görülüyor ki, Pentagon, Avrupa ve cunta yoğun bir faaliyet içerisinde Semir provakatörünün de deyimiyle "PKK belasını" nasıl bertaraf edeceklerinin hesaplarını yapmakta ve planlarını daha açıktan uygulamaya geçirmektedirler. Avrupa'nın küçük-burjuva reformistlerini de içine alan geniş tabanlı bir sol örgütleme faaliyeti, ABD'nin ise geniş tabanlı bir sağ yaratma faaliyeti bugün düne oranla daha da belirginleşmiştir. Emperyalizme göre yeniden maya çalmak istemektedir. Ama Evren'in tutmayan demokrasisinde iflas edenin, sadece TC. değil bir bütün olarak sistem ve karşı-devrim faaliyetleri olduğu da çok açıktır. Böyle bir faaliyetin teme-

Devamı 22. sayfada

YİĞİT HALK ÖNDERİ

KERİM BAYTAR ŞEHİT DÜŞTÜ!

Halkımızın kutsal bağımsızlık savaşımında verdiği yüzlerce şehide bir yenisi daha eklendi ve değerli nefer Kerim Baytar, 22 Eylül 1984 günü bir hainin açtığı ateş sonucu şehit düştü. Partimizin önderliğinde; büyük acılar ve fedakârlıklarla yükseltilen ulusal kurtuluş mücadelemizde ölümsüzleşerek şehitler halkasına eklenen Kerim yoldaş, her şeyiyle kendisini mücadeleye adayan güçlü bir dava adamı olarak halkımızın bağrına gömüldü.

1956 yılında Derik'te yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Kerim Baytar, ilk ve ortaokulu Derik'te okumuş, daha sonra yatılı öğretmen okuluna girmiştir. Bu dönemde katıldığı siyasi olaylar yüzünden birkaç kez sürgün edilmiş ve sırasıyla Diyarbakır, Trabzon ve Tunceli öğretmen okullarında okuyarak mezun olmuştu. 1978-79 döneminde Mardin Eğitim Enstitüsü'ne kayıt yaptıran ve hızlı eğitime tabi tutularak öğretmen olan Kerim yoldaş, diplomasını aldıktan sonra göreve gitmeyip tamamen profesyonel devrimciliğe başlamıştı. Ailesinin içinde bulunduğu sıkıntı ve çektiği zorluklara aldırış etmeyip, çıkarlarını ülkenin ve halkın çıkarlarıyla bütünleştirebilen Kerim Baytar evliydi.

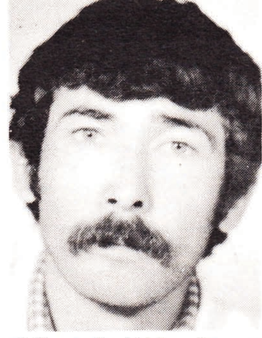
1974'lerde ilerici-devrimci fikirlerle tanışan ve özellikle de sivil-faşist güçlere karşı mücadeleye aktif olarak katılan Kerim Baytar, Hareketimizin düşünceleriyle 1977 sonlarında, Dersim'de okuduğu dönemde tanıştı. Kısa süreli araştırmaları sonucu o güne kadar aradığı ideolojiye kavuştuğunu anlayan ve aktif bir sempatizan haline gelen, ilk andan itibaren de bu düşüncelerin aydın-gençlik içerisinde taban bulmasına çalışan Kerim Baytar, atak, girişken ve gözüpek kişiliğiyle dikkatleri çekiyordu. Mardin'e döndüğünde artık gelişkin bir düzeyde çalışmalara katılmaya başlamış ve çeşitli düzeylerde sorumluluklar üstlenmişti. Kayıt yaptırdığı Eğitim Enstitüsü'nü de araç olarak kullanıp, siyasi faaliyetlerine ağırlık veren ve aksatmadan aldığı her görevi yerine getiren Kerim yoldaş, propaganda, eğitim faaliyetleri ve eylemsel faaliyetlerde ciddi görevler üstlenmişti. 1979 yazında Derik yerel komitesinde yer almış ve 1980'in başından itibaren Mardin Bölge Hazırlık Komitesi üyeliğine getirilmişti.

Mardin bölgesi gibi, yurtsever özün oldukça güçlü, ama aynı zamanda düşman saldırılarının da yoğun olduğu bir alanda devrimci görevler yürüten Kerim Baytar, halkın mücadeleye çekilmesi ve bu mücadelede onlara önderlik edilmesinde ihtiyaç duyulan güçlü bir şahsiyeti temsil etmekte, gittiği her köy ve evde davamıza taraftarlar kazanabilmekteydi. Doğası gereği, oldukça zor koşullar altında gelişen bağımsızlık savaşımımızı kitlelere maletmek ve her koşul altında direnişi geliştirmek amacıyla Partimizin başlattığı çalışma tarzına uygun bir faaliyet sergileyen Kerim Baytar, yoldaşlık ilişkilerini de en güçlü tarzda yaşayan ve çevresine de yaşatan yüce kişiliğe sahipti.

12 Eylül 1980'de askeri-faşist cuntanın işbaşına gelmesiyle beraber, Hareketimizin daha önce başlattığı düzenli geri çekilme çalışmaları hızlandırılmıştı. Bu süreçte kadroların ve kadro adaylarının yurtdışına çıkarılması işlemlerini de uzun süre gerçekleştiren Kerim yoldaş, kendisi de 1981'in yaz aylarında yurtdışına çıkarak Parti okulunun sunduğu olanaklardan en güçlü tarzda yararlanmış ve yurtdışında kaldığı bir yıllık süre içerisinde, siyasi ve askeri alanda yeteneklerini geliştirerek güçlü bir ele man durumuna gelmişti. Kendi geçmiş pratiğini, Partiden aldığı güç ve perspektifle değerlendiren ve eleştiri süzgecinden geçirerek sonuçlar çıkaran Kerim Baytar, grup dönemi devrimciliğinin terkedilmesi, zaaf ve noksanlıkların aşılarak, militan bir seviyenin tutturulup, Partinin ruhuna uygun bir kadro durumuna gelinmesi gerektiğini kavramıştı. Ve bunu pratiğiyle de kamp yaşantısı içerisinde kanıtlamıştı.

1982'nin Mayıs ayında Güney Kürdistan'a, oradan da Doğu Kürdistan'a gönderilen Kerim yoldaş, bu alanlarda kaldığı kısa süre içerisinde de Partimizin anlayışına uygun, kısa süreli bir faaliyet sürdürmüş ve oradan asıl görev alanı olan Kuzey-Batı Kürdistan'a geçmişti. Eruh ve çevresinde bir silahlı propaganda biriminin sorumluluğunu üstlenen Kerim Baytar, büyük bir azim ve coşkuyla görevine sarılarak, ciddi kazanımların elde edilmesini sağlamıştır.

Partimizin yeni döneme ilişkin mücadele anlayışına uygun olarak ve bu temelde sürdürülen devrimci faaliyetleri ülke somutuyla bütünleştirmek için girişilen çalışmalara katılan Kerim yoldaş, sorumluluğundaki silahlı propaganda grubunun yönetimini en güçlü bir şekilde yapmış ve geceli-gündüzlü bir çalışmayla bölgede gerekli zemini yaratabilmişti. Halkın derinliklerine inen ve ulusal kurtuluşçu anlayışı en

güçlü tarzda kitlelere kavratan Kerim Baytar ve grubu, bir yandan düşüncelerimizi yöre halkına kavratmaya çalışarak eskiden beri halkın üzerindeki yanlış anlayışları mahkum ediyor, bir yandan da halkın sorunlarına eğilerek çözümler bulmaya çalışıyorlardı. Kürdistan toplumunu tarihin derinliklerinden bu yana kemirip duran ve öncü devrimci gücün mutlaka çözmek zorunda olduğu bir sorun olan aşiret ve aile çelişkileri, bir hiç uğruna ortaya çıkan kan davaları vb. gerici, çağdışı olgular, Kerim yoldaşın faaliyet alanında da acısı en çok duyulan sorunlar durumundaydı.

Bu ilk dönemde ülkeye giren ve faaliyetleri omuzlayan silahlı propaganda birimleri bir yandan siyasi yapıyı lehimize çevirerek, düşmanı teşhir etmeye çalışıyor ve bu faaliyetler önüne çıkan engelleri silahlı eylemlerle temizlemekte; bir yandan da bahsedilen tipteki sorunların çözümü için ciddi uğraşlar vermekteydiler. Sonunda Kerim yoldaşın canını da katık ettiği bu birlik önemli oranda sağlanabilmiş ve bölgede yüzyıllardan beri süregelen düşmanlıklar, kan davaları durdurulabilmişti.

Bu çelişkilerin en keskin biçimde yaşandığı alanlardan birisi de Sipiwyan köyü idi. Kerim arkadaşın faaliyet alanı içinde bulunan bu köy, iki aşiret halinde bölünmüş ve en ufak şeyler yüzünden birbirinden adam vuruyorlardı. Bir hiç uğruna halkımızın içinden en yiğitleri ölüp gidiyordu. Bu durumun önüne geçen ve aylar süren çabalar sonucu barışı sağlayan devrimciler, her geçen gün daha fazla bir oranda yöre halkının güvencesi haline geliyorlardı. Kerim yoldaşın sorumluluğundaki grubun sağladığı Sipiwyan köyündeki barışta çok olumlu sonuçlar doğurmuştu. Halk hızla mücadele saflarında birleşiyordu. Tarihi 15 Ağustos atılımı bunu en iyi bir biçimde kanıtlamış, Eruh halkının da Partiyle omuz omuza savaşa katılacağı gerçeği ortaya çıkmıştı.

Tarihi 15 Ağustos eylemlerinden sonra ülkemizde yoğunlaştırılan baskı ve yıldırma faaliyetlerini en çok da bu bölgede yaşatan sömürgeciler, bir yandan fiilen baskı ve işkence uyguluyor, bir yandan da halkımızın birlik ve beraberliğini yeniden bozarak, kendisine uşaklık yapacak çevreler kazanmaya çalışıyorlardı. Daha ilk elden, Sipiwyan köyündeki barış olayına müdahale eden sömürgeciler, köy muhtarı ve taraflardan birine mensup olup, eskiden beri devletle işbirliği yapan melle Ömer denilen haini çağırarak, bu barışın bozulması talimatını vermişler. Bunun üzerine çatışmalar yeniden başlamıştı.

Çatışmaların başladığını haber alan Kerim Baytar ve grubu, köye gelerek, her iki tarafla da konuşup, sorunu anlamak ve de halletmek istemişler; ancak bir tarafla konuşup, diğer tarafa gidecekleri esnada konuşulan aşirete mensup olan ve daha önce tüm köylünün huzurunda barıştığını açıklayan hain melle Ömer'in açtığı ateşle karşılaşmışlardır. Bu hain, attığı ilk kurşun da, grup sorumlusu Kerim Baytar yoldaşı yaralamış, ama Kerim yoldaşın soğukkanlı ve atik bir şekilde silahına davranıp, hainin elindeki silahı etkisiz hale getirmesi ve haini de ağır şekilde yaralaması sonucu diğer arkadaşlar kurtulabilmişlerdir. Olayı gören köylüler, hemen müdahale ederek devrimcilerin yardımına koşmuş, yaralı olan Kerim yoldaşı köyün dışına çıkarıp tedavi altına almışlar, ama O, yarası ağır olduğu için yoldaşlarının ve köylülerin kollarında yaşama gözlerini yummuştur. Ölümle pençeleştiği son anda bile, moralini ve soğukkanlılığını yitirmeyen Kerim yoldaş, yanındakileri teselli etmek, ve moral vermek için sürekli sloganlar haykırmış, halkımızı birliğe ve mücadeleye çağırmıştır. Ölmeden önce ağzından dökülen son cümleler ise şunlar olmuştur: *«Yoldaşlarım sağolsun, Partimiz sağolsun, halkımız sağolsun.»*

Onun bu kadar soylu bir şekilde şehit düşmesi, yoldaşlarına ve Kürdistan halkına azim ve güç veren bir olay olmuş, ama aynı zamanda yine toplumumuz içinde çıkan bir hain tarafından kalleşçe vurulması da büyük üzüntü ve öfke yaratmıştır. Kerim yoldaşın da anısına bağlılığın bir gereği olarak, düşmanımızın sürekli olarak gündemleştirdiği ve daima canlı tutmaya çalıştığı çelişkilerin ortadan kaldırılması, halkımızın topyekûn olarak bir hedef uğruna birleştirilmesi ve Bağımsız-Birleşik-Demokratik bir Kürdistan'ın yaratılması için uğraş veren Partimiz ve onun değerli militanları, gerektiğinde canlarını da feda ederek bu birliği mutlaka yaratacak, halkımızın içine ekilmeye çalışılan nifak tohumlarını bir daha yeşermemek üzere ezeceklerdir. Tüm Kürdistanlıları Ulusal Kurtuluş Cephesi saflarında seferber ederek, kutsal bağımsızlık mücadelesini zaferle taçlandıracaklardır.

*** Kerim yoldaşın anısını mücadelemizde yaşatacağız!**

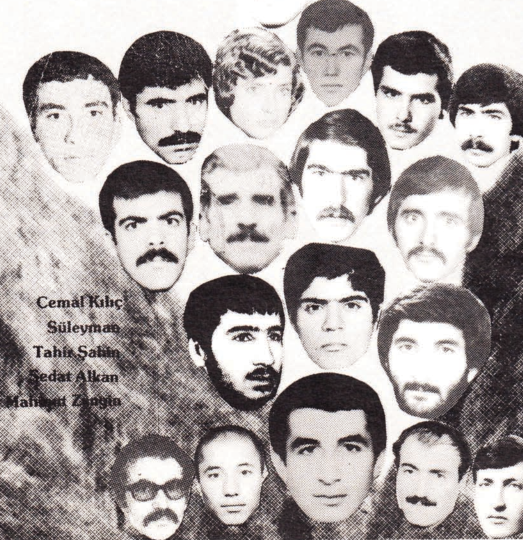
*** Kahrolsun hain ve uşak takımı!**

*** Yaşasın Partimizin militan direnişçi mücadelesi!**

Bir mücadele arkadaşı

MART ŞEHİTLERİMİZİN ANISINI ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİ'NİN İLANIYLA VERİLEN TARİHİ DİRENME KARARIMIZDA YAŞATIYORUZ!

Yükselttiğiniz direniş
Dağlar kadar ulu
ve kutsal
Yaşıyorsunuz şimdi
doruklarda
Alevlenen direnişte ve
Susmayan silah
seslerinde
Yeminimiz var:
Yolunuzda yürüyeceğimize...

Cemal Kılıç
Süleyman
Tahir Şahin
Sedat Alkan
Mahmut Zengin

ERNK

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi Kuruldu!

YURTSEVER KÜRDİSTAN HALKI!
KÜRDİSTAN'IN TÜM ULUSAL-DEMOKRATİK GÜÇLERİ!

ZİNCİRE VURULAMAZ ÖFKE

Devrimin ateşi yanar
alevleri ulaşır göğe
toplanın...
toplanın yoldaşlar
açın avuçlarınızı
için alevini
gitsin susuzluğunuz
Bir harman yeridir
dağlar
sesi gelir davulcunun
ellerim yoldaşlarımın omuzunda
vur davulcu
vur istediğin kadar
bastıramazsın yine de
yüreğimin temposunu
Dağlar bir savaştır
devrimin ateşi yanar
alevleri ulaşır göğe
toplanın...
toplanın yoldaşlar
açın avuçlarınızı
için alevini
gitsin susuzluğunuz
Dağlar öfkemizdir bizim
vuramamışlar
etmemiş kabul
yüzyıllardır zinciri
dağlar öfkemizdir bizim.

Baştarafı 1. sayfada

İnsan soyunun günümüze kadarki en ileri toplumsal örgütlenme ve birleşme biçimi uluslardır. 20. yüzyıla kadar, gelişen kapitalist toplumsal sistem içinde Avrupa toplumları burjuva sınıfı önderliğinde ulusal örgütlenmelerini ve birliklerini sağlar ve sürekli gelişme kateder-lerken, ülkemiz ve halkımız gerici Osmanlı ve İran feodal imparatorluklarının egemenliği altında, katı bir feodalizmin geri yapısı içinde kalmıştır. Bu çağdışı imparatorluklar tarafından bölünüp parçalanan ve katı bir feodal yapı içinde tutulan ülkemiz ve halkımız, bir türlü ulusal kurtuluş ve çağdaş gelişme sürecine girememiştir. Bunda, düşmanlarının güçlü ve kendisinin geri bir yapıda bulunması yanında, Kürt hakim sınıflarının, ağa ve beylerinin işbirlikçi ve teslimiyetçi karakterlerinin rolü de büyüktür.

Toplumların ulusal gelişiminde **Ekim Devrimi** tarihi bir dönemeç oluşturmuş ve tarihi bir etki yapmıştır. Ulusal kurtuluşta işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin önderliğinin geliştiği bu etki temelinde, dünyanın ezilen uluslarının, sömürge ve yarı-sömürge halklarının ulusal bilinçlenme, örgütlenme ve kurtuluş eylemine atılma hareketleri, emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı ulusal kurtuluş mücadeleleri gelişmiş ve bu hareketler zaferler kazanarak ilerlemiştir. Ama bu dönemde de Kürdistan'daki durum dünyadaki bu gelişmelerin tersine olmuştur. Dünyanın sömürge ve ezilen uluslarının ulusal kurtuluş hareketlerinin geliştiği böyle bir dönemde Kürdistan daha çok bölünüp parçalanmış, Kürdistan üzerinde İngiliz ve Fransız emperyalizminin, Türk, Arap ve Fars hakim sınıflarının egemenliği, işgal ve sömürgeciliği gelişmiştir. Bu yabancı hakimiyetlere karşı yükselen isyanlar, ayaklanmalar vahşice ezilmiş, katliam ve «mecburî iskân» yöntemleriyle Kürdistan'da soykırım uygulanmıştır. Gelişmelerin böyle olmasında Kürdistan'ın geri yapısıyla birlikte Kürt hakim sınıflarından kaynaklanan işbirlikçilik ve teslimiyetçiliğin de önemli rolü olmuştur.

İkinci Dünya Savaşında, faşizm yenilmiş ve emperyalizm daha da gerilemiş buna karşılık dünya sosyalizm ve devrim güçleri daha çok gelişmiş olarak çıkılmıştır. Savaş sonrasının her alanda gelişen güçlü devrimci-demokratik kabarış ortamında hızla büyüyen ulusal kurtuluş hareketleri emperyalizmin klasik sömürgecilik sistemini yerlebir etmiş, çok sayıda sömürge ve ezilen ulus, ulusal bağımsızlığını kazanmıştır. Emperyalizmin bu devrimci-demokratik gelişmelere karşı bir karşı-devrim hareketi olarak geliştirmeye çalıştığı yeni-sömürgecilik sistemine 1960'lardan itibaren Küba, Güney Vietnam, Laos, Kamboçya, Nikaragua gibi çok sayıda ülkede güçlü darbeler vurarak ilerleyen ulusal kurtuluş hareketleri, bu dönemde de çağımızın devrimci bir akımı olduğunu tanıtlamıştır. Ve bugün, dünyanın her tarafında sömürge ve yeni-sömürge ülkelerin ezilen halkları, emperyalizme ve onun her türlü sömürgeciliğine karşı ulusal ve toplumsal kurtuluşları uğruna kahramanca savaşmaktadırlar.

Dünyada savaş sonrası sağlanan bu gelişmelere karşın, bunların etkisinin güçlü bir biçimde Kürdistan'a da yansıdığı ve Kürdistan'da da aynı gelişme sürecinin yaşandığı söylenemez. Tersine Kürdistan'da yaşanan, sömürgeciliğin yeni yöntem ve uygulamalarla gelişip güçlenmesi olmuştur. Kürdistan'ın değişik parçalarında çağa karşıt olan bu yapı değişik görünümler arzetse de, esas olarak birbirine benzerlik ve yakınlık hakimdir. Doğu Kürdistan'da, savaş sonrası, sağlamlıktan yoksun bir biçimde oluşturulmaya çalışılan «Mahabat Kürt Cumhuriyeti»nin kısa süre içinde dağılması sonucunda hakim olan yapı, Fars hakim sınıflarının egemenliği ve geri aşiretçi-feodal yapıdır. Güney Kürdistan'da ilkel milliyetçi düşünceye ve örgütlenmeye dayanan, çeşitli aralıklarla ve sürekli yaşanan isyan hareketi, çağdaş bir ulusal kurtuluş hareketi düzeyine varamamış ve bir çok nedenden ötürü 1970'lerin ortalarında büyük bir yenilgi almıştır. Kürdistan'ın yarısını oluşturan Kuzey-Batı Kürdistan'da bu dönemde yaşanan olaylar daha da kötüdür. Bu dönemde Kürdistan'ın bu parçasında Türk sömürgeci egemenliği, askeri işgal üzerinde ekonomik, sosyal, siyasal ve ulusal-kültürel egemenlik olarak gelişmiş ve güç kazanmıştır. Her alanda uygulanan asimilasyon politikasıyla sürdürülen soykırım hareketi daha önceki katliam hareketlerini tamamlamış ve bu temelde toplum içinde ulusal özümseme, yabancılaşma, kendi ulusal değerlerini ve çıkarlarını görememe, bunlara sahip çıkamama ve bunlardan belli ölçüde uzaklaşma durumu ortaya çıkmıştır. Elbetteki sömürgeciliğin en vahşi ve en tahripkâr biçimi ve en ileri gelişme düzeyi budur.

Kürdistan'da bu ağır başaşağı gidişin karşıtı, olumlu gelişmelerin başlaması ancak 1970'li yıllarda doğabilmiştir. Sömürgeci gelişmenin zorunlu olarak yarattığı yeni objektif toplumsal temelde, her alanda sömürgeciliğe karşı çıkma ve mücadele etme biçiminde doğan **bağımsızlık ve özgürlük düşüncesi** ve bu temelde şekillenen **ulusal kurtuluş siyaseti** giderek gelişip güçlenmiş ve topluma malolmuştur. Kuzey-Batı Kürdistan'da 1970'lerin ortalarından itibaren doğup gelişen bu ideolojik ve politik akım, giderek pratik-örgütsel mücadele ve hareket düzeyine yükselmiş, çeşitli toplumsal kesimleri içine alarak gelişmiş, bu faaliyet 1970'lerin sonlarında örgütsel alanda ve en üst düzeyde kendisini işçi sınıfının devrimci partisinde –PKK'de– somutlaştırırken, genel biçimiyle **Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi** olarak şekillenmiştir. Aynı yıllarda İran'da gelişen devrim hareketi ve Irak-İran savaşı nedeniyle zayıflayan yabancı egemenlik ortamında Güney ve Doğu Kürdistan'da da ulusal hareketlenmenin gelişmesi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin güçlenmesine yol açmıştır.

Kürdistan'da bağımsızlık ve özgürlük düşüncesinin doğması, ulusal kurtuluş siyasetinin şekillenmesi ve bunların devrimci bir ulusal kurtuluş hareketinde somutlaşması, Kürdistan halkının kaderi ve geleceği açısından tarihi bir olay, tarihi bir dönüm noktasıdır. Bununla, Kürdistan halkı, olumsuz tarihi gidişe dur deme, bu gidişi tersine döndürme, ulusal ve toplumsal çıkarlarına sahip çıkma ve geleceği hakkında söz sahibi olma gücüne ulaşmıştır. Çağdaş gelişmelerin, dünya çapındaki devrimci-demokratik yükselişin ve güçlü ulusal kurtuluş hareketlerinin etkisi ancak bu zamanda Kürdistan'a yansıyabilmiş, bu gelişmelerle paralel bir sürece, çağdaş gelişme sürecine Kürdistan ancak böylece girebilmiştir. Geleceğin bu gelişme süreci doğrultusunda çizileceği kesindir.

Yurtsever Kürdistan Halkı!

Elbetteki Türk sömürgeciliği, dünyanın bu en vahşi ve en barbar sömürgeciliği, Kürdistan'daki bu gelişmelere karşı, kendi temellerine vuran ve ölümünü gösteren bu en haklı, en doğal, en demokratik, en onurlu ve zorunlu mücadeleye karşı, Kürdistan halkının ulusal ve toplumsal çıkarlarına ve geleceğine sahip çıkma hareketine karşı sessiz durmayacaktı. Derin yaralar almış azgın boğalar gibi saldıracak, tarihine ve bugünkü çağdışılığına yakışır bir biçimde vahşet kusacaktı. Ve gelişmeler böyle oldu. 12 Eylül faşist-askeri darbesiyle yönetime oturan generaller cuntası, Kürdistan'ın taşına, toprağına, insanına, halkına ve devrimci-yurtsever güçlerine karşı yürütülen faşist sömürgeci savaşı açık bir biçimde ve daha da geliştirdi. Kürdistan'ı köy köy, mahalle mahalle, ev ev yeniden işgal etmeye çalıştı. Baskıyı, zulmü, işkenceyi, katliamı günlük uygulamalar olarak doruğa çıkardı; en değerli insanlarımızı sorgusuz sualsiz kurşunladı, astı, boğdu, yaktı, katletti; yüzlerce insanımızın kanını akıttı, onbinlercesini zindanlarına doldurdu ve yüzbinlercesini en vahşi işkencelerden geçirdi. Bütün bu uygulamalarını kadın-erkek, genç-ihtiyar-çocuk ayırımı yapmadan tüm Kürdistan halkı üzerinde yürüttü. Kürdistan sorununu tüm politikalarının merkezi haline getirerek, her alanda Kürdistan halkına ve devrimci-yurtsever güçlerine karşı savaşmayı esas aldı. Kürdistan'daki bütün yaşamı faşist askeri birliklerin yönetimi altındaki ve savaş içindeki bir yaşam haline getirdi. Ve Kürdistan'ın diğer parçalarındaki halkımız üzerine saldırdı. Faşist cunta, Kürdistan'daki yağma ve talanı, her alandaki sömürüyü bir avuç tekelci burjuva ve ağa çıkarına katbekat arttırdı. İşsizliği, pahalılığı, yokluğu ve yoksulluğu akılalmaz boyutlarda büyüterek halkımızı açlıkla yüzyüze getirdi. Her kesimden insanlarımızın elindeki varını-yoğunu gaspederek,

bir avuç işbirlikçi-ajan dışında halkımızı yaşayamaz duruma soktu. Her alanda ve özellikle gençlik içinde burjuva-feodal yozluğu ve ahlaksızlığı geliştirerek toplumumuzu çürütmeye çalıştı. Bütün bu uygulamalarıyla amaçladığı şeyler açıktı; devrimci-yurtsever güçleri ve ulusal kurtuluş hareketini ezmek, yoketmek; halkımızı güçsüz ve zayıf düşürmek, pasifize etmek; halkımızı ulusal ve toplumsal çıkarlarını göremez, bunlara sahip çıkamaz ve bu uğurda eyleme kalkamaz hale getirmek; ve böylece ulus ve halk varlığımıza kastetmek.

Faşist-sömürgeciliğin bütün bu çağdışı ve insanlık düşmanı baskı, zulüm ve sömürüsüne karşı halkımız ve onun devrimci-yurtsever öncüleri yiğitçe direndiler. Faşist-sömürgeci savaşa karşı her alanda büyük fedakârlık ve cesaretle yürütülen bir direnme savaşına atıldılar. Faşist-sömürgeci zindanları ve mahkemeleri canlı birer mücadele alanına dönüştürerek, buraları sömürgeciliğin yargılanıp ölüme mahkum edildiği ve Kürdistan halkının ulusal kurtuluş davasının kahramanca savunulduğu alanlar haline getirdiler. Her alanda yürütülen devrimci çalışma ve mücadeleyle halkımızın birleşip eyleme kalkacağı ulusal kurtuluş yolunu daha belirgin kılıp, bu yolda daha güçlü yürümenin hazırlıklarını yaptılar. Bazı sahte devrimcilerin kaçkınlığına karşın, sorumlu devrimciler, dönemin en yakıcı sorunu olarak ulusal kurtuluş mücadelesi çerçevesinde ittifak ve cephe çalışmalarına hız verip, tüm devrimci ve yurtsever güçleri böyle bir görevi yerine getirmeye çağırdılar. Kısaca zin-

danlarda, dağlarda ve yurtdışında yürütülen kahramanca mücadeleyle, bir yandan faşist-sömürgeciliğin umut ve amaçları boşa çıkarılırken, öte yandan ulusal kurtuluş hareketimiz ulusal ve uluslararası planda daha gelişmiş ve güçlenmiş hale getirildi.

Böyle bir gelişme sürecinden geçilerek gelinen bugünkü durum gözler önündedir. Faşist-sömürgecilik, yurdumuzu kendi toprakları haline getirmek, ulus ve halk varlığımıza kastetmek biçimindeki haince emellerine ulaşabilmek için her yöntemi uygulamakta ve bütün gücünü harcamaktadır. Vahşi sömürgeci baskı, zulüm ve sömürü halkımızın günlük yaşamı haline getirilmiştir. Bugün bu zulmü hissetmeyen tek insan bile Kürdistan'da kalmamıştır. Faşist-sömürgecilik katliam ve «mecburî iskân» politikalarını, vahşi soykırım hareketlerini çok büyük boyutlarda uygulamaya koymaya çalışmaktadır. Kürdistan'ı daha büyük kan gölü haline getirmeye, halkımızı yurt topraklarından uzaklaştırmaya hazırlanmaktadır. Faşist-sömürgeci egemenlik altında ulus ve halk varlığımız tehlikededir. **Faşist-sömürgeci egemenlik altında Kürdistan'da insanca ve onurlu yaşamanın olanağı kalmamıştır.** Bu gidişe dur demenin, ulusal kurtuluş mücadelesini geliştirip halkımızın bağımsız ve özgür geleceğini yaratmanın olanakları vardır. Bu olanaklar, tarihimizin her döneminde olduğundan çok daha fazla olarak bugün güçlüdür. Bu ise, her alanda halkımızın örgütlenip birleşmesi ve faşist sömürgeciliğe karşı topyekûn mücadeleye atılmasıyla mümkündür. Böyle bir mücadele, bugün geçmiştekinden daha güçlü olarak sürmekte ve gelişmektedir. Ülkemizin her tarafında ulusal kurtuluş uğruna devrimci silah sesleri gürlemekte, halkımızın örgütlülüğü ve eylemliliği her geçen gün artmaktadır. Geleceğin bu mücadele tarafından belirleneceği kesindir. Bu mücadeleye katılmak ve desteklemek Kürdistan'da onurlu yaşmak isteyen herkesin yurtseverlik ve insanlık görevidir.

İşte böyle bir ortamda ve gelişen devrimci-yurtsever mücadele içinde, halkımızın ulusal kurtuluş hareketini ve mücadelesini örgütlemek ve yönetmek, halkımızın bağımsız ve özgür geleceğinin yaratıcısı olan devrimci ulusal kurtuluş siyasetini hayata geçirmek amacıyla, Kuzey-Batı Kürdistan halkının ulusal kurtuluş örgütü olarak ENÎYA RIZGARÎYA NETEWA KURDİSTAN (ERNK) (KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİ) kurulmuştur.

ERNK, Kürdistan'da her alandaki gelişmenin ancak Türk sömürgeciliğin ve gerisindeki emperyalizmin Kürdistan üzerindeki her türlü egemenliğinin yıkılması ve ulusal bağımsızlığın kazanılması ile mümkün olacağına inanır. Ulusal çelişkiyi baş çelişki olarak görür ve bu çelişkinin çözülüp ulusal bağımsızlığın kazanılmasını en ivedi görev olarak önüne kor. Bir başka deyişle Kürdistan'da ekonomik, sosyal, siyasal, askeri ve ulusal-kültürel her alandaki Türk sömürgeci egemenliğini yıkmak ve ulusal bağımsızlığı sağlamak amacındadır. Bu nedenle, Kürdistan üzerindeki sömürgeci ve emperyalist egemenliği yıkmayı amaçlamayan, onlarla çeşitli biçimlerde işbirliğini ve uzlaşmayı öngören işbirlikçi, uşak, şoven ve sosyal-şoven anlayışlarla mücadele etmeyi ve bunları etkisiz kılmayı esas alır.

ERNK, demokratik halk yönetiminde ulusal bağımsız ve demokratik bir toplumun yaratılmasını amaçlar. Ulusal bağımsızlığın kazanılması birincil olmak üzere, ulusal bağımsızlık ve demokratik toplum hedefleri karşılıklı olarak birbirini koşullandırır. ERNK, dil, din, mezhep, bölge, milliyet ve cinsiyet ayırımı gözetilmeksizin tüm Kürdistan halkının siyasal birliğinin yaratıldığı, halkın demokratik özgürlüklerinin ve özgür gelişme hakkının kullanıldığı bir düzene ulaşılması için çalışır. Bu nedenle, mücadelesinde, Türk sömürgeciliğine işbirlikçilik ve ajanlık yapan yeri gerici güç mihraklarını dağıtmayı, ortaçağ kalıntılarını tasfiye etmeyi, halkın ulusal ve siyasal birliğinin yaratılması önünde engel olan her türlü gerici anlayışı etkisiz kılmayı esas alır.

ERNK, ulusal kurtuluşun sağlanabilmesi için halkın en geniş siyasal birliğinin ve en gelişmiş siyasi ve askeri gücünün yaratılmasını gerekli görür. Bu çerçevede halkın topyekûn eğitilip örgütlendirildiği ve eyleme kaldırıldığı bir organ olma görevini üstlenir. Faaliyetlerinde her alanda ulusal kurtuluş örgütlerinin kurulup geliştirilmesiyle ve işçi, köylü, gençlik, kadın, esnaf vb. birliklerinin örgütlendirilmesiyle halkın siyasal gücünün, yine her alanda milis, gerilla ve halk ordusunun örgütlendirilip geliştirilmesiyle halkın askeri gücünün yaratılmasını esas alır.

ERNK, faşist Türk sömürgeciliğine karşı bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin ancak uzun süreli halk savaşı, ulusal kurtuluş savaşı yöntemi temelinde, koşullara göre en basit biçimlerden en gelişmiş biçimlere kadar her türlü siyasi ve askeri mücadele yönteminin uygulanmasıyla zafere gideceğine inanır. Bu nedenle, ulusal kurtuluşun temel mücadele biçimi olarak ulusal kurtuluş savaşını öngörmeyen ve kitleler içinde eylemsizliği geliştirmeye çalışan her türlü reformist, teslimiyetçi ve pasifist anlayışlara karşı mücadele eder ve bunları etkisiz kılmaya çalışır.

ERNK, halkımızın direnişçi tarihi mirası ve son on yıldan beri PKK önderliğinde kahramanca sürdürülen ulusal kurtuluş mücadelesi temeli üzerinde doğmaktadır; gücünü, doğru devrimci önderliğinden, ulusal kurtuluş siyasetinin doğru ve haklılığından, halkımızın güçlü devrimci dinamizminden ve kendi bilinçli ve örgütlü yapısından alır. Bağımsızlık, demokrasi, özgürlük ve barış davası haklı davadır, dünya ölçüsünde sürekli zaferler kazanan davadır. Bu davanın Kürdistan'da da zafer kazanması mümkündür, ama bunun için cesaret ve fedakârlık gereklidir.

ERNK, Kürdistan'ın her parçasındaki kurtuluşun, ana ülkedeki devrimci-demokratik gelişmeye ve halk iktidarının kuruluşuna yakından bağlı olduğu görüşündedir. bu nedenle, Kuzey-Batı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketiyle –ulusların bağımsızlık, özgürlük ve hak eşitliği temelinde– her türlü dayanışma, ittifak ve cephe ilişkisi içinde ve ortak mücadele ile geliştirmeyi esas alır. Türkiye üzerindeki emperyalist egemenliği, askeri-faşist diktatörlüğü ve tekellerin egemenliğini yıkmayı hedefleyen ve Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin hakkını tanıyan bütün Türkiyeli devrimci ve demokratik güçlerle en sıkı ittifak ve dayanışma kurmak ve bu doğrultuda atılan adımları güçlendirmek ister. Bu vesile ile, buradan, tüm Türkiyeli devrimci ve demokratik güçleri, emekçi Türk halkını faşist-askeri diktatörlüğe karşı daha aktif mücadele etmeye, bu mücadeleyi Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş mücadelesiyle birleştirmeye ve Kürdistan halkının haklı ve en demokratik davasını desteklemeye çağırır!

devrimci güçlerin Kürdistan'daki koludur. ERNK ve Kürdistan halkı, emperyalizme ve faşist Türk sömürgeciliğine karşı yürüttüğü aktif mücadeleyle bu görevlerini yerine getirecektir. ERNK ve Kürdistan halkının yürüttüğü ulusal kurtuluş mücadelesini desteklemek ve faşist Türk sömürgeciliğine karşı çıkmak, dünyanın tüm sosyalist, ulusal kurtuluşçu, devrimci ve ilerici güçlerinin görevi olmalıdır.

«Hiçbir şey bağımsızlık ve özgürlükten daha değerli değildir!» «Hiçbir şey halkımızın kurtuluş sorununun önünde engel olamaz!» Sömürgeci kölelik altında çürüyüp yokolmaktansa, vatanın kurtuluşu için kanımızı son damlasına kadar akıtmak bin kez daha yeğdir.

Vatanın ve halkın kurtuluş davasına herşeyini vermeye hazır olan, büyük bir cesaret, fedakârlık ve dirençle mücadele eden tüm devrimci ve yurtseverler, Kürdistan'ın tüm bilinçli ve mücadeleci güçleri! Ülkemizi bağımsız, toplumumuzu demokratik ve halkımızı özgür kılma mücadelesini zafere götürebilmek için ERNK saflarında örgütlenelim, her alanda ulusal kurtuluş örgütlerini yaratabilmek ve halkımızı topyekûn örgütlemek için bütün gücümüzle çalışalım!

«Anayurtlarından kopartılan, kapitalist metropollerin en tortu işlerinde çalıştırılan, yurtlarında göçmen durumuna düşürülüp işsizliğe ve başı boşluğa itilen, eğitimden, konuttan, sağlıktan, iş güvenliği ve geleceğe güvenden yoksun Kürdistan işçileri! Sömürgeci ve feodal-komprador düzenin baskısından kurtulmak, iş ve yaşam güvenliğine sahip olmak, bağımsız ve demokratik bir ülkede mutlu bir yaşama kavuşmak için;

Kadın-erkek, genç-ihtiyar ayırımı yapmaksızın, Kürdistan'ın tüm işçileri, köylüleri, gençleri, kadınları, esnaf ve memurları, ulusal kurtuluştan yana olan tüm insanları! Ulusal bağımsız, demokratik, özgür ve mutlu bir gelecek yaratabilmek için ERNK saflarında örgütlenelim ve birleşelim!

ERNK, Kürdistan'ın her parçasındaki kurtuluşun esas olarak o parçadaki halkın özgücüyle ve mücadelesiyle sağlanacağı görüşündedir. Ulusal birlik sorununu, halkın özgür iradesiyle çözümlenecek bir sorun olarak görür. Parçalardaki ulusal kurtuluş hareketleri arasında, her parçanın genel içindeki yeri ve rolünün doğru belirlenmesi temelinde en sıkı ittifak ve dayanışmanın kurulmasını ve ulusal kurtuluş mücadelesinin birliğinin giderek bir Ulusal Yasama Meclisi haline gelebilecek olan Ulusal Kongre ile sağlanmasını gerekli görür. Bu nedenle, buradan, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki tüm devrimci-yurtsever güçleri doğru bir anlayışa ulaşmaya, değişik parçalardaki mücadelenin en sıkı ittifakını ve birliğini yaratma görevlerine sahip çıkmaya ve Kuzey-Batı Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesini aktif olarak desteklemeye çağırır!

Emperyalizm ve işbirlikçi gericilik, Ortadoğu halklarının kurtuluş hareketlerini boğmak ve gerici egemenliklerini güçlendirmek için yeni komplolar peşindedir. Bölge halklarının kurtuluş sorunu, bölgede emperyalist ve gerici varlığın zayıflatılmasına, karşı-devrimci bloka karşı ulusal-demokratik halk güçlerinin devrimci-demokratik blokunun yaratılmasına yakından bağlıdır. Bu nedenle, ERNK, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini Ortadoğu halk devrimlerinin temel bir parçası haline getirmek ve Ortadoğu'nun devrimci-ilerici güçleriyle sıkı bir ittifak ve dayanışma içinde olmak için aktif çaba harcayacaktır. Buradan, Ortadoğu'nun bütün devrimci-demokratik halk güçlerini, emperyalizme ve işbirlikçi-gericiliğe karşı daha aktif mücadele etmeye, emperyalizme ve işbirlikçi-faşist Türkiye yönetimine karşı Kürdistan'da yürütülen haklı mücadeleyi desteklemeye çağırır!

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devrimi, dünya devriminin ayrılmaz bir parçasıdır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi, dünya çapında sosyalist ülkeler, işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş hareketlerinin oluşturduğu temel

«Yüzyıllardır ulusal baskı ve sömürünün kurbanı olan, sömürgeciler, toprak ağaları ve tefecilerin dayanılmaz baskı ve sömürüsüne maruz kalan, kırsal yaşamın bunaltıcı etkisi altında cahil bırakılıp insandan dahi sayılmayan, nüfusumuzun belkemiğini oluşturan, toprak ve özgürlük yoksunu cefakâr Kürdistan köylüleri! Sömürü ve baskı düzeninden toprak ve özgürlüğe, ortaçağ karanlığından aydınlığa, yoksulluk ve sefaletten mutluluğa kavuşmak için;

«Ulusal-inkârcılık, asimilasyon, emperyalist-sömürgeci eğitim ve feodal-komprador kültür ortamında kişiliğini yitiren, geleceğinden umudu olmayan Kürdistan gençliği! Ulusal kişiliğe kavuşmak ve geleceğimizi teminat altına almak için;

«Daha sınıflı topluma girerken köleleştirilen, koyu feodal baskı altında insanca yaşamdan kopartılan, kendi geleceği üzerinde söz hakkı olmadığından alınıp satılan, ufku bin türlü dertle karartılan Kürdistan kadınları! Bu baskılardan kurtulmak, aydın ve özgür bir kişiliğe kavuşmak, kendinizin ve toplumun geleceği üzerinde söz sahibi olmak, en az sizin kadar özgürlüğe susamış olan Kürdistan'ın bağımsız ve demokratik bir ülke haline getirmek için;

«Bağımsız ve demokratik bir Kürdistan'da yaşamayı insanlık onuru ve yurtseverliğin kaçınılmaz bir gereği sayan, sadece bu nedenle her türlü baskı ve engelle karşılaşan tüm yurtsever ve demokratlar!»

Kadın-erkek, genç-ihtiyar ayırımı yapmaksızın, Kürdistan'ın tüm işçileri, köylüleri, gençleri, kadınları esnaf ve memurları, ulusal kurtuluştan yana olan tüm insanları! Ulusal bağımsız, demokratik, özgür ve mutlu bir gelecek yaratabilmek için ERNK saflarında örgütlenelim ve birleşelim! Kendi kitle örgütlerimizi, ulusal kurtuluş birliklerimizi yaratalım! Her alanda ulusal kurtuluş örgütlerini kurup geliştirelim! Faşist Türk sömürgeciliğine ve ajanlarına karşı cesaretle ve fedakârca mücadele edelim!

*** BAĞIMSIZ, DEMOKRATİK VE ÖZGÜR BİR KÜRDİSTAN İÇİN İLERİ!**
*** KAHROLSUN FAŞİST TÜRK SÖMÜRGECİLİĞİ VE EMPERYALİZM!**
*** YAŞASIN KÜRDİSTAN BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ!**
*** YAŞASIN KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİ (ERNK)!**

(Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi)
Enîya Rizgarîya Netewa Kürdistan
(ERNK)
21 Mart 1985

KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİNİN İLANI HALKIMIZIN TARİHİ DİRENME KARARIDIR

Çağımız, ulusların bağımsızlık, toplumların ise özgürlük yolunda alabildiğine ilerlediği bir çağdır. Burjuva devrimlerinin doğuşundan bu yana 2 yy. ve ilk proletarya devriminden bu yana geçen 68 yıl boyunca dünya halkları, ister burjuvazi ve isterse proletarya öncülüğünde olsun, daima bağımsızlıklarını kazanmak için mücadele vermiş ve toplumsal ilerleme doğrultusunda çok güçlü atılımlar kaydetmişlerdir. Halklar, toplumlar tarihinin en çok da bu döneminde daha gelişmiş bir bağımsızlık ve özgürlük bilinciyle hareket etmişlerdir. 20. yy. halkların bu uğurda verdikleri en zorlu mücadelelere tanıklık etmektedir. Özellikle de 1917 Ekim ihtilalı ile başlayan her türlü kölelik zincirinin dünya çapında kırılma mücadelesi yüzyılımıza damgasını vuran bir gelişmedir. Bugün dünya uluslarına bakıldığında köle yaşama evet demiş bir halka, bir topluma rastlanılamaz. Tam tersine gün be gün büyüyen mücadelelerle, bu mücadelelerin zaferle taçlanması olayı yaşanmaktadır. Dünyamızda bağımsızlık ve demokrasi sloganlarının haykırılmadığı tek bir kara parçası kalmamıştır.

Halkların yaşadığı bu yalın gerçeklik karşısında, bizim halkımızın yaşamı kelimenin tam anlamıyla çağın bir yüzkarasıdır. Dünya çapında tasfiye olunmuş bir sömürgecilik altında yaşamanın daha başka bir izahı olamaz. Kürdistan halkı üzerinde eşine rastlanmayan bir sömürgecilik uygulanmaktadır. Bu vahşi sömürgecilik, yalnız ulusal kimliği ortadan kaldırmakla da yetinmeyerek, sömürünün en azgını ve toplumsal geriliğin en dayanılmaz biçimlerini görülmemiş baskı ve hilekar yöntemlerle sürdürmektedir. Bu konuda kendini hiç bir insanlık değerine bağlı hissetmemekte, hiç bir gerekçeyle kabul edilemeyecek sayısız uygulamalarını hesap vermeden sürdürme gayreti içinde bulunmaktadır.

Tarihi kökenleri çok derinlere giden, ama özellikle yaklaşık bin yıldan beri halkımızın yakasına bir kene gibi yapışan Türk egemen sınıflarının işgal ve istilası altında bir türlü kendine gelemeyen ve her geçen gün daha da derinleşen olumsuz bir tarihi yaşayan bir halk konumuna itildik. Dünya halklarının uyanma, bilinçlenme ve uluslaşma sürecine girdiği yüzyıllara gelindiğinde; önüne çıkan her direnmeyi ezmede en vahşi yöntemleri uygulamaktan çekinmeyen Türk sömürgeciliği, halkları sadece uluslaşma sürecine girmekten alıkoymamış, bunun da ötesinde ileri bir üretim biçimi olarak kapitalizmin toplumlara sağladığı her türlü gelişme imkanını da tıkamıştır. O, bunu kendi geriliğinin bir sonucu olarak en geri biçimler altında sürdürmüştür. Her türlü gelişme yollarını tıkayan Türk sömürgeciliğinin bir sonucu olarak, halkların ulusal bağımsızlık ve özgürlük doğrultusundaki mücadeleleri en gelişmiş bir döneme girdiğinde bizim halk olarak var olup olmadığımız tartışılır halė getirilmiştir. Bu kesinlikle kabul edilmeyecek bir durumdur. Uluslar, savaşlarda yenilebilir, alabildiğine sömürülebilirler ama, kimlikleri tartışmalı hale getirilip, bir soyun ortadan kaldırılması tehlikesi ortaya çıktığında durum en dehşet verici bir hal almış demektir. İşte halkımız böyle bir konumda bulunmaktadır. Her türlü baskı ve sömürü, eritme yöntemleriyle birlikte sürdürülmektedir. Bu, öyle bir hal almıştır ki, kimliğin sürekli yitirilmesi kabul edilmesi gereken bir durummuş gibi halkın nerede ise ruhuna yansıtılmaktadır. Fakat işin en acı yanı da, bunun önemli oranda kabul görmesidir.

Kürdistan halkının günümüz koşullarında içinde yaşadığı durum, ulusal-toplumsal çıkarların gelişim yolunun çok uzağındadır. Kendisini mahveden düşmanın her türlü baskı ve sömürüsü, daha düne kadar normal bir yaşantıymış gibi bir ölü sessizliğiyle karşılanabilmiştir. Böylesine bir durumda elbetteki hiç bir ekonomik, sosyal, kültürel ve siyasi gelişme kaydedilemez. Ülkemizde insanlar yaşayıp-gelişiyorlar ama, görüleceği üzere bu tümüyle yabancı bir egemenliğin yaşanmasıdır.

Hiç şüphesiz ki, halkımız bu koşulları kendiliğinden kabul etmedi. Tam tersine sayısız direnmelerle buna isyan etti. Ama bir çok nedenden ötürü, tüm isyanları acımasız bir biçimde ezildi. Her yeni direnme hamlesi ardından çöküntü ve gericilik anlayışını daha da derinleştirmekten öte hiç bir sonuç vermedi. 20. yy.'ın başlarından itibaren girişilen son ayaklanmalar, öyle bir biçimde ezildi ve halkımızda öyle bir duygu uyandı ki, iş, bu düşmanla başedilemez denilmeye kadar götürüldü. Yenilgi, ulusal kimlikten soyutlanma, toplumsal geriliğin her türlü biçimi ve sömürünün en azgını bir kader gibi kabul edilmeye başlandı. Tabi ki, düşman da bunu her türlü eritme ve propaganda yöntemiyle benimsetmeye koyuldu. Ve işte gelinen süreçte içinde yaşanan; toplumsal yapının her birey ve kurumunun her gözeneklerinin tıkandığı, çağ ve tarihle ilişkileri kesilerek adeta bir ölüm uykusuna yatırıldıkları, nerede ise bir kadavra haline getirilmiş olan bir toplumsal gerçekliktir. Bu aynı zamanda, beyinlere ve yüreklere bir zincir gibi bağlanan umutsuzluk ve gafletin de bir gerekçesi haline getirilmiştir. Sıradan bir insan bilincinin dahi kabul edemeyeceği bu durumu savunanlar ne yazık ki, az değildir. Bu, hem gericilik ve hem de ilericilik adına kabul edilmiş, meşru gösterilmeye çalışılmıştır. Burjuva milliyetçi yöntemlerin yetmediği yerde sol maskeli sosyal-şovenizm ortalığı kaplamış, ortaçağ ideolojilerinin yetmediği yerlerde çeşitli burjuva anlayışlarla örtbas edilmeye çalışılmıştır. Kısaca bu durum, hem ezen ulus ve hem de ezilen ulus adına meşru gösterilerek, direnme reddedilmiştir. Halka en kıt olanaklar içinde bile olsa, elindeki taş, sopa ve ne bulduysa, yumrukla, yürekle, dille savaşması, direnmesi gerektiğini bugüne kadar hiç kimse söylememiştir. Tam tersine meselenin hep kenarından geçmişler, köleliğin biraz daha meşrulaştırılması kavgasından öteye gitmemişlerdir. Ve öyle bir noktaya gelinmiştir ki, çağın ilerici kuvvetleri, Kürdistan ülkesi diye bir ülke ve burada yaşayan bir halkın olup olmadığı sorusuyla karşı karşıya kalmışlardır. İşte bu noktada da yine hiç bir biçimde kabul edilemez tutumlar sergilenmiştir. Neredeyse kimliğinden bile soyulmuş bir halka, modern bir ulusal kurtuluş hareketi önermenin nasıl bir sonuç yaratacağı konusunda taşınan kaygılarla halkımıza bu utanç verici durumu kabul etmesi önerilmiştir. Direnmenin katliamları getireceği, dünya barışını tehdit edeceği ve bölgede bir çok gücün çıkarını sarsacağı gibi ileri sürülen nedenlerle bu durum bir de gerekçelendirilerek, kabul edilmesi doğrultusunda halkımıza ve ilerici insanlığa dayatılmaya kalkışılmıştır. Ama artık mızrak çuvala sığmamaktadır. Orta yerde duran gerçeklik çağımızın bağımsızlık ve özgürlük gerçekliğiyle karşılaştırılınca hiç bir sahtekarlığın kendini gizlemesi olasılığı da kalmamıştır. Direnmekten başka bir çarenin olmadığı bütün açıklığıyla görülmüştür.

Bugün bir cephe ilanına gidiliyor. Halkımızın topyekun direnişinin ilanı olan bu durum, direnişin tek çıkar yol olduğunun bütün bir halk tarafından benimsendiğinin de açık bir ilanıdır. Bizi böyle bir direnmeye iten neden, her şeyden önce içinde yaşadığımız bu gerçekliktir. Halk olarak ne kadar zayıf, güçsüz ve olanaksızlıklar içerisinde olursak olalım ve yine düşman, ne kadar barbar, güçlü ve geniş olanaklara sahip olursa olsun bundan başka verebileceğimiz bir karar da yoktur. Çağdaş bir insan olarak yaşamak isteyen, yurtseverliğin en küçük bir kırıntısını taşıyan herkes direnişten başka bir konuma evet diyemez. Günümüzde halen sayısız sahtekar çeşitli ideolojik ve politik akımlarla bu yalın gerçeği örtbas etmeye çalışmakta, fakat sonuç da onlar açısından insanlıktan hergün biraz daha uzaklaşmak olmaktadır. Demogojinin bile izah edemeyeceği acayıp kılıklı türediler şekillenmekte, yurtseverlik ve sosyalizm adına ortada arz-ı endam etmektedirler. Halkımızın gerçekliği bu iki duruma tanıklık etmektedir. Bu çok acılı bir gerçektir. Bu koşullarda direnme doğrultusundaki ilerleyişimiz de elbette ki, çok kesin ve dayatıcı olmak zorundadır. Kürdistan'da direniş seçilmesi gereken tek yoldur. Biz baştan beri olduğu gibi bugün de direnişi yükseltmekle büyük bir olaya adımızı nakşettiğimizi söylemiyoruz. Tam tersine, yerine getirmek istediklerimizin çok önceleri yerine getirilmesi gereken çok gecikmiş bir işin biraz da utanılarak yerine getirilmesi olduğunu biliyoruz. Kürdistan'da direnme, sadece bir savaş değildir; her şey olmak zorundadır. Ulusumuzun üzerinde yürürlükte olan kanunlarda, düşünceden eyleme kadar direnmenin her türlüsü suç sayılmaktadır. Sömürgecilik, direnişçi en küçük bir düşünceye dahi saldırmakta, bu düşünce sahiplerini görülmemiş işkence ve cezaya uğratmakta pervasızdır. Ama düşman ne kadar pervasız olursa olsun, bizim de direnme konumundan başka bir konumla hak aramamız, bir kurtuluş yolu bulmamız mümkün değildir. Biz de basit ekonomik ihtiyaçlardan, en soylu düşünce, kültür ve sanat ürünlerine kadar her şeyin temeline kızıl bir şerit gibi direnme alınmazsa yenilgi kaçınılmazdır. Aynı zamanda biçimsizliğe de mahkumdur. Bu durum yalnız ulusal-toplumsal düzeydeki haklar için değil, bireyin her türlü hakkı için de böyledir. Kürdistan'da en çok çarpıtılan konulardan birisi de budur. Sanki birey, ulusal-toplumsal gerçeklikten ayrı gelişebilecek ve hatta en üst görevlere tırmanabilecekmiş gibi derin bir ideolojik-politik etkilenme altındadır. Ama bu, büyük bir yenilgidir ve milyonlarımızın muazzam enerjisinin boş yere çarçur edilmesidir. Bireyin her türlü özgürlüğünün de yalınkat bir direnmeye bağlı olduğunu belirtmek, yine sadece basit bir gerçeği izah etmek demektir. Bireyi toplumsal kurtuluştan ayıran ve gerçekte onu böylelikle köleliğe daha çok zincirleyen her türlü düşünceye ve bunların bir ideolojik şekillenme biçiminde dayatılmasına itibar edilemeyeceği son derece açıktır.

Kürdistan'da her şeye damgasını vurması gereken tek şey **DİRENME**'dir. Nefes alışımız bile ancak bununla mümkündür. O halde, harfle, sözle, silahla, sopayla, kültürle, sanatla, en basit maddi imkanlarla, ruhla, insanın belleğinde ve yüreğinde bitecek ne varsa herşeyle direnmek durumundayız. Yüzyıllardan beri kopartıldığımız insanlığa ulaşabilmemiz, ulusal-toplumsal ve kişisel haklarımıza kavuşabilmemiz, yalnızca böyle bir direnmeyle mümkün olabilir. Bunu tartışmak bile saçmadır. Daha yakın dönemde halkımızın varlığının tartışılması nasıl saçma ise; günümüzde direnmeyi tartışmak da o kadar acı ve saçmadır. Bu bir direnişçinin kabul edemeyeceği en acı polemiktir. Çağdaş halkların yüzyıllar öncesinden muazzam bir azim ve yürekle girdikleri bu yola bizim ödlekçe girmemiz ve hala bunu tartışmaya sokmamız, yalnızca sefaletin bir göstergesi olabilir. İnsanlık, ister burjuva ve isterse proletarya öncülüğünde olsun her türlü gelişmesini bu sözcükle elde etmiştir. Çağımızın tüm kültür verileri, bilim, edebiyat, ekonomi-politik, felsefe vb. bunun üzerinde temellenmiştir. Kısaca, insanlık eşittir direniştir.

Türk egemen sınıfları yüzyıllardan beri ve özellikle de vahşi Türk kapitalist sömürgeciliğinin devlete hakim olduğu 20 yy'ın ilk çeyreğinden günümüze kadar dayattığı sömürgecilikle bu sözcüğü halkın bilinci ve yüreğinden silmeye çalışmıştır. Ve özellikle de aydınları, bu kavramdan öylesine uzaklaştırmıştır ki, günümüzde direnmeden söz etmek bunlar açısından ve hem de sosyalizm adına terörizm, maceracılık ve provakasyon olarak değerlendirilebilmekte, böylesi bir alçaklığa düşülebilmektedir. Halkımız burada garip bir durumla karşı karşıyadır. Burada, hakim ulusun en gerici egemenlerinin bunların ağzında dile getirilmesi olayı yaşanmaktadır. Ama işte en acı olan yan da burasıdır. Vahşi sömürgeci temsilciler, kendi egemenliklerini çeşitli baskı ve sömürü yöntemleriyle sürdürebilirler. Fakat dolaylı olarak ve sözde ezilen halklardan yana bunu değişik yöntemlerle gerekçelendirmek kadar alçaltıcı ve soysuz bir davranış olamaz. Egemen sınıf niteliği gereği her türlü sömürü ve baskıyı uygular. Ama ezilen ulus adına ortaya çıkanın yaptığı sahtekarlığın izahı nasıl yapılabilir. Bu tümüyle kişiliksizleştirilmenin, ulusal özden boşalmışlığın bir ürünü değil midir? İnsanlığın yüz karası olmaktan da öte, lanetli bir tarihsel kategori olarak önümüze çıkan bunları katmerli bir yabancılaşma sürecinin sonucu olarak görmek gerekiyor. Direnme sözcüğünün böylesine saldırılara uğramasının nedenleri de yine burada aranmalıdır. Halbuki insanlık, tümüyle bir direniş üzerinde yoğrulmuş ve yaşama hakkını bu temelde elde etmiştir. Halk olarak bize dayatılan gerçekle, insanlığın gelişim ve yücelme gerçekliğinin en küçük bir ilişkisinin olmadığı, tarihsel ve çağdaş gerçekliklerin bizi derin bir utanca sürüklediği şimdi çok daha açıktır.

PKK ÖNCÜLÜĞÜ CEPHENİN GEREKÇESİ ve ZAFER GÜVENCESİDİR

Dünya halklarının peş peşe bağımsızlıklarını kazandıkları, toplumların gerçek özgürlüğe doğru yol aldıkları bir çağda, yüzyılların bu yükü ve utancı artık daha fazla taşınamazdı. İşte PKK öncülüğünün tarih sahnesine çıkması, böyle bir durumun kabul edilmemesinin ürünüdür. PKK öncülüğüne karar verildiğinde bilinç, cesaret, fedakarlık ve olanakların ölçüsü ne olursa olsun atılan adım çok gecikmiş ve zayıf da olsa atılması gereken adımdı. Ortam ne kadar elverişsiz ve koşullar ne kadar zor olursa olsun bahsedilen insani özelliklerin en basitine bile sahip çıkılmak isteniyorsa bu adım atılmalıydı.

O halde; PKK öncülüğü, çağla olan tüm çelişkileri ve tarihle olan kopukluğu aşmak için insan bilincinin Kürdistan koşullarına mütevazi bir biçimde müdahale etmesinden başka bir anlama gelmez. Onun yüceliği de, zorluğu da buradadır. O, gerçekliğin karartıldığı, buna sahip çıkacak yüreğin susturulduğu, beynin kireçlendiği, yabancılaşmanın teori ve pratiğinin had safhaya çıkarıldığı bir zemin üzerinde ortaya çıkmıştır. Bu kadar düşkünlüğün olduğu bir noktada, küçük bir adım biçiminde de olsa halkın öz çıkarları doğrultusundaki düşünce ve eylemin büyük anlamı vardır. Başlangıçta atılan adımlar bir çokları için anlaşılmaz bulunmuş, böyle bir zeminde direnmenin tehlikelerinden dem vurularak bir maceracılık ve provakasyon olarak değerlendirilmiştir. İlk adımlar atıldığında halkın umutları da çok zayıftır. Yakın tarihinde yaşadığı isyanların başarısız sonuçları önünde iken, Şeyh Sait, Seyit Rıza ve daha nicelerinin yapamadıklarını bir avuç genç insan nasıl yapabilir diye sormaktadır. Halkın bu dönemde çok zayıf ve yanlış bir tarihi bilinçle yaptığı eleştiriler bilinmektedir. Halk olarak bitip tükendiğimiz ve ayağa kalkmamızın artık mümkün olmadığı söyleniyordu. Umutsuzluk had safhadaydı. İşte bu durum, başlangıçta sömürgecilik ve teslimiyetin taraftarlarının neden egemen olduğunu gösterdiği gibi; direnişçilerin sayılarının azlığı ve bilinçlerinin zayıflığını da izah etmektedir. PKK öncülüğü başlangıçta böylesine zorlukları yararak doğmak, çok az sayıdaki insanla yürümek zorundaydı. O koşullarda halkımıza cephe silahını vermek bir yana, sıradan bir umudu vermek bile büyük bir sorundu. Her şeyden önce öncünün kendisine böyle bir bilinci vermesi gerekiyordu.

İnsanlarımız aydın da olsalar, kendi gerçeklerine yönelmekte fazla cesaretli değildirler. Çoğunlukla çıkarcılık ağır basmaktadır. Bir de buna başları üzerinde sallanan demoklesin kılıcı eklenince mevcut konumu kabullenmenin gerekçeleri de tamamlanmış olmaktadır. Böyle bir zeminde her türlü kişisel çıkar kaygısından uzak, soylu amaçların yönlendirdiği bir direnişçiliği benimsetmek ve yükseltmek gerçekten de pek kolay bir olay değildir. İşte bu yüzden öncülük kendine has bir direnişçiliği tutturmak zorundaydı. Başlangıçta kimse yaşam şansı vermese ve çok çeşitli nitelemelerle isimlendirse de eşine ender rastlanan, ama, Kürdistan gerçekliğine yakından bağlı destansı bir direnişi sergilemek, taraftarları ne kadar az olursa olsun bunu inadına, yüreğe ve beyne dayatarak kabul ettirme sorunu vardı. Proletaryanın büyük öğretmeni Engels, Alman ulusunun otuz yıllık savaşının sonucunda köleliğe düşmesinin yarattığı kokuşmuşluktan bahsederken, Alman ulusuna gerekirse savaşın zorla dayatılması ve bunun başını da proletaryanın çekmesi gerektiğinden söz eder. Bizde yaşanan, sadece otuz yıllık bir savaş sonrası

yenilgi de değildir. Yüzyıllar ve hatta binlerce yılın köleliğinin yükü taşınmaktadır. Her türlü işgalin, istilanın, geriliğin yürekleri zamk gibi kaplayarak kap-karanlık kıldığı, toplumsal gözeneklerin defalarca tıkandığı, insanların tanınmaz bir halde dönüp-dolaştıkları, bu nedenle de şaşkın, serseri, uyurgezer, tembel, uyuşuk, dağınık, her türlü laçkalığın hüküm sürdüğü, hiç bir ahlaki kuralın ilerici anlamda rol oynamadığı, beyinlerde örümceklerin defalarca ağlarını ördüğü bir ortama karşın inadına bir savaşımı dayatmak gerekiyordu. Evet! böyle savaşacak bir öncüye ihtiyaç vardı. Bu öncü, kaybedilen bilinci ve umudu yeniden yaratacak, tarihin ve çağın özelliklerini anlatacak ve girilmesi gereken politik doğrultuyu gösterecek, ama bununlada yetinmeyerek pratiğiyle kanıtlayacaktı.

Halkımızın en belirgin özelliği, söze fazla itibar etmemesidir. O, öyle bir halktır ki, en güçlü direnmeyi ve davada kararlılığı canlı örnekleriyle görmedikçe inanmaz. PKK öncülüğünün koyduğu direniş işte böyle bir direniştir ve bundan başka bir öncülüğün tutturulamayacağını tarih ve halkın kendisi belirlemiştir. Eğer geçmiş ihanetin yoluna yeni bir kervan olarak girilmek istenmiyorsa, ilk insanın en vahşi canavarlarla boğuşmasına benzer bir boğuşmayı bu karanlık ortam içinde yürütmek kaçınılmazdı. Kürdistan'da öncü, böyle doğacak, mücadele edecek, inanılırlığını kanıtlayacak ve gelinen noktada halkımızın tarihi direnme kararlılığının gerekçesini yaratacaktı. O halde resmen ilan edilişinin 7. yılında PKK'nin ulaştığı boyut, halkın direnme gerekçesi olma boyutudur. PKK, sadece bir avuç öncüyü direnişçi kılmak için yola çıkmamıştır. Milyonların ayaklanması arzusuyla yola çıkılmıştır. Parti silahı, halkı ayağa kaldırmak, çoktan yitirmiş olduğu umudu Partiye inançta canlandırmak için dövülerek çelikleştirilmiştir. PKK' de, Kürdistan halkının yüzyıllara uzanan tarihi gizlidir. Bu tarih, ilkel düşünce kıvılcımlarının beyinde çakmasından, en güçlü direnme örneklerinin sunulmasına ve yine işkencenin en korkuncunu yaşamaya kadar yığınca olgunun sergilendiği bir değişimdir. PKK tarihinde kavga, yalnız az sayıda öncünün yalın kat bir sömürgecilik ve ortaçağ gericiliğiyle savaş değildir. Bu kavga, halkın küçük bir biriminşahsında yaşama kabiliyetinin olup olmayacağının, kendi tarihiyle hesaplaşıp hesaplaşamayacağının, çağla kaynaşıp kaynaşamayacağının ve tüm bunları yaparken kendi öz gücüyle bağımsız bir biçimde ayakta durup duramayacağının bir ilk denemesidir. PKK'de bunun savaşı verilmiştir. Burada yaşanan halkın daha sonra gireceği büyük savaşın ilk raundudur. Eğer öncü bu savaşta denenerek sağlam çıkmışsa, bir çok devrim ustasının da belirttiği gibi, halkın devrime bizzat katılmasının sağlam gerekçesi ve zaferin güvencesi de yaratılmış demektir. Öncünün tek başına devrim yapamayacağı belirlemesi doğrudur ama, aynı zamanda öncüsüz bir halkın ve özellikle de Kürdistan gibi bir ülkede yaşayan halkın direnmeye ilk adımlarını atamayacağı bir gerçektir. PKK'deki acılı direnişçilik tüm olumlu, yetersiz, zayıf ve güçlü yanlarıyla daha sonraki yılların halk savaşçılığının temeli olmuştur. O halde yaşanan gerçekler savaşın bir ön aşamasıdır. Düşman tarihin ve çağın her türlü baskı ve sömürü araçlarını alarak saldırır, bir karıncadan daha zayıf olan bir öncünün üzerine bir fil gibi yürürken; eğer öncü böylesine bir güç dengesizliği ortamında düşmanını rahatsız edebilecek, sinirlerini sarsabilecek, onu biraz korkutabilecek bir durumu yaratmış, bunu halka iletmiş ve halk da bu işin yürüyeceğine inanmışsa, öncünün savaşının başarıyla geçtiğini teslim etmekten başka bir şey yapılamaz. PKK'de gelinen nokta bugün budur.

Bu durum, ister düşman ve isterse dost geçinen bir çok gücün muazzam imha ve tasfiye çabalarına rağmen yaratılmıştır. PKK, her türlü saldırıya rağmen halkın çıkarlarını sonuna kadar temsil etmeyi ve dayatmayı bilmiş ve o oranda da sürekli büyüyen bir güç olmuştur. Genellikle PKK'nin yalnız olduğundan bahsedilir. Oysa yalnız olan PKK değil, Kürdistan halkıdır. Kürdistan ülkesi ve halkı yüzyıllardan beri yalnızdır. Günümüzde PKK'nin teşhir ve tecrit edildiğinden bahsedilir, oysa başka güçler tarafından tecrit altına alınan ve haklarından insanlığın habersiz olduğu halk, Kürdistan halkıdır. PKK'ye yöneltilen saldırıları ve ileri sürülen iddiaları bu nedenle yadırgamıyoruz. Tam tersine eğer daha ilk günden Kürdistan'ın dostu geçinenler çoğalsaydı, bundan şüphe edilirdi.

Ama, her şeye rağmen Kürdistan'da direnme noktası tutmuş ve muazzam bir kuvvet haline gelmiştir. Bu, halkın yaşam hakkına sahip çıktığının ve bunu direnme temelinde kazanmak kararlılığında olduğunun en önemli bir kanıtıdır. İşte PKK öncülüğünün yaratmak istediği de, halkın direnme temelinde yaşam gerekçesi olabilmekti. Günümüz gerçekleri ortaya koymaktadır ki, halkımız Parti önderliğinde nitelik ve nicelik itibarıyle davasına görülmemiş bir biçimde sahip çıkmaktadır. Öncüde emellerini ve umutlarını tesbit etmiştir. Öncünün savaşımını iyi gözlemlemiş, öncünün ideolojiden pratiğe kadar bağımsızlıkçı doğrultuda tavir vermeyen kararlılığını ve bu uğurda 300'e yakın genç insanını kurban verdiğini görünce hiç bir halkın gösteremeyeceği bir bağlılığı bugün göstermiştir. Bu, çok önemli bir olaydır. Çünkü bizim halkımız hiç bir şeye kolay kolay evet demez, ama bir kez de onay verirse bundan muazzam bir kuvvet doğar. Düşmanın korkusu halkta saklı olan bu kuvvetten ötürüdür. Bu kuvvet tarihte çok çeşitli nedenlerden ötürü başarıya ulaşamamış olabilir. Ama bugün dünyada yiğitlik diye tahlil edilen insani özelliğin en güçlüsünün Kürdistan halkında yaşandığını kabul etmek gerekiyor. Çünkü, bu halkın artık kaybedecek hiçbir şeyi yoktur. Her şeyi elinden alınan bir halkın, her şeyi yeniden kazanmak için göstereceği yiğitlik de de hiç bir örnekle kıyaslanamayacak kadar güçlü olmak zorundadır. PKK'de somutlaşan bu özellik halkımızın ileride nasıl bir güçle direneceğinin de yalın bir ifadesidir. Bundan cesaret alıyor, buna güveniyor, böyle savaşan bir halkın zafere ulaşmasının tüm dünya gericiliği birleşse de engellenemeyeceğinin kesin olduğunu iddia ediyoruz. Nasıl ki, geçmişte PKK'nin doğuşu ve gelişimine azgınca saldıranlar ve hatta utanmazca ömür biçenler çıkmışsa, bugün halkımızın genel direnmesi içinde benzer gerçeklerle ortaya çıkanlar az değildir. Ve bunlar daha da çıkabilirler. Ama şu bir gerçektir ki, saldırılar ne olursa olsun, öncüde gerçekleşen halkın kendisinde daha da güçlü bir biçimde yaşanacaktır.

HALKIMIZ CEPHE SİLAHIYLA SAVAŞACAK ve KAZANACAKTIR

Hareketimizin temellerinin atılışının 13. yıldönümü, Partimizin resmen ilan edilişinin 7.yılı ve görülmemiş işkencenin şahsında yaşandığı Partimizin büyük yüreği ve beyni Mazlum yoldaşın katledilişinin üçüncü yıl dönümünde, halkımız Newroz'u kendi savaş siperlerini örerek karşılıyor. 1985 Newroz'u halkımız açısından bambaşka bir anlam ihtiva etmektedir. Bu Newroz, halkın savaşma kararlılığının ilan edildiği, dayatıldığı ve tüm bunların Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesinin ilanında somutlaştığı ulusal direnişimizin bir dönüm noktasıdır. Halkımızın yüzlerce yıllık özlemi de böylelikle bir gerçek haline gelmektedir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanı, azgın sömürgeci egemenliğe, feodal yapı ve kurumlara, bunlardan kaynaklanan tüm çelişki, gerilik ve dağınıklığa karşı, ulusal direniş temelinde birlik, örgütlenme ve her alanda gelişme doğrultusuna en kesin biçimde girilişinin ilanıdır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi, tarihimizde tüm halkın birliğini ilk defa yaratan bir güç olarak ulusal bağımsızlık ve demokrasi amaçlarımıza ulaşmada, ulusal birlik ve gelişmenin yaratılmasında, halkımızla dünya ve bölge halkları arasındaki enternasyonalist bağların yaratılması ve karşılıklı yükümlülüklerin yerine getirilmesinde tarihi bir rol oynayacaktır.

Nasıl ki, PKK öncülüğü, Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin temeli olmuştur, Ulusal Kurtuluş Cephesi de bu Parti'nin öncülüğünde halkı oluşturacağı çeşitli örgütlerle topyekun örgütleyip birleştirebilecek halk savaşımızın dayanacağı temel siyasal güç ve zaferimizin güvencesidir. Hemen belirtelim ki, bunlar bir iddia değil, teoride ve pratikte sağlanan gelişmelerin ortaya çıkardığı bir sonuçtur.

Bilimsel sosyalizmin başarılı bir biçimde Kürdistan gerçekliğiyle kaynaştırılmasının bir ürünü olan teorik gelişme devrimimizin sorunlarını bilince çıkarmış, bundan kaynaklanan program ve siyasal hat pratiğe başarıyla aktarılarak, halkımızın modern ulusal kurtuluş sürecine güvenle girmesi sağlanmıştır. Burada güçlü teorik belirlemeler pratik politikada beklenen azami sonuçlarını vermekten şüphesiz ki henüz uzaktır. Ama her geçen gün hatalardan dersler çıkarılarak geliştirilen devrimci pratik-politika teorik kapasiteyi daha da geliştirdiği gibi, halkımızın da güvenini geliştirerek bu doğrultuya sokmakta ve geçmişin deneyimleri bu yolda daha da ileriye gidilebileceğini göstermektedir. Halkımızın son zamanlarda giderek yoğunlaşan bir ilgi ve destekle Parti politikasına girmesi, bu nedenle cephenin bir gerekçesidir diyoruz. Halkımız öncünün denendiğini ve bu denemeden sağlam çıktığını görüyor. Bizi Cephe'nin kuruluşuna yönelten, halkımızın bu açık ve yoğun desteğidir.

Halkın desteği üzerinde ilanı gerçekleştirilen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi, halkımızın birliğinin hangi temelde gerçekleşebileceğini de ortaya koymuştur. Ne olduğu, nasıl oluştuğu, hangi menfaat bağlarıyla bağlı oldukları, her gün nasıl değişecekleri bilinmeyen basit kişisel, grupsal çıkarlarla her an kendilerini şu veya bu politikanın rüzgarına kaptırabilecek güvensiz, sallantılı unsur, örgüt ve gruplaşmaların halktan ve mücadeleden kopuk olarak tepede kurdukları cephe ve birliklerin fazla güven getirmeyeceği, sayılarının çokluğuna, kendilerine taktıkları sosyalist sıfatlara ve aldıkları dış desteklere rağmen teşhir ve tecrit olmaktan kurtulamadıkları; fakat öte yanda PKK'nin ise sayısız siyasi mihrak, grup ve kişi tarafından geliştirilen teşhir ve tecrit çabalarına rağmen en az imkanlarla yürütülen pratik faaliyetlerle halkımızın engin maddi ve manevi desteğini kazanarak ulusal kurtuluş mücadelemizin geliştirici öncü gücü olarak daha da geliştiği pratik gerçeklerle kanıtlanmıştır. Tüm bu gerçekler, cephenin işçi-köylü ve geniş aydın-gençlik bloku biçiminde şekillenmesi gerektiğini, ne idüğü belirsizlerin tepede kurduğu birliklerin halkın cephesel birliği olamayacağını ortaya sermiş bulunmaktadır. Halkımız, değerli evlatlarının genç yaşlarına rağmen hayatlarını ortaya koyarak ve işkencelerin en amansızını yaşayarak sergiledikleri tutum karşısında, cephenin bu kızıl kanlar üzerinde yükselmesi gerektiği kararında birleşmiş ve bunu kendi öz kararı olarak PKK öncülüğüne dayatmıştır. Bizim yaptığımız sadece, halkımızın bu tarihi ayağa kalkma kararına saygı göstermek, öncüyü buna hazır tutmak ve bu yolda gerçek öncülere layık bir biçimde yürümeye çalışmaktır.

Kürdistan'ın işçileri, köylüleri, diğer emekçi sınıf ve tabakalar cephelerini işte bu temel üzerinde öreceklerdir. Aralarına bin bir hile, entrika ve zorbalıkla atılan ayrılık tohumlarını, o ortaçağdan kalma her türlü dinsel düzenbazlıklarla, sahte ideolojik-politik maskelemeleri yaşatmayacak, teşhir ve tecrit edeceklerdir. Kendi öz çıkarlarının bilimsel ifadesi olan Parti çizgisi etrafında örülecek olan cephenin tüm halkımızın kutsal kurtuluş yöntemi olduğunu bilerek hareket edecek, aralarındaki sahte çelişkileri çözecek, kendilerini bölüp-parçalayan ve yüzyıllardır birlik olmalarını engelleyen ne varsa söküp atacaklardır. Kendi öz çıkarları etrafında her düzeyde hak ve gelişmelerini sağlamak için, büyük bir örgütsel ve siyasal birliğe doğru adımlarını pekiştireceklerdir. Geçmişle bu konuda amansız bir biçimde hesaplaşacak, geçmişin her türlü işbirlikçi çabalarını bir daha dirilmemecesine saflarından atacak, bundan sonra alabildiğine esnek bir yaklaşımla düşmanla bağlarını gerçekten kopartan, halkın birliği ve çıkarlarından yana tavır alan herkese kendi safları arasında yer vereceklerdir. Burada ki temel ölçü halkın çıkarlarına bağlılık ve dürüstlüktür. Bu bağlılık ve dürüstlük temelinde milliyeti, cinsiyeti, mezhebi, kültürel gelişim düzeyi, sınıfsal konumu ne olursa olsun her kesin cephede yeri olduğu ve bunun için elden gelen her türlü desteğin sunulacağı halkımızın ortak sözü durumundadır. Halkımız, eğer halk saflarına böylesine bir birlik için gelir, bu safları bu temelde güçlendirmeye çaba gösterir ve bunda dürüst olurlarsa, diğer güçlerin izledikleri yolda işlemiş oldukları ağır sorumsuzlukları affedebilecektir. Ama bunun karşılığının kendi birliklerine saygılı olma, dürüst karşılama, destek verme ve katılma olduğu derin bilinciyle hareket edecektir. O halde halkımız, Ulusal Kurtuluş Cephesine doğru giderken işçi-köylü ve aydın-gençlik blokunun cephenin esas temel gücü olduğunu bilecek, bu gücün örgütlenmesini, birlik ve direnişin geliştirilmesini esas alacak, samimi bir özeleştiri ile kendi durumlarını gözden geçirerek halkın geniş siyasal birliğine gerçekten hizmet edeceklerini kanıtlarsa, geçmişte isterse düşmanla işbirliğine varan suçların ve ağır hataların sahibi olsunlar, diğer kişi ve güçlere de yer verebilecek ve cepheyi daha da genişleteceklerdir.

Partimizin başından beri esas aldığı cephe anlayışı budur. Cephenin oluşmasına en büyük emeği geçen bir öncü olarak Partimiz, cephenin bu esaslar üzerinde gelişmesi için elden gelen her şeyi yapacaktır. Ama aynı zamanda, Cephenin eylemle, sözle ve her türlü basın-yayın imkanıyla yapılan ilanı karşısında eski olumsuzluklarında ısrar ederek düşmanla ilişkiyi yürüten ve hele bunu Parti ve Cepheye karşı inadına sürdüren grup, çevre ve kişileri, bunu hangi gerekçeyle yaptıklarını iddia ederlerse etsinler ve geçmişlerini de aldırmaksızın düşman bilecek ve onlara karşı cephenin ezme ve imha siyaseti uygulanabilinecektir. Halkımızın toplumsal varlığını asla kabul etmeyen ve onu imha etmekte son derece kararlı olan tüm siyasal partiler, parlamento ve sömürgeci kurumlarda kümeleşmiş olan bu çevrelerin hızla cephe politikasına yönelmemeleri durumunda doğacak tüm sorumlulukların kendilerine ait olacağını, halkın amansız düşmanları olarak görülüp ezileceklerini bilmeleri gerekir. Yine, halktan yana olduğunu iddia eden, ama halkın çıkarları doğrultusunda ciddi çaba göstermedikleri gibi sürekli bundan kaçınan ve hatta halkın öz çıkarlarına karşı sorumsuz tutumlarını giderek daha da derinleştiren çeşitli "sol", "yurtsever" maskeler altındaki Parti, çevre ve gruplar da, bu tutumlarını gözden geçirmelidirler. Halkın kutsal direniş hareketine omuz vermemeleri ve üstelik daha da olumsuz konuma girmeleri halinde ideolojik-politik teşhir başta olmak üzere ve en tehlikelilerini, halkın bizzat cezalandırması da dahil tüm yöntemler kullanılarak halk tarafından ezileceklerini bilmek durumundadırlar. Düşmanın halkımıza ve onun devrimci öncülerine en azgın saldırı ve işkenceleri dayattığı; halkımızın böylesine vahşi bir sömürgeciliğe karşı direnişi yükseltmek için büyük bir arzu ve çaba içerisinde bulunduğu; düşmana vurulan darbelerle hergün yeni direniş haberlerinin geldiği günümüzde, 5'li, 6'lı "sol" maskeli birlikler adı altında ulusal kurtuluş mücadelemizin dökülen kanlarına, yükseltilen direnişe küfrederek, komplocu ve provakatif girişimlere bizzat ortak olarak, niyetleri ne olursa olsun söz ve eylemleriyle düşmanın mücadelemizi tasfiye ve bastırma amaçlarına alet olan güçler, kendilerini halk ve devrim karşıtı bir duruma sürükleyen mevcut konumlarını bir an önce terk etmek zorundadırlar. Halkın her anı direnişle geçer, mücadele öncüleri kanlarını çekinmeden dökerken, birlik ve mücadeleye en çok ihtiyaç duyulan bir zamanda sahte maskelerle kendilerini gizlemeye çalışan ve düşmanın ağzıyla konuşan bu güçler, mücadele ve direnme adına attıkları en küçük bir adım dahi varsa ortaya koymalı, aksi durumda mevcut konumlarının hesabını çok ağır bir biçimde ödemek zorunda kalacaklarını bilmelidirler.

Ulusal direniş mücadelemizin gelinen bu aşamasında her adımımızı sağlam atmak, birliklerimizi sağlam örmek ve tavizsiz bir direnişi yükseltmek zorunda olduğumuz son derece açıktır. Düşman bundan böyle daha da kudurganca saldıracaktır. Ömrünün daha da kısalmasından öteye bir sonuç yaratmasa da, o, işkenceye daha çok sarılacak, daha çok kan dökecek ve azgınca sömürmeye çalışacaktır. Ama tüm bunlar mücadelemiz önünde engel olmak bir yana, direnişi sürekli yükseltme gerekçelerini her gün biraz daha artıracaktır. Önümüzdeki yıllar, yüzyılların acısının bütün ağırlığıyla düşmana ödettirildiği, her şeyin gün gün, saat saat yeniden ele geçirildiği, yüzyılların kısa zaman aralıklarına sığdırılarak olumlu gelişmelerin yaşanıldığı yıllar olacaktır. Böylesine tarihsel ve zorlu bir mücadele de tecrübemiz az, olanaklarımız yetersiz denilebilir. Ama unutmamak gerekiyor ki, doğaya yönelen insanlık uzayı fethetme noktasına gelip dayanmıştır. Zorlukların üstesinden nasıl gelindiğini bütün bilim eserleri ortaya koymaktadır. Buna rağmen, bizim, artık zamanı geçmiş bir ulusal kurtuluşçuluğu kazanamayacağımızı söylemek ya çok zayıf, ya ard-niyetli ya da çok zavallı bir insan karikatürü olmamızla eş

anlamlıdır. Halkımızın tüm bilincini ve yüreğini bu işe yöneltir, yoğunlaştırır ve sürekli örs altında döverek çelikleştirirsek, aslında yaşamın fışkırdığı bir kaynağın başında olduğumuzu göreceğiz. Bu kaynak, her türlü gelişmenin, coşkunun, fedakarlığın ve üretimin fışkırdığı bir kaynaktır. Ve bu kaynaktaki yaşam da pek tabi olarak insanı kendine getirip, özüne kavuşturacak olan bir yeni yaşam biçimidir. Eğer bu yaşam bir de çağın haksızlığına, tarihin olumsuzluklarına yönelmişse ve derin bir özelliğe sahipse burada sadece büyüme sağlanır; insan, yürek ve zeka burada sürekli büyür. İşte bu güne değin küçük bir öncülük içerisinde sağlanan budur. Bu özelliklerin Kürt halkının şahsında somutlaşmaması için hiç bir neden yoktur. Halkımız doğrulanan Parti çizgisi etrafında ayağa kalkarken, yüzyıllardan beri birliğini ve bilincini elinden alıp bulandıran ne varsa hepsini alaşağı eder, birlik önünde duran tüm engelleri aşar ve tüm bunları gücü oranında bir direnmeyle bütünleştirip direnme kararlılığını her gün keskinleştirirse uygun savaş yöntemlerini bulup, bunlarla sonuca gitmesi kaçınılmazdır.

Dünyamızda bağımsız ulus-özgür toplum olma ve giderek sosyalist topluma yönelmenin her halkın bünyesinde en güçlü şekilde yaşandığı böylesine tarihsel bir anda, halkımızın kazanamayacağını söylemek için, ya onun halk olmaktan çıkmış olduğuna, ya da modern toplumsal bilimin gerçeği izah edemediğini ve yanlış olduğunu söylemek gerekir. Fakat bu, kimsenin söyleyemeye cesaret edemeyeceği bir durumdur. O halde kazanmak kesindir. Ancak kesin olan bir diğer şey de, savaşın kanunlarına uyulması gerektiğidir. Öncü, öncü olmanın kurallarına bağlılıkla gelişti. PKK, ideolojisini ve örgüt kurallarının gelişimini inanılmaz boyutlara getirmesini bu temelde sağladı. Eğer aynı kuralları ulusal kurtuluş savaşımımızda halk direnişimize uygularsak en uygun gelişmeleri yaşamamak için bir neden yoktur. Kurallar eğer sadece söylenilmekle yetinilmeyip ete-kemiğe büründürülür, azim ve çabayla sürekli desteklenirse bu savaşta zafer halkımızın olacaktır.

YURTSEVER KÜRDİSTAN HALKI

Yüzyıllardır süre gelen işgal, istila, sürgün, katliam, kısaca vahşi sömürgeci uygulamalar altında karartılan umudumuz ve bilincimiz, bugün yeniden aydınlanmıştır. Sömürgecilik altındaki yüzyılların bizden aldığı herşeyi artık geri almanın, gerekirse tırnaklarımızla söküp koparmanın zamanıdır. Halk olarak kaybettiğimiz herşeyi biz bu süreçte bulacağız. Direnme ve birlik, birlik ve direnme temelinde yediden-yetmişe, en gelişmiş bilinçten en az bilinç sahibine, sağlıklısından en basta ve yaşlısına kadar tüm bir halk olarak düşmanın karşısına dikildiğimiz ve hiç bir halkın vazgeçemeyeceği haklarımız uğruna hiç bir fedakarlıktan çekinmediğimiz müddetçe kutsal bağımsızlık amaçlarımıza ulaşmamızı artık hiç bir gücün engelleyebilmesi mümkün değildir.

Bundan böyle halkımızın her ferdi kendisini düşmana karşı sıkılması gereken bir silah olarak görmelidir. Savaşan halk gerçekliğimiz, düşmanın en büyük korkusudur. Bu korku haklı çıkarılmalıdır. Eğer iki kişi bir araya gelmişse bir örgüt gibi düşmanın karşısına dikilmeli, adeta yerden fışkırırcasına örgütlenilmelidir. Kürdistan'da düşmana karşı iki kişinin bir araya gelmesi küçümsenecek bir olay değildir; herkes kendi çevresini, komşusunu, köylüsünü, ailesini, aşiretini bu temelde bir araya getirmeli, her aile, her köy, her kabile, her mahalle, her semt ulusal kurtuluş mücadelemizin yıkılmaz örgüt kaleleri olmalıdır. Halkımız yüzlerce yıllık bir sömürgeciliğe karşı savaşıldığını ve bu savaşta bütün imkanlarını kendisinden yaratmak zorunda olduğunu unutmamalıdır. Eğer hiç bir araç-gereci yoksa çıplak elleriyle, yüreğiyle düşmanın üzerine yürümelidir. Basit savaş araçları taş, sopa, bıçak, balta, kılıçtan daha gelişmiş savaş araçları varsa onlarla, bilinci olan bilinci, maddi imkanları olan bu yönlü katkıları, hiç bir şeyi olmayıp hiç bir savaş aracı elinde bulunmayanlar da yüreklerinde düşmana lanet okuyarak, ama ne biçimde olursa olsun mutlaka bu savaşın içinde olmalı, düşmana karşı savaşmalıdırlar. Düşmanla her türlü bağı keserek mücadelenin zaferi için dua etmenin bile büyük bir anlamı vardır.

Kürdistan'ın coğrafya özellikleri de mücadelemize büyük avantajlar sunmaktadır. Bu avantajlardan yararlanılarak savaşın bin bir türlü biçimi ortaya çıkarılabilir. Coğrafyamızdan sonsuz biçimler altında yararlanarak, her karış toprağımızı düşman için bir tuzak haline getirebiliriz. Eğer böyle savaşmayı öğrenirsek ve bunu bir meslek haline getirirsek dünya ne derse desin bu savaşı kaybetmeyeceğiz. Biz, kendimizi sadece zafere ulaşmış çağdaş örnekler ve bir Vietnam'ı göstererek cesaretli kılmıyoruz, yalnız kendi örgüt pratiğimize bakarak bile kazanacağımızı söylüyoruz.

Böylesine bir doğrultuya girmek her türlü kişisel ve ailesel çıkarlardan vazgeçerek, bağımsız bir ulus, özgür bir toplum olmayı acil bir amaç olarak gündeme koymayı gerektirir. Yurtseverliğe adının ilk harfi olarak bakan ve bunu her şeyin önüne koyanlar, tüm sosyal ilişkilerinde ekonomik, siyasal ve kültürel olarak kendilerini ulusal kurtuluş çıkarlarına tabi kılmalıdırlar. Her şeyin hesabı buna göre yapılmalı, zaman ve imkanlar boşa harcanmamalıdır. Çocuklar biraz kendilerine gelip oyun oynamaya başladıklarında bu bilinç ve ruhla büyütülmeli, kısaca beşikten son nefesin verildiği mezara kadar, ulusal kurtuluşçuluk bir yaşam şekli olarak konuşulmalı, tartışılmalı, benimsenmeli ve örgütlenilmelidir.

Halkımızın her ferdi, içinde bulunduğu koşullar ve geçmişi ne olursa olsun, ister düşmanın baskı ve sömürüsü nedeniyle ve isterse ince yöntemlerle aldatılarak ideolojik ve maddi olarak kendisini düşmana bağlı kılan tüm bağlara hiç olmazsa bundan sonra karşı çıkmasını bilmelidir. Yeni bir sayfa açılıyor. Bu, görkemli bir direnme sayfasıdır. İyi niyetli olan, direnmek ve kurtuluş isteyen herkese bu sayfada adını yazma hakkı vardır. Geçmişte günahı ve suçu ne olursa olsun, ama gerçekten tüm içtenliği ve dürüstlüğüyle tarihe bu biçimde katılmak istiyorsa bu hak, herkese verilmelidir. Fakat eğer, yine bu yüce sıfatların arkasına sığınıp, PKK'nin cephe silahıyla yeni özgürlük sayfaları açmaya çalıştığı bu dönemden sonra da işbirlikçiliklerini ve olumsuzluklarını sergilemeye devam edip, bunu bir siyaset haline getirirlerse, açık ki, o durumda hiç bir kuvvet bizim bunları ezmemizi engelleyemecektir. Hangi kamptan olursa olsun, kimin adına konuştuklarını iddia ederse etsinler, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük hakkı her ağzın temsilciliğinden daha üstün tutulacaktır. Bu hak dokunulmazdır. Dolayısıyla, ister kapitalist ve isterse sosyalist sistem içerisinde olsun, her ülke, parti ve kişi bu hakka saygılı olmak ve destek sunmakla yükümlüdür. En sıradan bir demokratlık ve enternasyonalizmin ilkeleri de bunu gerektirir. Eğer bu kutsal hakkı çiğneyen biz olursak, o durumda biz onların her türlü eleştiri ve ezme hakkıyla karşı karşıyayız demektir. Biz bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizi tüm insani yeteneklerimizi ve halkımızın gücünü ortaya koyarak sonuca götürmeye çalışacağız. Bu konuda ortaya çıkacak olan her eksiklik ve hatanın eleştirisi dostça bir yaklaşım olarak kabul edilir. Ama böyle soylu bir birliği bozmak ve rayından çıkarmak isteyenler, kim olursa olsunlar, halk tarafından affedilmeyeceklerdir. Hangi sıfat ve maske altında olursa olsun, ulusal direniş ve birliğimize yönelenlere karşı özgürlük savunulmalıdır. Çünkü halkın çıkarları, ilerici insanlığın hiç bir biçimde reddedemeyeceği kadar kutsal ve yüce çıkarlardır. Dolayısıyla hiç bir gerekçeyle önlenmemesi gereken bir hakkıdır.

Mücadelemiz çok zorlu geçecektir. Bu mücadelede çok kan dökülebilir, çok kayıp verebiliriz. Acımasız işkenceler daha da yaşanabilir. Ama bu süreçte kazançlı çıkacak olan kuvvet, halkın kendisi ve insanlık olacaktır. Bugün uygulanan vahşi sömürgeciliğin arkasındaki gericilik, en azgın emperyalistlerin temsilcileridir. Uyguladığı yöntemler, insanlığın barbarlık tarihinin süzülüp gelen en son örnekleridir. Savaşımız buna karşıdır ve dolayısıyla sonuna kadar insani, eşitlikçi ve özgürlükçü bir harekettir. Bu hakkını, halkımız çok iyi kullanmalı, tüm geleneklerini ortaya koymalıdır.

Bu hakkın önünde durmak isteyen yurtsever ve sol maskeli tüm güç, çevre, parti ve kişi teşhir ve tecrit edin ve hesap sorun! Maddi-manevi tüm olanaklarınızı seferber ederek, o çağdışı karanlık tarihi lanetleyip, geçmişte sahip çıkılacak çok az, ama ileride kazanılacak çok şeyin olduğunu bilerek ayağa kalkın! Parti önderliğinde sımsıkı kenetlenin ve kendi cephe silahınızla savaşın! Böyle savaşıldığında zafer bizim olacaktır!

TÜRKİYELİ DEVRİMCİLER İLERİCİ-DEMOKRATİK GÜÇLER AYDINLAR ve TÜRKİYE HALKI

Azgın bir sömürgeci generaller güruhunun baskısı altında sömürü ve işkencenin her türlüsünü siz de yaşamaktasınız. Kendi egemenlerinizin işgalci, istilacı karakterinden ötürü yüzyıllardır demokrasiyi yaşayamadığınız gibi, bugün de üzerinde azgın bir şovenizmin denendiği, faşist yöntemlerin hergün, her saat uygulandığı bir halk konumundasınız. Bugün aynı faşist iktidarın baskı ve sömürüsü altında yaşayan, her bakımdan iç içe karışmış Kürt halkının direnişiyle dayanışma içinde olmamanız için bir neden yoktur. Kürdistan halkının kurtuluşu eşittir Türkiye halkının da kurtuluşu demektir. Eğer eşit ve özgürce karşılıklı destek sunma sağlanırsa, iki halkın omuz omuza mücadelesi ve ortak kurtuluşu kesindir.

Egemen sınıflarınız, faşizm altında dayattıkları azgın bir şovenizmle, sizleri de kendi suçlarına ortak etmek istemektedirler. Fazla derinlere gitmeden yakın çağ tarihe bakıldığında bile görülecektir ki, hiç bir halk başka bir halkın köleliği üzerinde özgür olamaz. Egemen sınıfların, sizleri Kürdistan zinciriyle daha fazla köleleştirmesine izin vermemelisiniz. Bu zincirin koparılması sizin de gerçek demokrasi ve özgürlüğe kavuşmanız demektir. O halde halklarımız böyle bir ortak kurtuluş sağlamak için birbirlerinin eşit uluslar ve özgür toplumlar olma hakkına saygılı olmalıdırlar. Türkiye halkının demokrasi ve özgürlük mücadelesinin en güçlü dayanağı Kürdistan halkının Ulusal Kurtuluş Mücadelesidir. Aynı şey tersinden de geçerlidir. Öyle ise, halk mücadelelerimiz arasında en sağlam birlik ve dayanışmaları yaratmak; egemen sınıfların dayattığı faşizm ve sömürgeciliğe karşı, karşılıklı saygı temelinde en güçlü kardeşlik ve mücadelelerde birlik örneklerini yükseltmek zorundayız. Halklarımız arasında gerçek bağlarını yaratabilmenin fırsatı tarimizde ilk kez böylesine olanaklı hale gelmiştir. Türkiye halkı, buna giden yolun faşizme karşı yükselttiği mücadelesini Kürdistan halkına karşı yöneltilen azgın sömürgeci saldırı ve vahşetin karşısına durarak; halklarımızın başına musallat olmuş bu azgın generaller güruhu ve temsil ettiği sınıf, iki cepheden yükselen mücadeleyle boğulmalıdır. Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketiyle Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi arasında örülecek böyle bir mücadele cephesi ortak zaferimizin garantisidir. O halde bunun bir ilk adımı olan FKBDC, böyle bir mücadele içinde gerçek anlamına kavuşturulmalı, halklarımız faşizmin karşısında iki elin kenetlenişi gibi sıkılmış bir yumruk olmalıdır.

Bu konuda hakim ulus devrimci, demokrat ve yurtseverlerine önemli görevler düşmektedir. Türkiye proletaryası ve halkının temsilcileri, sosyal-şovenizmin tanınmaz hale getirdiği enternasyonalist ilkeyi bu sefer ayakları üzerine doğru koyarak, doğru uygulamalıdırlar. Bu yapıldığında iki halkın gerçekten kaçınılmaz olan ortak kurtuluşu daha da yakınlaşacak ve en az acılı biçimde gerçekleşecektir. Hakim ulus devrimciliği, demokratlığı ve yurseverliğinin bugüne kadar yerine getiremediği bu görev artık mutlaka yerine getirilmelidir.

Türkiye devrimci, demokrat ve aydınlarının kendisini dayatmış olan böylesine tarihsel bir görevi yerine getirmeleri Türkiye'de demokrasi sorununun çözümlenmesinin de anahtarıdır. Türkiye halkının geleceği sahte demokrasilerle karartılmaya çalışılmakta, en sıradan insani haklar bile ayaklar altına alınır, zindanlarda halkın en yiğit evlatları işkence altında katledilirken, kabartılan şovenizm dalgası altında ve sözde demokratik kılıflarla faşizm, halka benimsetilmek istenmektedir. İlerici güç ve hareketler dayatılan gerçeklikte bunun daha üst bir düzeyde sergilenmesinden başka bir şey değildir. Ama işte için en acı yanı da, hangi kılıflar altında olursa olsun, sözde proletarya ve halk adına yola çıktıklarını iddia eden bu güçlerden bir çoğunun bu dayatmalara boyun eğmiş olmaları, önderlerin kendi kişisel yaşamları için örgüt ve mücadele tasfiyeciliğine sarılmalarıdır. Türkiye'de halk, faşizmin ağır zulmü altında katlanılmaz bir yaşamın içinde çırpınır, zindanlarda binlerce devrimci ve demokrat ellerinden her türlü özgürlükleri alınmış olarak işkenceler altında tutulurken, kendilerine Türkiye proletaryasının öncüsü olmaktan aşağı isim takmayanların ne yapacakları, faşizmin bu zulmünü alaşağı etmek için hangi hazırlıklar içinde bulundukları, halka nasıl bir kurtuluş önerdikleri artık çok gecikmiş bir görev bile olsa yine de belli değildir. Türkiye proletaryası ve halkı bunun hesabını sormalıdır.

Dünyanın her tarafında demokrasi ve özgürlüklerin savunulmasında halkın yükselen sesi olan aydınlar da aynı ölüm sessizliği içinde bulunmaktadırlar. Türkiye ve Kürdistan'da yaşanan faşist zulüm ve vahşet karşısında adeta tek bir ses bile çıkmamaktadır. Kalemler durmuş, sesler kesilmiş, gözler kör olmuştur sanki. Ama, kalemi işlemeyen, dili konuşmayan, gözleri görmeyen bir aydın olunamayacağı da son derece açıktır. Türk burjuvazisinin şekillendirdiği sahte aydın tipleri, bugün açık kimlikleriyle faşizmin hizmetindedirler. O halde, demokrat aydınlar da kendilerini adeta yeniden yaratarak, egemen sınıfların ters-yüz ettiği her şeyi ayakları üstüne oturtarak tüm yeteneklerini halkın çıkarlarına sunmak zorundadırlar. Türkiye'de devrimci ve demokrat aydınlar, kendilerine en çok ihtiyaç duyulan böyle bir dönemde yaşadıkları bu ölüm sessizliğini parçalamalıdırlar.

Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm uğruna daha yakın dönemde kahraman gençliğin savaşımı ve bu savaşım içinde doğan şehitlerin anıları çok tazedir. Denizler, Mahirler ve İbrahimlerin kanları unutulmamalıdır. Bu kan boşuna akıtılmamıştır. Geçmiş tarihte de Türk halkı sahip çıkılması gereken ilerici miras bırakmıştır. Yüzyıllardan beri kendi despotlarına karşı Türk halkının destanlaşan direnişleri vardır. Bedrettinlerden başlayarak, İstiklal Savaşı denilen savaşta bir çok halk temsilcisinin kemalistlerin kurbanı olmasına, Türk burjuvazisi iktidara yükseldiğinde, Komünist Partisinin kurucuları Mustafa Suphilerin katledilmelerine kadar, tüm direnişlere sahip çıkalım ve bunları halklarımızın ortak direniş geleneği halinde birleştirelim. Şovenizm ve sosyal-şovenizmin olumsuz mirasını reddedelim. Devrimci, demokratik görevlerimize sahip çıkarak bir çok bağla bağlı olan halkların ortak çıkarını sürekli ve engin bir ruhla temel alan ahlakı yerleştirelim. Türk egemen sınıflarının her zaman bulanıklaştırmaya çalıştıkları sınır çizgilerini netleştirerek, en küçük bir tavizin bile faşizmin önünde diz çökmek olduğu gerçeğiyle halk çıkarlarımızı her şeyin üstünde tutup, hiç bir sahte yola itibar etmeden faşizme karşı mücadeleyi yükseltelim. Devrimci, demokrat ve aydın olmanın kıstası budur. Türkiyeli devrimci, demokrat ve aydınlar, gelinen aşamada kendilerini gözden geçirmek ve görevlerine sahip çıkmak zorundadırlar. Aksi durumda faşizmin zulmü altında geçen işkenceli yaşamın her anından kendileri sorumlu olacaklardır. Kürdistan halkı, böylesine azgın bir egemenler güruhuna karşı ulusal direnişini yükseltmekle Türkiye halkına karşı beslediği kardeşlik duyguları ve bunun gerektirdiği dayanışmayı da en anlamlı biçimde ortaya koymaktadır. Kürdistan'da yükselen bu mücadele, Türkiye'de demokrasi ve özgürlük uğruna verilen savaşın da en temel dayanağıdır. Türkiye halkı ve devrimci-demokratik güçleri, bu tarihsel fırsat ve kardeşçe dayanışmadan gerekli gücü bulabilirler. Halk mücadelelerimiz açısından karşılıklı görevler yerine getirildiğinde gelecek, savaşan ve kazanan halklarımızın olacaktır.

ORTADOĞU HALKLARI VE İLERİCİ-DEMOKRATİK GÜÇLER

Ortadoğu halklarıyla Kürdistan halkı arasında bir kader birliği söz konusudur. Kürdistan, düğüm olan Ortadoğu'nun bir kör düğümüdür. Bu alanda sorunların devrimle çözümlenmesi dalga dalga tüm Ortadoğu halklarının kaderine yansıyacaktır. Bir türlü doğrultusuna giremeyen halk devrimleri, Kürdistan'ın kızıllaşmasıyla birlikte gerçeğe dönüşecek, bugün İran ve Irak'ta sancıları çekilen halk devrimleri kızıllaşan bir Kürdistan'la birlikte bölgenin kaderini halklar lehine değiştirecektir. Bölgemiz halklarının görkemli tarihi mirasları temelinde çağımızın en olumlu özelliklerini de bünyelerine katarak daha üst bir evrede kişiliklerini yeniden bulmaları, Kürdistan'daki mücadeleden elde edilecek kazanımlarla sağlanabilecektir. Derin

bir halklar kardeşliği ve kurtuluşçuluk özelliği de işte buradadır. Bölge devrimciliğinin, Kürdistan'daki mücadeleye bu biçimde yaklaşması, yükseltilen Ulusal Kurtuluş Cephesi bayrağına en geniş biçimde sahip çıkması ve desteklemesi kendi halklarının kurtuluşunu da yakınlaştıracaktır. Feodal entrikalar, sahte burjuva milliyetçilik ve bir yığın oportünist "sol" görüşle bulandırılarak tanınmaz hale getirilen özgürlük ve kurtuluş ideolojisi, Kürdistan zemininde gerçek anlamına kavuşacak; halkların muhtaç olduğu birlik, dayanışma ve direnme bir arada çok şey kazanacaktır. Bölge halkları, bu alandaki savaşımın derin bölgesel özelliğini görebilmeli, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin kendi kurtuluşlarıyla ilişkisini esas alarak üzerlerine düşeni yapmalıdırlar. Tüm bunlar yapıldığında burada kazanan bölge ve dünya çapında insanlık olacaktır.

Bugün tepede emperyalizm ve sosyalizm arasında hangi nedenden ve halkadan kaynaklanırsa kaynaklansın bir kör düğüm haline gelen ve görüşme yöntemleriyle daha da derinleştirilen insanlığın başına bir kabus gibi çöken nükleer dehşet dengesinden kurtulmak, Ortadoğu'daki halkların özgürlük savaşımıyla yakından bağlantılıdır. Tepedeki düğümün Ortadoğu'da çözümlenmesi ve bunda Kürdistan'ın oynayacağı rol hayatidir. İnsanlığın çok şey kazanacağı halkımızın mücadelesinin derin enternasyonalist özü görülmeli, en demokratından sosyalistine kadar hiç bir gerekçeyle izah edilemeyecek biçimde tanınmayan hakları, başta ulusal kimliği olmak üzere tanınmalı ve direnişi desteklenmelidir.

FAŞİST GENERALLER ÇETESİ

İnsanlık tarihinin ve çağımızın bir utancı olarak halklarımıza kan kusturan faşist generaller güruhu, halk düşmanlığı ve işlediğiniz insanlık suçlarının hesabını vermenin zamanı gelmiştir. Sizin şahsınızda, tüm Türk egemen sınıfları ve dünya gericiliği de yargılanmaktadır. Çünkü siz, insanlık tarihinin ve çağımızın en karanlık ve gerici yönlerini kendi şahsında toplamış, can çekişen bir sistemin azgın bir piyonu olarak hareket etmekte, sadece pençelerinizin altında bulunan Kürt ve Türk halklarına karşı değil, bu zeminlerde tüm bir insanlığa kastetmektesiniz. Emperyalizmin en gerici ve saldırgan mihraklarının azgın bir uşağı olarak bölge halklarına da aynı faşist ve işgalci amaçlarla saldırmanın her günkü hesapları içinde bulunmaktasınız. Sizin egemenliğiniz altında insanlık tarihinin tanık olmadığı işkence ve zulüm, sömürü ve talanlar yaşanmaktadır. Hiç bir kurala bağlı olmayan bu insanlık düşmanı uygulamalarınızla kendinizle birlikte çürüyen bir sisteme de can vermenin telaşı içindesiniz. Ancak siz, arkanızdaki güçler, halklarımız şahsında insanlığa dayattığınız bu imha savaşının, bu işkence ve katliamların hesabını çok ağır ödemek zorunda kalacağınızı da bilmek zorundasınız. Sizi ve efendilerinizi çıldırtan, ölüm korkusuyla daha da saldırgan kılan ve bu nedenle de battıkça batıran gerçekler işte budur.

Artık karşınızda köleliğe boyun eğen ve bunu neredeyse bir kader olarak kabul eden bir halk değil, kendi kaderini, kanını oluk oluk akıtmaktan çekinmeden, kendi öz gücü ve mücadelesiyle belirlemek isteyen bir halk var. Bu halk ki, en zayıf anında bile kendisini yeniden yaratmasını bilmiş, en yiğit evlatlarını işkence odaları ve açık çarpışmalarda şehit vermekten çekinmemiş ve verilen kurbanlar üzerinde doğmuş bir halktır. İşkenceleriniz, ana kucağındaki çocuğa bile uzanan kanlı elleriniz, halkımıza dayattığınız açlık, sürgün ve katliamlarınız, sizin için artık kesinlikle bir kurtuluş değildir. Tam tersine, tüm bu uygulamalarınız, bir halkın iradesine hangi vahşi ve alçakça yöntemleri kullanırsanız kullanın hükmedemeyeceğinizi ortaya koymuş, zavallı ve sefil varlığınız bütün çıplaklığıyla açığa çıkmıştır.

Biz, halk olarak yükselttiğimiz bağımsızlık savaşıyla size hakettiğiniz tarihi dersi verdiğimiz gün, burada kazananın tüm bir insanlık olduğunu biliyor ve bu gerçekten cesaret alıyoruz. Siz ve ardılları olduğunuz Türk egemen sınıfları, tarih boyunca daima halklara ve insanlığa kastettiniz. Kürdistan ise, bu doğrultudaki saldırılarınızın en çok yoğunlaştığı alan oldu. Ama bu alan şimdi sizin tükenen varlığınızda çağın en ileri öğelerinin yeşerdiği, insanlık değerlerinin en soylu ayaklanmasını yaşadığı bağımsızlık, özgürlük ve halklar kardeşliğinin eşsiz bir örneği olmasını bilecektir. Siz, hala en azgın şovenizmi körükleyerek ve gencecik insanları ordularınız içinde halkımız üzerine göndererek kendi halkınızı da suçlarınıza ortak etmek, ellerini Kürt halkının kanına bulaştırmak istiyorsunuz. Halklarımız arasında yarattığınız bu zoraki düşmanlık, öyle bir noktaya ulaşmıştır ki, siz, kendi emirleriniz altındaki askerlerinizin bu suça ortak olmak istemediklerini bilerek onları da imha tehditi altında tutuyor ve hatta katlediyorsunuz. Fakat bu alçakça uygulamalarınız da sizi kurtarmaya yetmeyecektir. Halklarımız çıkarlarının birliğini ve kardeşliğini öğrenmişlerdir. O çok güvendiğiniz ordunuzdan bile çekinmenizin nedeni de işte budur. Bir köleler ordusu gibi halkımızın üzerine saldığınız asker üniformaları altında temiz Anadolu insanının size karşı isyanını görmekte gecikmeyeceksiniz. Askerler silahlarını masum insanların üzerine değil, kanlı, birer katil olan sizlere çevirmeyi de yakında öğreneceklerdir.

Faşist generaller güruhu, siz bir avuç işkenceci ve çapulcu olarak kendinizi her türlü işkence, katliam ve zulüm uygulamasında özgür görüyorsunuz. Ancak, halkların da zulme karşı savaşma ve bunun hesabını çok ağır sorma gibi bir özgürlüklerinin olduğunu bilmeniz gerekir. İşte bugün Kürdistan halkı bu hakkını kullanmakta ve bunda sonuna kadar kararlı olduğunu direniş bayrağını hergün biraz daha yükselterek ortaya koymaktadır. Bu halkın en yiğit evlatları ve önderlerini sadist işkencelerinizle zindanlarınızda katlettiğinizde umutlarınızı da söndüreceğinizi hesapladınız, en alçakça yöntemlerle savaştınız ve halen de kuralsız bir savaşı sürdürmektesiniz. Ama hesaplarınızda yanıldığınız da ortaya çıkmış bulunmaktadır. Çünkü, PKK önderliğinde direnen ve birleşen Kürdistan halkı, Mazlum, Hayri ve Kemallerin kanını nasıl bir savaş gerekçesi haline getirdiğini, yükselen eylemleri ve en son olarak da Ulusal Kurtuluş Cephesinin ilanıyla göstermiştir. Cephe bayrağı altında toplanan halkımız, bugün buradan son uyarısını yapmaktadır. Binlerce yıldır halkımızın kanına bulanmış olan ellerinizi savunmasız insanlarımızın üzerinden çekin. Biz halk olarak böyle bir savaşı hiç bir zaman tercih etmedik. Ancak siz hiç bir kural tanımadan sürdürdüğünüz tek taraflı bir savaşla savunmasız halka, kadın ve çocuklara saldırarak, en hayasız uygulamalarla halkımızın varlığına kastettiğiniz müddetçe, hiç kimse de bizden kurallara bağlı kalmamızı isteyemez. Bir halkın binlerce yıllık öfkesinin patlayışı karşısındasınız ve düşman da olsanız sizi bu kin ve öfke seli karşısında uyarmak ve savaşı kurallarına göre yürütmenizi tavsiye ederiz.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi bayrağı altında toplanan Kürdistan halkı, elindeki bu silahla şimdi hesap soran güçtür. Sömürünün en katmerlisine, zulmün en katlanılmazına maruz kalan bu halk, tüm özgürlüklerinin gaspedilişinin, dökülen kanların ve çekilen acıların hesabını bin mislisiyle ödetmek için intikam duygularıyla savaşmaktadır, savaşacaktır.

PARTİLİ TÜM MİLİTANLAR

Böylesine bir davanın hem gerekçesi ve hem de zafer güvencesi kişiler olarak hepimize büyük görevler düşmektedir. Hiç bir biçimde kaçınamayacağımız bu görevlerin başarısı için bütün yeteneklerimizi seferber etmeliyiz. Önümüzdeki zorluklar ve dikilecek engeller ne olursa olsun, kimden ve nereden kaynaklanırsa kaynaklansın tüm bunlarla savaşmayı PKK'nin bir özelliği olarak kavramak ve halkımızın içinde bulunduğu muazzam örgütsüzlüğüne, öncünün muazzam örgütlülüğüyle karşılık vererek sonsuz örgütleyebilme yeteneğinde olabilmek, sonsuz savaşım biçimleriyle halk savaşımının yolunu açabilmek, halkımızın bitmez tükenmez enerjisi ve yiğitliğini seferber etmek, düşmanın ancak bununla yenilebileceğine inanmak, bu inançla savaşmak, bu savaşın önünde duran her türlü engelle, bu engel isterse kendimizden kaynaklansın, Parti ideolojisi ve kurallarıyla savaşmak ve böylesine örgütlü bir savaşçılığı mutlaka halka benimsetmek görevleriyle yükümlüyüz.

Öncünün muazzam önemi de burada ortaya çıkmaktadır. Bu savaşta, henüz tecrübelerimizin yetersiz olduğu, donanımsız ve örgütsüz bir gerçeği yaşadığımız bilinerek devrimcilik yapılacaktır. Kapanan yürekler burada alabildiğine açılmalıdır. Hiç bir gerekçeyle görevlerin kolaylığı veya zorluğundan bahsedilmemelidir. Gereken yaratıcılık, cesaret, atılganlık gösterilerek yediden-yetmişe tam bir halka kendi öz savaşımını öğrendiği deney yaşatılacak ve halk, savaşmasını ve kazanmasını bilen bir halk haline getirilecektir. İşte öncüyü bekleyen tarihi görev budur. Bu ilk dönem öncünün kazanılması demektir. Ama bu, bugün yeni görevlerle karşı karşıya olduğumuz gerçeğini gölgelememelidir. Sadece geçmişle övünüp durmak yaraşmaz. Aynı zamanda geleceğin zorlukları önünde diz kırmak da yakışmaz. Şanlı geçmiş kadar zaferlerle dolu geleceği karşılamayı esas alan bir devrimciliği yaşamak ve yaşatmak gerekmektedir. Direnmeyi ve birliği az tanıyan, yoğun hatalarla yaşayan ve bunun etkilerini yaygın bir biçimde Parti içi yaşamda da gösteren her türlü olumsuz etkilenmelere karşı sınıfın en soylu özelliklerini esas alan, onu örgütlemede ve direnmede sürekli derinleştiren, dalga dalga tüm kitlelere yoğun bir devrimciliğin sergilenmesinin vazgeçilmezliği söz konusudur. Nerede ve hangi koşullarda yaşanılırsa yaşanılsın, imkanlar ne kadar kıt ve sayımız ne olursa olsun PKK'nin şiarının bu olması gerektiğini unutmayacağız.

Bizim için izlenmesi gereken yol bellidir. Bizde direnmenin zirvesini yaşayan direniş şehitleri vardır. Eğer PKK Ulusal Kurtuluş Cephesinin gerekçesi ve zafer güvencesidir diyorsak; bu, şehitlerimizin de Partimizin bir daha dönülmemecesine girdiği yolun gerekçeleri olduğunu da unutmamalıyız. Onların direnen ruhu, umut ve cesaretleriyle savaşmak gerektiği anılara bağlı olmanın özlü ifadesidir. Onların anıları tamamen yaşam olan, tüm halka egemen kılınması gereken, gerçekten yaşayan anılardır. Ayakta gezen, canlı gibi gözüken ama çoktan ölü denilebilecek yaşam yanında, bilincimizde, yüreğimizde her an her dakika duymamız gereken hakiki yaşam budur. İşte bu anısal yaşamın bir gereği olarak her militan ve sempatizanımız sürekli kendini yenileyip bilinçlendirdiğinde görecektir ki, alt edilemeyecek zorluk, başarılamayacak görev yoktur. Kürdistan halkının tarihinin bu döneminde böylesine bir devrimcilikten başka hiç bir şey hakkımız olanı vermeyecek, bizi affettiremeyecektir. İşte tüm bunları cephemizde simgeleştirerek halkımızın öz nitelikleri haline getirmek, bir daha değil böyle vahşi bir sömürgeciliğin altında yaşamak, hiç bir baskıcı-sömürgeci gücün kolay kolay haklarına saldırmaya cesaret edemeyeceği, bağımsızlığına ve özgürlüğüne son derece tutkun bir ulus ve halk gerçekliği yaratmak ve mutlaka insanlık alemindeki şerefli yerimizi almak için bu görevlerimizi yerine getireceğiz. Bu görevler, son derece insani, yurtsever, demokratik ve sosyalist görevlerdir.

Ulusal Kurtuluş Cephesinin ilanıyla birlikte geçmiş tarihimizin karanlık sayfaları biraz daha geride kalmıştır. Geleceğin aydınlık yaşamı bir rüya olmaktan çıkıp gerçeğe dönüşmüştür. Bu yaşamı adım adım yarattığımız şu tarihi anda, Parti millitanları ve tüm halkımız Parti çizgisi ve önderliği etrafında daha sıkı kenetlenmelidirler. Dostlarımız da gerçekten dostluğa yaraşır biçimde bizi desteklemelidirler. Bizim de bu kadar tecrübeyi, işkenceyi ve insanlıktan dışlanmayı yaşayan bir halk ve öncü güç olarak bunun intikamını almak için en insani görevlerle doğru, iyi ve güzel olanı elde etmek için gücümüzü sonuna kadar sarfetmemiz gerektiği açıktır. Ve bu bir emir olarak anlaşılmalıdır. Ahlakımızın en temel özelliğinin bu olması gerektiği, disiplin, otorite ve birlik duygularıyla dopdolu olmak zorunda olunduğu her koşulda katlanılır ölçü olarak kabul edilmelidir.

Cephenin kuruluşunda aktif çaba harcayan başta Parti militanları ve aktif yurtseverler olmak üzere herkes, bundan sonra en geniş esneklikle öz çıkarlara katı bağlılığı birleştirerek halkın arasındaki büyük uyumsuzluğu ve çelişkileri gidermek için elden gelen her şeyi yapacak, bunu kutsal bir görev bilecektir. Halkın birliği ve örgütlenmesi sağlanmadan düşmanla nihai savaşımın verilemeyeceğinin derin bilinciyle hareket ederek, siyasal çalışmayı yoğunlaştırarak, örgütsel çalışmaları kent kent, köy köy insan topluluğunun her birimine sokacak, cephenin komite, çevre ve temsilciliklerini buralarda inşa edeceklerdir. Daha aktif biçimde savaşmak isteyenleri halkımızın kendi öz silahlı kuvvetleri olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Birliklerinde gerilla biçiminde örgütleyecek, halkın silahlı kuvvetleriyle siyasal kuvvetlerinin dengeli bir şekilde buluşması için dağla-kenti en verimli biçimde birleştirecek ve böylelikle halkımızın bu tarihi ayağa kalkış hareketini öncüye yakışır şekilde başarıyla yönetmeyi, bunun için tüm yeteneklerini sergilemeyi en belli başlı tarihi görevleri olarak bilecek ve gerçekleştireceklerdir. Bunun önünde başta kendilerinden kaynaklanmak üzere beliren her türlü engeli aşmak için kendilerine yüklenecek, geçmiş hata ve yetersizliklerini acımasızca mahkum ederek, düşmanla ideolojik, kültürel vs. her alanda tam ve kesin bir kopuşmayı gerçekleştirerek düşmandan sinmiş olan her türlü pislikten arınacaklardır. Eğitim ve iknayla öncünün saflarını sürekli temiz tutacak ve güçlü kılacaklardır. Öyle ki, direnişin her hamlesini başarıya götürebilecek bir öncülüğü sürekli verimli ve yetenekli kılacaklardır. Parti emri ve kurallarının ahlakın temel özelliği olduğunu bilerek, Parti önderliğinden tutalım en sıradan yurtsevere kadar tüm düşünce ve duyguları buna tabi kılacak ve bu temelde ömür tüketmeyi bir uğraş olarak benimseyeceklerdir. O halde:

Çağın bir yüz karası ve lanetli bir tarihsel geçmişin ürünü olan vahşi sömürgeciliğe karşı savaşımda kanımızı damla damla akıtacağımıza, bütün yeteneklerimizi ülkemizin kurtuluşu için en verimli şekilde harcayacağımıza, hiç bir yeteneğimiz ve enerjimizi kendimizle mezara götürmeyeceğimize, düşmanla aramızdaki muazzam güç dengesizliğini göz önüne getirerek bu mesafeyi en güçlü teknik olan insan faktörüyle kapatmayı şiar edineceğimize, halkımızın çağla ve tarihle kopuk yaşamını ilerici insanlıkla birleştirmek ve kendi öz tarihini yazmak için yaşayacağımıza, bunun dışında bir felsefe, siyaset ve pratik ahlak yaşamını kabul etmeyeceğimize ve bunu tüm topluma egemen kılmayı Partili olmanın, yurtsever olmanın, cepheye art olmanın bir gereği olarak kabul edeceğimize and içeriz.

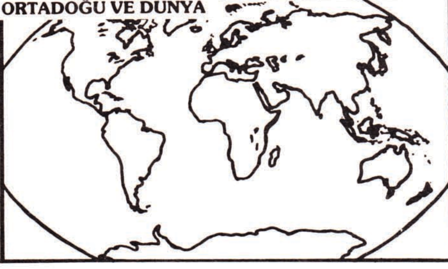
Impressum
V.i.S.d.P
A. Çobanoğlu
Achener Str. 514-520
5000 KÖLN 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÛN
Postfach: 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi
Deutsche Bank KÖLN
A. Çobanoğlu
Konto Nr: 10 50 046
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.	Norveç	5.00 nkr.
Avusturya	15.00 s.	Fransa	5.00 ff.
İngiltere	0.50 £.	İsviçre	2.00 sfr.
Hollanda	2.50 hfl.	İsveç	5.00 skr.
Belçika	50 00 bfr.		

ORTADOĞU VE DÜNYA

ORTADOĞU'DA FKÖ'DE ÇÖZÜMSÜZLÜK, SURİYE'NİN ARTAN ÖNEMİ ve KÜRDİSTAN DEVRİMİNİN ÇÖZÜMLEYİCİ ROLÜ

Ağır ulusal, toplumsal ve siyasal sorunlarla yüklü olan Ortadoğu sıcak bir çarpışma alanı olarak tüm bir dünyayı da yakından etkiliyor. Sorunların kilitlendiği Ortadoğu, bu özelliğiyle dünya çapında yaşanan tıkanıklıkların da çözüm öğelerini bağrında taşıyan bir merkez durumunda. Çözümsüzlüğün bu kadar derin olduğu bir zeminde, düğümün açılışının çok köklü değişikliklere yol açması da kaçınılmazdır.

Emperyalist sistem açısından ele alındığında, özellikle ABD söz konusu edildiğinde Ortadoğunun kendilerini boğan bir batak haline geldiğini belirtmek gerekmektedir. İsrail etkenini sonuna kadar kullanarak ve yedeğine aldığı Arap gericiliğiyle bölgede kendi lehine bir istikrar ortamı yaratmaya çalışan ABD, özellikle 1982 saldırı ve işgal hareketiyle Lübnan sahasında batağa saplanmış, yıpranan İsrail ordusuyla birlikte kendisi de derin bir siyasal yıpranmaya uğramıştır. Dayatılan hiç bir plan tutmadığı gibi, kendisi ve işbirlikçilerinin dünya çapında teşhirini hızlandırmıştır. Lübnan üzerinde yapılan hesapların tam tersine sonuç yarattığı mevcut gelişmelerde ortaya çıkmış durumdadır. Üstelik yaşanan gelişmeler sahte önderliklerin teşhirini de hızlandırarak, FKÖ içerisinde ayrışmaları doğurmuş, direniş ve teslimiyet hattı daha belirgin bir hal almıştır. FKÖ bünyesinde yaşanan gelişmeleri, bölge üzerindeki çatışmanın küçük bir maketi olarak ele almak sanırız yanlış olmayacaktır.

Filistin hareketi eski ile yeninin, direniş ve teslimiyetin çarpışmasını temsil etmektedir. Ortadoğu halklarının çağla kaynaşma ve bağımsızlık savaşlarında önemli bir rolü olan Filistin Hareketi, üzerinde yükseldiği toplumsal güçlerin zayıf niteliklerinden ötürü sahip olduğu role rağmen kendisi de çıkmaza girmekten kurtulamamıştır. Hareketin önderliğine oynayan türedi burjuva ve küçük-burjuva sınıfları, Filistin devriminin büyük rolü karşısında, sahibi olmadıkları bir rolün temsilciliğine soyunarak, kaçınılmaz bir çözümsüzlüğü daha baştan yaratmışlardır. Belli bir süre direnişçi konumu temsil etse de sorunların kesin çözümü dayattığı tarihsel dönemde bu sınıfın çözümleyici güçten yoksunluğu Filistin devrimine çok pahalıya mal olan sonuçlarla birlikte açığa çıkmış, ve işbirlikçilik Arafatçılık biçiminde vücut bulmuştur. Çok zengin bir tarihsel miras üzerinde yükselen Filistin hareketinde Arafat, büyük iddiaların sönük bir biçimde sonuçlanmasını, çözümsüzlüğü, tasfiyeyi, erime ve yamanmayı temsil etmektedir. Arafat çizgisinde hortlayan işbirlikçilikle tarih tarafından kanıtlanan bir gerçek vardır ki, o da, sosyal güçlerin kendi tabiatlarına uygun olmayan görevlerin altından kalkamayacakları ve hiçbir demogojinin de bunu örtbas edemeyeceği gerçeğidir. Filistin halkasında bugün Arap ulusu kendi sağı tarafından yenik düşmüştür. Ama bununla da kalmamakta, bu yenilgi tüm bir Arap halkına da kabul ettirilmeye çalışılmaktadır. İşte günümüzde Filistin halkını temsil gücü ve hakkına sahip olmadığı çok açık olarak bilinmesine rağmen, Arafat'ın emperyalizm ve tüm dünya gericiliği tarafından bir temsilci gibi kabul edilerek onun yenilgi ve tasfiyeye attığı imzayı Filistin ve diğer Arap halklarının da onayı gibi gösterme çabaları bunun bir kanıtıdır. Görülmektedir ki, Filistin sahasında Arap işbirlikçiliği ile yeniyi temsil eden halk çıkarlarının çatışması vardır. Ayrışma da zaten bu temel üzerinde gelişmektedir. Ürdün, Suudi, Mısır vs. gibi gerici Arap devletleri emperyalizme uşaklık ve işbirliğinin en üst boyutlarda temsilciliğini yaparken, Arafat şahsında orta ve küçük-burjuva teslimiyetçiliğinin de bu ekibe dahil edilmesiyle kadro tamamlanmış durumdadır. Bu anlamda Filistin sorununun etrafında yapılan son toplantı ve planların gerçekten de tarihsel bir önemi vardır. Çünkü bunlar da, Arafat'ın da açıktan çekilmesiyle birlikte roller netleşmiş, Arap kurtuluş hareketinde önderlik sorununu bulanıklaştıran perdeler de böylece aralanmıştır. Fakat buna rağmen, artık gelişmenin pürüzsüz biçimde olacağı da söylenemez. Sahte önderliğin teşhir ve tecritine karşın, hareketin temsilinde gerçek rol sahibi güçler henüz bunu omuzlayacak bir konumda değildirler. Küçük-burjuvazi direnişten vazgeçmiş ve kendi teslimiyetiyle birlikte tüm bir Filistin hareketini de tasfiyeye çalışmıştır. Ancak bunun karşısında sorunları çözüm gücünde olan devrimci perspektife ulaşma meselesi de çözümlenebilmiş değildir. Ne işbirlikçilik hareketi kendi istediği sonuçlara götürebilmekte ve ne de direniş ögeleri nihai hesaplaşma gücünü kendilerinde görebilmektedirler. Bunda Lübnan sahasında yaşanan gelişmelerin ve Suriye'nin de büyük bir rolü vardır.

Lübnan'ın istilası ile varılmak istenen nokta, direniş güçlerinin ezilmesi temelinde ABD işbirlikçisi bir rejimin oturtulması ve buradan tüm bir Arap kurtuluş hareketinin teslim alınmasıydı. Ancak alınan darbelere rağmen küçük gruplar biçiminde de olsa direnişin sürdürülmesi ve asıl olarak da Suriye'nin oynadığı rol nedeniyle bu plan tutmamış ve tersine Lübnan emperyalizmi boğan bir batak haline gelmiştir. Nitekim ABD en son Reagan ve Fahd planlarının da iflas etmesiyle ve durmayan direniş hareketi nedeniyle daha fazla ileri gitme gücünü görememiştir. Ancak emperyalizmin ve İsrail etkinliğinin kırılmasına rağmen, reformların bile gündeme giremediği çok karışık bir durumun yaşandığı da bir gerçektir. Görülen odur ki, Ortadoğu'da sorunların çözümünde politikaların yetmemesi olayı vardır. Bu hem emperyalizm ve hem de sosyalizm açısından geçerlidir. Bu son derece elverişli ortama rağmen SSCB de fazla bir sonuç alamamaktadır. Güçlerin birbirini alt etmede kesin sonuç alamadıkları, ne kesin yenilgi ne de kesin başarının yaşandığı kararsız bir denge durumu sürüp gitmektedir. Belli ki nihai bir çarpışma için güçler hazırlıklı değillerdir.

Bölgenin bir diğer düğümünü ise İran-Irak savaşı oluşturmaktadır. Beşinci yılına giren savaş çözüm yolunda hiçbir ilerleme kaydedilmeden sürüp gitmektedir. Emperyalizme ve özellikle de ABD emperyalizmine karşı olma noktasında direnen İran teslimiyete boyun eğmemekle küçümsenmeyecek bir rol oynarken, Irak ise bu sahada emperyalizm adına bir rolü oynamaktadır. Ama dayandığı sosyal zemin ve bin yıl öncesini yaşayan ideolojik yapılanmasıyla İran önderliği hiçbir soruna çözüm getirme gücünde olmadığı gibi, ulusal ve demokratik problemleri daha da ağırlaştırmakta içte ve dışta kaçınamayacağı bir tıkanıklığı yaşamaktadır. Irak rejiminin durumu ise zaten açıktır, emperyalizm uşaklığına giderek daha çok batan bu rejim emperyalizm ve gericiliğin bölgede her an yıkılabilecek kadar çürük ama önemli bir ayağı durumundadır. Herhangi bir çözümün ufukta görülmediği bu savaş da sürüp gidecektir.

Görüleceği üzere Ortadoğu'da kilitlenen sorunlar ve bunları açma gücünde olmayan politikalarla karşı karşıya bulunmaktayız. İsrail etkeninin boşa çıkmasıyla ABD, politikalarını hayata geçirmede özellikle iki ayağa dayanmak istemektedir. Bunlar Türkiye ve Suudi

Ortadoğu'da şimdi daha fazla direniş çağrısı var.

ayaklarıdır. Biri askeri ve diğeri de maddi gücüyle harekete geçirilerek en azından bazı sonuçlara ulaşılmak istenmektedir. Gericiliğin hortlatılmasında ve islam alemi üzerinde emperyalizmin kırılan etkinliğinin yeniden sağlanmasında bu iki güce verilen görev hemen görülebilmektedir. Emperyalizm adına saldırı da dahil her türlü yetkiyle donatılan Türkiye, izlenen sinsi bir politikayla askeri açıdan olduğu kadar ekonomik ve siyasi olarak da etkin bir güç haline getirilmeye çalışılmaktadır. İslam Birliği Konferansı'nda Türkiye'ye verilen rol, Türkiye'nin ince bir politikayla sözde çözümleyici bir güç pozisyonuna getirilme çabaları bunun bir ifadesidir. Sözde tarafsız bir görünüm verilen Türkiye İran-Irak savaşında görüldüğü gibi, Irak'la sonuna kadar bir işbirliği içerisindeyken, İran'a karşı da ince bir tarzda yaklaşarak savaşın emperyalizm lehine sonuçlandırılması doğrultusunda aktif bir çaba içerisinde bulunmaktadır. Benzeri bir rol de Suudi tarafından Lübnan ve Filistin sahası üzerinde oynanmaktadır.

Emperyalizm ve bölge gericiliğinin bölge halklarına karşı çeşitli biçimlerde yürüttükleri savaş karşısında, Suriye'nin öneminden ayrıca bahsetmek gerekecektir. Suriye izlediği politikayla, emperyalizmin saldırı ve planlarını bozan önemli bir merkez durumundadır. Özellikle Filistin ve Lübnan sahasında oynadığı rolle, emperyalizme karşı direnişin odaklaştığı alanlardan biri olmuştur. Suriye coğrafik konumu itibariyle de adeta bir direniş adasını andırmaktadır. Bir yandan İsrail'le ve Lübnan'ın batı sınırından doğu Akdeniz'e dayanmış olması, diğer yandan da Türkiye ve Irak'la olan sınır komşuluğu Arap yarımadası üzerindeki etkinliğini artıran bir etmen olmaktadır. Suriye'deki sosyal güçlerin durumu ve bu zemine dayanan siyasal iktidar önderlik için çok köklü tahlilleri gerçekleştirebilecek durumda olmasa da, daha ileri oluşumlara zemin teşkil edecek bir konumu ifade etmektedir. Emperyalizme karşı akıllı ve kararlı bir mücadele, tarihsel gerçeği fazla dıştalamayan, ama kendisinin dayandığı zayıf sosyal konumu da gözardı etmeden peşpeşe büyük hamleler yerine parça parça gelişmelerle sonuca gitmek isteyen bir önderlik sözkonusudur. Hafız Esat'ın başkanlığındaki Baas Partisi, yalnız küçük-burjuva radikalizminin bir sözcüsü olmaktan da öteye çeşitli sınıf ve tabakaların ilerici doğrultudaki özlemlerini birleştirmeye, bazı devrimci çıkışlar ve bir çok reformcu yaklaşımla bu rolünü sürdürmeye çalışan ve bunda da epey tecrübe biriktiren bir konuma sahiptir. Baas'ın doğuşundan iktidara yönelişi nasıl ki parça parça olmuşsa, tam iktidara hakim olduğu günümüzde bölgedeki rolünü de böyle oynamaya çalışmaktadır. Akıllı, gerçekçi yanı ağır basan ama, güçlü devrimci çıkışlara kendini vermekten çekinen bir durumdur bu. Hafız Esat'ın 15. yılına giren iktidar döneminde, bu anti-emperyalist ve akılcı politika sürdürülmüştür. Başlangıçta fazla dikkati çekmeyen bu konum, günümüzde bölge ve dünyadaki güçlerin giderek artan bir ilgisini toplamaktadır. Suriye bugün Hafız Esat önderliğinde izlediği politikayla yalnız Arap toplumu bünyesinde değil, bölgedeki bir çok halkın kaderi üzerinde de rol sahibi durumundadır. Lübnan'a dayattığı politikayla birçok olumlu ögeyi içeren ve ilerici-devrimci güçlerin çıkışı için elverişli bir zeminin oluşmasına yolaçtığı gibi; Filistin'de sağa yatarak emperyalist çözüme giden politikanın ve sözcüsü Arafat'ın karşısında durarak, ilerici-devrimci gruplaşma ve toplulukların yaşamasına ve gelişmesine de yardımcı olmuştur. Aynı durumu daha zayıf bir biçimde de olsa Arap gericiliğine karşı da sürdürmektedir. Uzlaşma politikasını ustaca sürdüren Suriye, Arap Birliği'ne ilişkin politikayı da başarıyla uygulamaktadır. Tüm bunlar küçük adımlar gibi görülebilir, ancak olumlu gelişmelerdir ve bölgede ortamı hazır halde tutmada küçümsenmemesi gereken bir rol olduğu gözden kaçırılmamalıdır. Baas'ın 8. Kongresi ve ardından Hafız Esat'ın üçüncü kez yedi yıllık cumhurbaşkanlığına seçilmesi Baas Partisi ve Hafız Esat'ın bölge üzerindeki bu rolünün önemini daha da artırmıştır. İçteki gericiliğe karşı olduğu kadar bölge gericiliği ve emperyalizme karşı da elde edilen ve beklenen bir zafer olan Kongre ve seçim sonuçları yönetimi güçlendirmiş ve pek tabii olarak etkinliğini de artırmıştır. Kongre ve halkın geniş desteği ve onayını alan mevcut politikayı H. Esat yönetimi önümüzdeki dönemde de sürdürecektir. Kendine güveni biraz daha artmış olan yönetim, bir Türkiye tehdidine karşı da kendisini daha güçlü hissedebilme durumundadır. Emperyalizme ve bölge gericiliğine karşı mücadelede yönetimin daha ileri adımlar atması beklenen bir gelişmedir. Ulusal kurtuluş hareketleri ve demokrasi mücadelelerine yaklaşımda daha açık olabilecek bir durumdadır ve bu aynı zamanda koşulların dayattığı bir gelişmedir. Bu nedenledir ki Suriye, bölge çapında emperyalizmin bir numaralı hedefini oluşturmaktadır. Sosyalizmle bölge halkları arasındaki bu köprü kaldırılmadan, emperyalizm herhangi bir sonuca ulaşamayacağını çok iyi bilmektedir. Ancak oynadığı bu role rağmen Suriye'de bölgede nihai bir çözüm gücü olamaz. İşte bu noktada Kürdistan devriminin önemi kendisini en ağır biçimde duyurmaktadır.

Düğüm olan Ortadoğu'nun kördüğüm noktasını oluşturan Kürdistan, sorunların da çözüm anahtarı durumundadır. Bugün Kürdistan ve halkına düşen tarihsel bir rol vardır. Halen bir çok güç tarafından tanınmak istenmese de, bu rol giderek kendisini duyurmaktadır. Nasıl ki TC, emperyalizm ve gericiliğin bölgede yaşatılmasında tarihsel bir rolle yüklü ise, bu gücün sömürgeci egemenliğine karşı gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi de emperyalizmin bölgedeki en güçlü kalesine vurarak ve temsil ettiği sınıfın karakteri gereği, yalnız Kürdistan açısından değil bir bütün olarak bölgede demokratik ve sosyalist gelişmenin yolunu açacak, mevcut tıkanıklıkların aşılmasında belirleyici bir rol oynayacak bir özelliğe sahiptir. Kürdistan devriminin bu öneminden ötürü, mücadele önderliği ve halk emperyalizm ve sömürgeciliğin imha saldırılarıyla yüzyüze gelmekte, boğulması amacıyla bir yığın komplo ve plan geliştirilip uygulamaya konulmaktadır. Açık ki bölge halkları da bu önemden hareketle Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle daha yakın bir dayanışma içinde olmak zorundadırlar.

★★★

DİRENİŞ MÜCADELESİNDEKİ ANILARDAN BİR KESİT VE 1985 NEWROZ'UNUN UYANDIRDIĞI UMUTLAR!

PARTİZANIN MEKTUBU

Uzun ve çetin bir yürüyüş ardından varılan yeni üslerde, kadrolar, 1983 ün kış mevsimi boyunca yoğun olarak politik ve pratik yönde parti çizgisini derinlemesine özümsemek için çalışmalara giriştiler. Görevlere yatkın bir şekilde hazırlanmak için gerek duyulan son çalışma aşaması da ağır kış koşulları içinde yürütüldü ve önemli oranda sonuç alındı. Örgütsel ve teknik konularda plan taslakları ve talimatların geliştirildiği hareketsiz kış mevsimi, böylece değerlendirilmiş oldu.

O kış epeyce kar yağmıştı. Kimi zaman kar kalınlığı iki metreyi buluyordu. Araziye açılmak zorunda kalan arkadaşlar çetin güçlüklerle karşılaşıyorlardı. Bir arkadaş, iki gün boyunca karda yürümek zorunda kalmış ve çığır aça aça çok zorlu bir yolculuk yapmıştı. Yanımıza yetiştiğinde hasta düştü ve tam onbeş gün yataktan kalkamadı. Aşırı derecede soğuk almış, midesini üşütmüştü, ne yerse çıkarıyordu. Bir yandan da kar beyazlığında bozulan gözleri sürekli yaşarıyordu. Yine bir grup arkadaş 6 gün boyunca yağışlı havada yolculuk ediyor ve bir dağın eteğinde rastladıkları tek bir evde geceyi geçiriyor. Evin sahibi ertesi gün arkadaşlara gidecekleri yerin yakın olduğunu söyleyip yola koyulmalarına sebep oluyor. Ama adamın tarif ettiği yere vardıklarında hiç bir şeyle karşılaşmayınca aldatıldıklarını anlıyorlar. Geri dönemeyeceklerinden üzerlerindeki bir günlük azıkla tam iki gün yürüyor ve Irak rejiminin harabeye çevirdiği terk edilmiş bir köye ulaşıyorlar. Geceyi açıkta geçirdikten sonra üçüncü günün yolculuğuna erzaksız devam ediyorlar. Gruptan iki arkadaş bir süre sonra takatsız düşüyor ve gözleri körelmeye, yürüyemez duruma gelmeye başlayınca üçüncü arkadaş sırasıyla onları omuzlayıp yola devam ettiriyor. Ama akşam olunca her üçü de yığılıp kalıyorlar. O esnada çevrede belki birileri olur düşüncesiyle havaya bir kaç el silah sıkıyorlar. Silah seslerini duyan yakındaki köylüler, arkadaşları donmak üzereyken kurtarıyorlar.

Verdiğimiz bu iki örnek, geçirdiğimiz kış mevsiminin hangi koşullarda yaşandığını izah etmeye yetecektir sanırız.

Baharda karların erimesiyle birlikte; birimlere gidecekleri bölgelerde yürütecekleri asgari çalışma programı kavratılmaya çalışıldı ve bu her birim için oldukça yararlı oldu. Çalışmanın temel yönelimi, çalışma tarzı ve tehlikelere karşı alınacak önlemlere dikkat çekildi. Böylece kadrolar daha fazla düşünce netliğine kavuştular. Son hazırlıkların da tamamlanmasıyla gruplar ağır görev ve sorumluluk yükü altında Kuzeye doğru yola koyuldular.

Bizim hazırlıklarımız karşısında düşman da boş durmuyordu. Sınıra güç yığarak, bizi burada çatışmaya sokup geçişi engellemek, grupları imha etmek istiyordu. Anlaşılan taktiğimizi kavrayamamış, nizami savaşa göre hazırlanmıştı. Kuzeyde sınırdan 100 km'lik geniş bir alan üzerinde, stratejik noktaları tutmuş, önemli geçitleri denetime almıştı. Bu suretle ön cephe gerisini tahkim etmiş oluyordu. Düşman bu hazırlıklarını yapa dursun, birimlerimizin tümü içeriye geçmiş ve biz güneyde bir hayli rahatlamış bulunuyorduk.

Düşman, 27 Mayıs sabahı sınırı aşarak 5 km güneyde içerilere kaymıştı. Oradaki güçlerle yaptıkları görüşmelerde, hedeflerinin kendileri olmadığını, Apocularla savaşmaya geldiklerini belirtmişlerdi. Fakat kısa süre içerisinde zayıflıklarını farketmiş ve geri çekilmeye başlamışlardı. Çünkü, askerlerinin hali perişandı ve heybeti karşısında irkildikleri sarp dağlarımızda gerilla savaşıyla karşılaşmak hiç işlerine gelmiyordu. Bu arada güçlerimizin kuzeye açıldığını anlamış olacaklar ki, güneyden çekilerek kuzeyin sınır bölgelerinde takip ve operasyonlara giriştiler.

Biz de işgali beklediğimiz için fazla şaşırmadık ve güneydeki güçlerin geri çekilmeye başlamasıyla bir grup arkadaş olarak kuzeye geçme kararına vardık. Tesadüfen bulduğumuz bir rehberle birlikte işgal ve sınır hattını aşarak rehberimizin köyüne ulaştık. Geliş haberimizi alan köylüler, sıkı bir gizlilik içinde bulunduğumuz yere gelerek, merak ve endişe içinde güneydeki durumu sordular. Getirdikleri yiyecekleri yedikten sonra, sorulan sorular paralelinde, işgali ve yol açacağı sonuçları izah etmeye çalıştık. Köylüler, işgalin etkisini yaşamakla birlikte soğukkanlılıklarını korumaya çalışıyorlardı. Konuşmamızı bitirdikten sonra bizi de alarak, kendileri için hazırladıkları gizli yerlere götürdüler. Burası gerçekten de çok emniyetli bir yerdi. İki gün orada kaldıktan sonra karanlığın basmasıyla yanımıza iki de köylü genç alarak yola koyulduk. Sarp ve çetin dağ yamaçlarını aşarak, sık ormanlıklar içinde yüksek bir tepeye tırmandığımızda karşı tarafta pek de uzak olmayan düşman karakolunu gördük. Dürbünümüzle çevreyi kontrol ettikten sonra, düşmanın henüz tutmamış olduğu köprüden geçmeye karar verdik ve yamaçtan aşağıya hızla inerek pusu noktasına yaklaştık. İki arkadaş keşif yapıp köprünün açık olduğunu bildirdikten sonra aralıklı biçimde koşarak tehlike noktasını aştık. İki düşman hattı içerisinde çıktığımız için biraz rahatlamıştık. Vardığımız bir su kaynağının başında mola verip, akşam yemeğimiz olan ekmek ve peyniri yedikten sonra köylü gençlerle biraz sohbete başladık. İşgalin o sıcak anında bile düşündükleri tek şey, çevrelerindeki muhbir ve ajanların bir an önce cezalandırılması idi. Daha o anda bizimle hareket etmek istediklerini söylediler ama o koşullarda buna olanak olmadığı için konuşarak kendilerini ikna ettik. Biraz dinlendikten sonra tekrar yola koyulduk ve birkaç gün daha bin metrelere varan yüksek baş döndürücü uçurumlardan tırmanarak yol aldık. Sonunda, zorlu ve tehlikelerle dolu bu yolculuğumuz boyunca tanımadığımız bir alanda halkın yardımı sayesinde salimen hedeflediğimiz yere vardık. Yol boyunca karşılaştığımız tüm insanlar bize güneydeki "savaş" hakkında sorular yöneltiyorlardı. Gelecekleri konusunda karamsarlıkla umut karışımı düşünceler taşıyorlardı. Yaşlı kesimde ise, Türk devletinin eskiden yaptığı katliamların anısı canlanmış, o günlerin tekrar geri geleceği korkusu vardı. Genelde halk, tek yaşam güvencesi olarak örgütlerin ayakta kalmasını görüyordu.

Haziran ayının ortalarına doğru güney işgalinin etkisi dağılmaya başladı. Türk askerleri sınırı tamamen boşaltmış, korkudan eski sınır birliklerini de kaldırmışlardı. İçeriye çektiği gücünü de bir kaç kol üzerinde yürütecek çalışma alanlarımızı kuşatmaya almaya çalışıyordu. Bazı alanlarda halka aşırı zulüm uygularken, direniş beklediği kesimler üzerinde de yumuşak bir politika izliyordu. Hatta elbise, ayakkabı, çocuk şekeri bile dağıtıyordu. Karşılığında ise, Apocular'a destek olunmamasını, silahların teslimini, mahkum ve firarların da gelip teslim olmasını istiyordu. Bu isteklerine karşılık alamayınca, *"bir daha görüşeceğiz"* tehditini savurarak çekip gidiyorlardı.

Birimlerimizin çalışmaları ise işgal ve operasyonlardan etkilenmemişti. İşgal olayını görüşmek üzere yaptığımız haftalık toplantılardan birinde, bu olay ve yarattığı etkileri geniş boyutlarıyla ele alıp şu sonuca vardık: *«İşgal, ABD ile birlikte tezgahlanmış, bölge ilerici güçlerini tehdit, ve ayrıca ileriki bir müdahalenin provası amacını taşımaktadır. Türk devleti önüne baş hedef olarakta PKK'nin imha edilmesini koymuş. Fakat bu hedefine ulaşamamıştır. Ulaşabilmesinin koşulları da yoktur. Çünkü güçlerimiz çok sayıda birimlere bölünmüş vaziyette geniş alanlar üzerinde halkın arasına karışarak, gizli hareketli bir yapı içindedirler. Düşman, halkın desteğinden yoksun, araziye yabancı ve denetim kurmakta zorluk çekmektedir. Bu denetimi kurabilmesi de olanaksızdır.»* Vardığımız bu sonuçla daha o anda düşmana karşı ilk sınavımızı vermiş oluyorduk.

Örgütsel faaliyetlerimiz, yeni olayların da etkisiyle daha da hızla ve aksaksız yürümeye devam ediyordu. Keşif sonuçları alınmaya başlanmış, araziye yabancılık yavaş yavaş giderilmiş, elverişli noktalar tesbit edilmişti. Üs için uygun görülen alanlarda örgütsel ve teknik faaliyete ağırlık verildi. Yöre halkının özellikleri ve toplumsal sosyal yapısını incelediğimizde çok özgün bir gerçeklikle karşı karşıya olduğumuzu anladık. İnsanlar, üretim ve yaşam koşulları bambaşka olduğu gibi, doğa koşulları da değişikti. Herşeyden önce ortada örgütlü bir toplumsal yapı vardı. Kabile çekirdeği üzerinde yükselen aşiretler ve onların da üzerinde aşiret federasyonları göze çarpıyordu. Fakat federasyonların pratik işlevi fazla geçerli değildi. Aşiret liderliği, hizmet temelinde yükselen gönüllülüğe ve saygınlığa dayalı bir otorite olarak klanlardaki liderliğin tipik bir benzerliğini oluşturuyordu. Ve bu liderlik, mülkiyet ve talan hakkı üzerinde geniş ayrıcalıklar edinmesiyle egemen sınıf özelliğine yaklaşmış durumdaydı. Ama henüz, taban ile liderlik arasında gelişmiş çelişkiler de söz konusu değildi. Bilinen en ağır çelişki, mera anlaşmazlığı, talan vb. ihtilaflardan kaynaklanan aşiretler arasındaki kan davalarıydı. TC, toplumsal yapıya nüfuz edememiş, iç bölgelerde yarattığı tahribatı bu alanda fazla gerçekleştirememişti. Bu nedenle toplum, dinamikliğini, ulusal değerlerin ayakta kalmasına bağlı olarak koruyabilmiş ve güçlü insan özelliğini ortaya çıkarmıştır. İnsanlar, sömürgeciliğin ağır yükü altında ezilip dağılmamış, aşiret birliği ve dayanışmasından ileri gelen kendini emin hissetme ve kendine güven duygusu hakimdi. Bunu da çetin doğa koşulları altında zorlu üretim ve sömürgeciliğin yok edemediği direniş geleneğinden kazanmışlardı. Ulusal dil, kültür ve değer yargıları yabancı etkilerden uzak, sade bir görüntü sunuyordu. Buna bir de milli kıyafetler üzerine kuşanılan silahlar da eklenince insanda saygı uyandıran canlı, atak bir tip ortaya çıkıyordu.

Bu alanda ulusal varlık bilinci ve kurtuluş özlemi derin köklere dayanıyordu. Özgür aşiret tutkusu ve özlemlerini daha da pekiştirerek, her türden ulusal mücadeleyi meşru kabul ediyorlardı. Daha önceleri de, Güney Kürdistan'daki mücadelenin ağır yüklerini uzun yıllar taşımayı salt Kürtlük gereği olarak kabullenmişlerdi ama, ilkel milliyetçiliğin ulusal hareketi çıkmaza sürükleyen yapısından da rahatsızlık duyuyorlardı. Ondan sonra da değişik bir alternatifle karşılaşmadıklarından, kurtuluşa dair umutları artık küllenmeye yüz tutmaktaydı.

Karşılaştığımız bu yapı, genel olarak olumlu bir görüntü sunuyorduysa da, bireylerin özgür iradeden yoksun, aşiret yapısının doğal ve ayrılmaz bir parçası durumunda oluşları bazı zorluklarla karşılaşmamızı da beraberinde getiriyordu. Bu yüzden de aşiret genelini kapsayan bir çalışma yapmanın gerekliliği daha ilk günden kendisini dayatmıştı.

Aşiretler, başlangıçta bizi tanımak ve anlamakta güçlük çektiler. Daha çok, Güney Kürdistan kaynaklı ilkel milliyetçilikle ve sahte örgütlerle tanışmış, bunların yarattığı bir yığın olumsuz etkinin şartlanması altında gelen her yeni siyasi güce karşı önyargıyla davranıyorlardı. Onları önder ve kurtarıcılar olarak değil, artık kendilerinden yararlanmak isteyen güçler olarak değerlendiriyorlardı. Bu olumsuzluğun kaynağını bildiğimiz için onların tutumlarını değiştirmelerini kısa sürede sağlayabildik. Birçok küçük-burjuva ve ilkel milliyetçi güç bu bölgeyi kendi aralarında rekabet alanına dönüştürmüş, işi para ve silah karşılığında adam kazanmaya kadar vardırabilmişlerdi. Bu faydacı anlayışın yarattığı zararların en büyüğü, ulusal-siyasal mücadele itibarının kırılmış olmasıydı. Ama halk, bu durumu yaratan her iki tarafı da tiksintiyle karşılıyor, ülke çıkarlarını temel alan önderliği arzuluyordu.

Çalışmalarımız, ağır da olsa ürün vermeye başlamış ve ulusal mücadelemizin itibarı PKK'nin şahsında tekrar yükselmeye başlamıştı. İlkel milliyetçiliğin, ulusal hareketin önünü tıkayan, gerici önderlik yapısı ve aşiretçi örgütlenmesine alternatif olan PKK'nin farklı siyasal yapısı kitleler tarafından kavrandığı andan itibaren, bu güçlerle olan bağların da önemli oranda kopardılar. Köylüleri en çok rahatlatan da gizli hareket tarzımız oluyordu. Ağır koşullara rağmen köylerde kalmayışımız ve ancak uygun zamanlarda köylere girip çıkmamızın anlamını kavradıklarından bize minnettar kalıyorlardı. Halkın kalbini yavaş yavaş kazanıyorduk. Artık birbirimize kuşkuyla bakan iki yabancı olarak değil, sadık dostlar, onların deyimiyle "bizimkiler" veya "heval" olarak tanınıyorduk. Bu ise bir devrimciyi rahatlatan ve arzulanan bir durumdu. Gün boyu yürüme ve yorgunluktan sonra herhangi bir ailede sıcak ilgiyle ve sempatiyle karşılanmak, konuştuklarımızın ilgiyle dinlendiğini görmek, tüm yorgunluk ve sıkıntılarımızı bir anda gideriyordu.

Halkta en çok karşılaştığımız sorular, birlik, dış destek ve savaşta ailelerin bakımı meseleleri oluyordu. Yüzyıllar boyu ülkemizde süregelen iç çatışmalar ve bölünmeler, birliğin sağlanacağına dair inançsızlığa neden oluyordu. İnanışa göre, *"mukadderat böyleymiş, iki Kürt bir araya gelmemeli, gelirlerse dünyayı bozarlar"* deniliyordu. Bu sözler her ne kadar karamsarlık ve boyun eğmeyi ifade ediyorsa da aynı zamanda yaşanan bir gerçeği de yansıtıyordu. Kürdistanlıların düşmanları, onların birlik olması halinde sahip olacakları gücü iyi hesaplamışlar ve birliği dağıtmak için yüzyıllar boyu parçalayıcı bir mekanizmayı işletmişlerdir. Gerek geçmişte olsun, gerekse de bugün olsun, bu gerçeği ortaya koyan bir çok somut örnek hafızalarda oldukça canlıdır. İlkel milliyetçilik iç güç ilkesinden yoksun olduğu için bir fırsat ya da herhangi bir devletin himayesini kollamaktadır. Yöre halkına da empoze edilen bu anlayış, kendine güvensizliği geliştirmiş, dikkatleri somut mücadeleden uzaklara kaydırmıştır. Aynı şekilde bilinen bir çok güç gelip parlak vaadlerde bulunarak halkı kayıt usulü örgüt üyesi yapmış, listelere yazmışlar ve bu listelerin bir çoğunu da düşmana kaptırmışlar. Bu somut gerçeklik de insanlarımızda doğal olarak güvensizlik yaratmıştır. İşte daha dün Ömer Çetin'in (PPKK) polise sunduğu 400 kişilik liste, KUK'un, İslam Partisinin vd. verdiği listeler açık örneklerdir. Aynı şekilde köylülere ve göçerlere karşı davranışları da eşkiyayı aratmayacak nitelikte olduğundan, halk bunları ayırdedemez olmuştur. Bu uygulamalara da bir kaç örnek verecek olursak durum daha net anlaşılacaktır.

Bu güçlerin kadro diye ortaya saldıkları unsurlar, göçerlerin yolunu kesip, koyunların içine girmiş ve istedikleri koyunu işaretleyip "hızbın malıdır" diyerek toplamış götürmüşler, dağdaki çobana emredip koyun kestirip yemişler, gençleri Kur'an'a yemin içirmiş ve bunada devrim andı demişler vb. Geçtiğimiz günlerde de hala devam ettirilen bu uygulamalara somut bir örneği Eruh'un Aval köyünden verebiliriz. Xurşo denilen ve KUK'un temsilcisi olarak bilinen bir unsur, geceleri sokağa çıkma yasağı ilan edip, bazı gençlere de nöbet tutturarak ahlaksızlık yapıyormuş. Yine, Reşine köyünden bir başkası

da gençleri toplantımız var diyerek çağırıyor, sonra da ellerine kazma-kürek vererek kendi inşaatında çalıştırıyormuş. Bu tipler aynı zamanda 12 Eylül sonrasında cuntanın da uşaklığını yapmışlardır. Örneğin Xurşo denilen unsur, yörenin namlı ajanlarından birisiydi ve yöre halkının talebiyle Kasım 1984'te HRK Partizanları tarafından ölümle cezalandırıldı.

Tüm bu olup bitenleri, halk tek tek anlatarak "*peşmerge diye bağrımıza bastıklarımız, bize bunları yaptılar*" diyorlardı. Bizimle karşılaştıklarında taşıdıkları kuşkuları ise zamanla üzerlerinden attılar ve birbirlerine, "*bunlar hepsinden farklıdır*" demeye başladılar.

Ulusal kurtuluşun temel sorunlarını ve çözüm yollarını belirleyen Parti düşüncelerini kitlelere kavratmakta fazla zorluk çekmiyorduk. Çünkü halkımızın yaşam deneyiminden edindiği bilinç ve tecrübeler, anlattıklarımızı doğruluyordu. Yaşam pratiğinden çıkarılan, ama o güne kadar nitelik kazanmamış, dağınık düşünceleri, anlattıklarımız sayesinde sistemli ve net düşünceler haline geliyordu. Özellikle ihanete karşı büyük bir duyarlılık göze çarpıyordu. Bu o kadar aşırıya vardırılmıştı ki, hainler baş hedef alınıyor, onlara duyulan kin, sömürgecilere duyulan kinden öne geçiyordu. Buna bir noktada hak vermek gerekiyor. Çünkü, kalelerimiz, tarihin derinliklerinden beri hep içten fethedilmişti. Halkın sürekli anlattığı ve isimlerini saydığı, Türk askerlerine engin dağlarımızın kapılarını açan Süleyman ağa (Şırnak'ta oturan Tatar'lar) isyancı kardeşini astıran Eminê Perixanê (Ramanlılar), yörede sömürgeci askeri şeflere danışmanlık yapan Süleyman ağanın oğlu Alixan Tatar, jandarmayla birlik olup silahını yakaladığı adamı serbest bırakmak için kızını isteyen Ahmet Biryan, gümrük şefi gibi sınır kapısında dikilip haraç vermeyeni jandarma pususuna düşüren ve "*devletimin düşmanı benim de düşmanımdır*" diyen Xelo Hacı, Irak rejiminden kaçtığı için köylülerimizin bağrına bastıkları ve daha sonra jandarmaları köy kadınlarına saldırtan, namuslarına el attıran Casım Casım ve daha niceleri ortalıkta boy verirken kıpırdanmanın olanağı yok deniliyordu. Herşeyin başında bunlar temizlenmeli diyorlardı. Onlar olmasa düşman yollarımızı, mağaralarımızı, evlerimizi ve silahlarımızın numaralarını nereden bilecekti. Düşman, kör ve sağır edilmeli ki vurabilelim deniyordu.

Ve sonunda hainler vurulmaya başlandı. Vuruldukça sanki zincirler kopuyor, gemler boşanıyor, bentler yıkılıyordu. Bastırılan yiğitlik, gizlenen düşünce, ezilmiş duygular kabarıyor, karanlıklar aydınlanıyordu. Halk yerli belalardan kurtulmaya başlamıştı ki, bu sefer de Karabela adıyla tanınan ve "*anam bir, babam bin*", "*gökte Allah, yerde ben*" diyerek ortalıkta nara atan bir faşist yüzbaşı ortaya çıkmıştı. Köylere baskın düzenleyip tüm köyün kadınlarını karakollara doldurarak günlerce bekleten, küçücük çocukları kış ortasında buzlu sulara daldıran, babasının silahını sorup bu çocukların parmak uçlarını çubuklayan, camiden çıkan ihtiyara, "*Allah'a değil, bana namaz kıl*" diyen ve köylüleri iyi dövmeyen erler'i kendisi döven, soyunduğu kadınları şehrin ortasından karakola götüren, silahla insanları kovalayan bu başbelası faşist, artık halkı bıktırmıştı. Ve halk birgün yeter diyerek bu alçağı da ölümle cezalandırdı.

1984'e yaklaşıyorduk. Kış pek fena geçmemiş ve bu yüzden biraz daha açılarak ülkenin iç bölgelerine kadar uzanma olanağına kavuşmuştuk. Bir grup arkadaşla durum değerlendirmesi yaparak batıya doğru ilerlemeye başladık. Batıya doğru ilerledikçe, karla kaplı engin dağları da geride bırakıyor, yağmurlarla karşılaşıyorduk. Dicleye yaklaşıyorduk artık. Uygarlık suyu durgun ve masmavi akıyordu. Kıyısında duvar gibi yükselen yumuşak kayalıkta oyulan mağaralarda köy ve şehirler inşa edilmiş, Diyarbakır'dan Musul'a kadar kervan sallarını taşımış, çevresindeki verimli toprakları sulamıştı. İlk insan soyunun ve medeniyetin doğuş beşiği olan bu alan Dicle ile Botan suyunun oluşturduğu doğal sınır içinde kalıyordu. Bu alan sömürgeciliğin nüfuzundan korunmuş, doğal ulusal değerler bu çember içinde ayakta kalabilmişti. Batı ile doğuyu dağ ile ovayı birbirinden ayıran sınırlar, direniş ve teslimiyetin de sınırları olmuştu.

Suların berisinde bir süre beklememiz gerekiyordu. Bu ara çadırlarda yaşayan göçer ailelerden birisine uğradık. Perişan bir yaşamları vardı. Hayvanlarıyla birlikte sarnıç suyunu içiyor, o sudan yemek yapıyor, onunla yıkanıyorlardı. Yağmur sularının taşıdığı toprak ve sürülerin dışkısının doldurduğu bu sarnıçların içi yazın da kurtçuklarla doluyordu. Göçerler kendileri yazın burada kalmıyorlardı ama, yörede kalan arkadaşlar bu suyu kullanmak zorunda kalıyorlardı. Köyler dışında dağda su bulunmuyordu. Bu sular ve sürekli yenilen yağsız peynirden olacak ki, yöredeki arkadaşlar da can kalmamış gibiydi. Renkleri sararmış, bir hayli zayıflamışlardı. Ama moralleri bozulmamış, dinç duruyorlardı. Halkla ilişkileri de çok iyiydi. Onların güvenini kazanmışlardı. Buna örnek olabilecek bir olayı da burada anlatmak yerinde olacaktır. Yörede halkın sevgi ve saygısını kazanan ve 1984 Eylül'ünde hainler tarafından kalleşçe vurularak şehit düşen Kerim BAYTAR (Cemil) arkadaş, birgün dağda yürürken, arkadan bir kaç tane göçer kadın gelip kendisine yetişiyorlar. Arkadaş yol vermek isteyince onlar, "*yok beraber yürüyelim, eskiden dağdaki eşkiyanın korkusundan rahat dolaşamıyorduk buralarda. Sizler de ilk geldiğinizde doğrusu yine korktuk, yanaşmadık ama, bir yıldan beri çevremizde kaldığınız halde herhangi bir kötülüğünüzü görmedik. Sizi artık kardeş ve evladımız olarak kabul ediyoruz*" diyerek güvenleri açıkça belli ediyorlar. Bu örnekte gösteriyordu ki, artık çevrede gerekli güven kazanılmıştı. Oturduğumuz çadırda evin reisliği yaşlı kadının elindeydi. Yaşlı kocası hasta yatağında oturuyor, bir şeye karışmıyordu. Kadın da bir yandan yün sararken, bir yandan da bizlerle ilgileniyor, sohbet etmeye çalışıyordu. Kendisine çalışmalarımızı nasıl değerlendirdiğini sorduğumuzda, cevabını bir olayı anlatarak verdi. Hemo denilen bir çete başı, kendilerinden zorla para ve hayvan alıyor, çetesiyle birlikte her yıl başlarına musallat olarak, göz koyduğu genç kadınları, gelinleri dağa kaldırıyormuş. Birinde kendisine karşı koyan bir gelini de vurup öldürmüş. Arkadaşlarımızın yöreye varmalarından itibaren eşkiya oralara gelmez olmuş. Arkadaşlara olan güvenleri bir hayli fazlaydı ama, henüz bağımsızlığa olan inançları pekişmemişti.

Orada akşama kadar kaldıktan sonra Kerim arkadaş bizi alıp sığınağa götürdü. Sığınakta da diğer arkadaşlar vardı. Kalabalık bir sayı oluşturmuştuk. Kendileriyle siyasal gelişmeler üzerine biraz konuşup tartıştıktan sonra, örgütsel faaliyetlerini anlattılar. Açıklamalarına göre, direnişe hazırlık çalışmaları önemli ilerlemeler kaydetmişti. Yörenin geniş bir kesiminde destek bağları geliştirilmiş, çok sayıda savaşçı adayı genç belirlenmiş, depolar halkın sunduğu yardımlarla doldurulmuş, değişik noktalarda sığınaklar yapılarak, arazi geniş ölçüde tanınmıştı. Direnişi başlatmaya hazır ve istekliydiler. Tabii Eruh halkıyla birlikte.

Bir kaç gün sonra 27 Kasım geldi. Parti'nin kuruluş gününü başka türlü kutlamak istiyorduk ama, buna zaman bulamadığımız için, Kerim arkadaşın da içinde bulunduğu bir grup arkadaş, küçük bir mağarada toplandık. Taş zemin üzerinde oturmuştuk. Soğuktan dizlerimizin titreyişiyle, ve soğuk algınlığından sık sık öksüren bir arkadaşın konuşmamızı bastıran öksürüğüyle iki saatlik bir kutlama konuşması yaptık. Konuşmamızın en önemli hususu direnişin kaçınılmazlığı ve artık zamanının geldiğine dikkatlerin çekilmesi oldu.

Ertesi gün, alanı terketmek için yola çıktık. Nehiri geçtikten sonra yıllardır ilk defa ovaya ayak bastık. Önümüzde üç günlük, çamurlardan geçilmesi zor bir ova yürüyüşü vardı. Üstelik, konak noktaları da fazla emniyetli değildi. Uzun yıllar dağlarda kalmanın verdiği ovaya yabancılık duygusu içinde bu yürüyüşe girişmeye pek cesaret edemiyorduk. Ama sonunda, değişik tarzda da olsa, tehlikeyle birçok kez burun buruna gelerek bu mesafeyi salimen aşabildik. Vardığımız dağlık alanda yaygın bir arama ve operasyon vardı. Mahkumların kaldıkları bir eve Jandarma baskın yapmış, çıkan çatışmada üç asker vurulmuştu. Bu olay yüzünden sömürgeciler alana çullanmışlardı. Helikopterle havadan köylere indirme yapıyor, toplu tutuklama ve işkenceler devam ediyordu. Operasyonlardan kaçıp mağaraya sığınan yaşlı bir köylü soğuktan ölmüş, mahkumların akrabalarından biri kadın iki kişi soyulmuş vaziyette köy köy dolaştırıldıktan sonra olay yerinde halkın gözü önünde kurşuna dizilmişti. Halk olayın etkisiyle panik içinde olmasına rağmen, mahkumların yiğitliklerini anlatıyor, onlardan övgüyle sözediyorlardı.

Alandaki arkadaşların çalışmalarına bir süre katıldıktan sonra önemli izlenim ve bazı kazanımlarla birlikte geldiğimiz yolu takip ederek geri dönmeye başladık. Hedef noktamıza çabuk ulaşmamız gerekiyordu. Kış olmasına rağmen hava koşulları engelleyici olmadı. 13 gün süren sürekli yürüyüşten sonra yerimize vardık. Kampta yeni mevsim çalışmaları için hazırlıklar başlatılmıştı. Yoğun geçen toplantı ve tartışmalar ardından bahar sonlarında birikim yeni bir düzenleme altında örgütlendirilerek çalışma bölgelerine sevk edilmeye başlandı. Düşman, dağılmayı hissetmiş, sınır boyunca ağır güçlerini harekete geçirmişti. Daha önce de kamplarımızın çevresine çok sayıda ajan göndererek bilgi toplamak istemiş, ama bunlardan bir kaçını yakalayıp amaçlarını öğrenmiştik. Sınırdaki tüm önlemlere rağmen, geçişleri önleyemeyen düşman, bizi içerde karşılamaya hazırlanıyordu. Yol güzergahları üzerinde önemli noktalara birlikler yerleştirilmiş, bölgesel güçler takviye edilmiş, komando birlikleri köylere çıkıp adeta birer propaganda yapmaya başlamıştı. Halka, "*Apocular'a güvenmeyin, onların içinde çok sayıda MİT var, Apocular Kürt değil, Ermenidir, Komünist din düşmanlarıdır*" vb. şeyler anlatarak bizi, halktan tecrit etmeye çalışıyorlardı. Ama halk, onların söylediklerine gülüp geçiyordu. Onlar bu gülüşü, kendi anlattıklarına beğeni olarak anlıyor ve köylülere işbirliği teklifinde bulunuyorlardı. Subaylar, yaptıkları toplantılarda, "*Apocular, patlamaya hazır bomba gibidirler, infilak ederlerse, bizi de sizi de havaya uçururlar*" diyerek halkı tedirgin etmeye çalışmışlarsa da tüm gayretleri boşa gitmişti. Çalışmalarımız her geçen gün daha da sempatiyle karşılanıyor, yavaş yavaş destek kaynakları açılıyordu. Sırasıyla, Uludere, Şırnak, Batman ve Silvan'da ajanlara vurulan darbeler coşku yaratmıştı. Ama halk yetinmiyor, daha da fazlasını istiyordu. Siyasi çalışma alanı oldukça genişlemişti. Gençler kendiliğinden gelip, mücadeleye katılmak istiyorlar, bazıları kendi başına yola çıkıp eğitime alınmaları talebinde bulunuyorlardı. Evden ayrılmasına aileleri rıza göstermeyenler, eve geri gönderilmemeleri için adeta yalvarıyorlardı. Gençlerden biri bize katılmak için on gün ailesinden gizlenmiş, sonunda bizi bulmuştu ama, kendisini tekrar ailesine teslim ettiğimizde ağlıyordu ve tavrımıza bir anlam veremiyordu.

Çalışma bölgelerinin bir çoğunda benzeri gelişme vardı. Artık bu gelişmeler hazırlık kapsamındaki görev ve hedefleri aşarak, taktiğin genişletilmesini gerekli kılmaktaydı. Yaygın, silahlı direniş hareketi merkezi bir planlamayla başlatılmalıydı. Tüm kadrolar halkla birlikte bunun sıkıntısını çekiyordu.

Temmuz 1984'ün sonlarında, sorumlu bir arkadaş beraberindeki kalabalık grupla bölgemize geldi. Geliş tarzlarında önemli kararlar getirdiklerini sezinlemiştik. Akşam yemeğinden sonra, köylülerle konuşmaya başladığımızda, köylüler konuyu yine her zamanki gibi silahlı direnişin neden başlatılmadığı sorununa getirdiler. Bu soruyla sürekli karşılaştığımız için aynı ve ikna etmekten uzak cevaplar vermekten usanmıştık. Yeni gelen arkadaşın cevaplamasını bekledim, tabi içimden köylüye katılarak. Arkadaşta hazırlık deyince köylü sustu, çünkü daha önce aynı cevapla çok kez karşılaşmıştı.

Geç saatlere doğru grubu bir araya topladığımızda sayımızın hayli kabarık olduğu görüldü. Köylüler de böyle bir grupla ilk kez karşılaştıklarından şaşırmışlardı. Onlar da birşeylerin olacağını tahmin etmiş, birbirlerine bu sefer tamam diyorlardı. Geceyi geçireceğimiz ormana çekilip bir kaç grup halinde alana yerleştik. Sabah iyi haberlerle karşılaşacağımızı tahmin ettiğimden o gece hiç bir şey sormadım.

Sabah erkenden kalktık ve köylülerin getirdiği yiyeceklerle kahvaltımızı yaptık. Sorumlu arkadaşla bir kenara çekildik ve ben merakla konuşmasını bekledim. Arkadaşın konuşmasını dinledikten sonra yanılmadığım ortaya çıktı. Birkaç bölgede aynı günde başlatılacak eylemlerle HRK'nin kuruluşu ilan edilecekti. İşte dört yıldan beri, bir çok ülke ve sınırları dolaşarak, içerde uzun zamandan beri hazırlıkları yaptığımız gün nihayet gelmişti. İçimde bir rahatlama hissettim ve cevap olarak ağzımdan çıkan ilk şey şu oldu: "iyi ama çok geç bu, daha erken de olabilirdi." Herşeye rağmen bizleri çok sevindiren bir haberdi bu. İçimden hemen tüm arkadaşlara bunu ilan etmek geliyordu ama, bu olmazdı. Arkadaşlar ancak 15 Ağustos'tan birkaç gün evvel duydular haberi. Çünkü kural bunu gerektiriyordu.

Yeni döneme ilişkin de oldukça kapsamlı bir örgütsel plan vardı. Hızla komiteleşmeye gidilecek kitleleri çeşitli biçimlerde içine alabilecek örgütler geliştirilecekti. Bu aynı zamanda Ulusal Kurtuluş Cephesinin tabandan başlayarak, örgütlendirilmesi demekti. Ardından da cephenin ilanı gelecekti. Bu sayede geniş çevrelere biçim vermekte çektiğimiz zorluk aşılmış olacaktı. Köylülerin bize dayattıkları iki konu; birlik ve askeri güç sorunları artık çözümleniyordu.

Planın alanımızda uygulanacağı biçim ve diğer bazı hususlar üzerinde yaptığımız konuşmadan sonra hazırlıklara başladık. Saptadığımız hedefin keşfi için bir birim oluşturduk. Bir takım değişiklikler, çeşitli yerleri hazırlama ve kurulacak birliğin üyelerini bir araya getirdikten sonra yola koyulduk. Yüksek dağ zirvelerini takip ederek bizi bekleyen arkadaşların noktasına varabildik. Tüm alana hakim yüksek bir yerdi burası. Arazi son derece mükemmeldi. Orada bizi bekleyen grupla birleştiğimizde kendimizi güvenlikli bir atmosfer içinde bulmuştuk. Herkes birşeylerin yapılacağını anlamış, coşku içindeydi. Sevinçler gözlerdeki gülümsemeyle ifade ediliyordu.

Son hazırlıkları da tamamladıktan sonra, **14 Temmuz Propaganda Birliği** adını alacak olan birliğimizi toplayıp kuruluşu bir bildiri okuyarak duyurduk. Ardından kararı bize ulaştıran arkadaşın dönemin özelliği ve görevleri üzerine yaptığı konuşmayı dinledikten sonra birliğin sorumlusu olarak **Silahlı Propaganda Yönetmeliği** okudum. Bu yönetmelik uyarınca herkese hazır olup olmadığı soruldu ve hazır olan el kadırsın der demez, bir anda tüm eller şimşek hızıyla yukarı kalktı. Hazır olmayan yoktu. Öyleyse yönetmelikteki devrim andını hep birlikte okuyalım dedim ve o anda havaya kalkık sıkılı yumrukların eşliğinde dağları çınlatan gür bir ses dalgası yankılanmaya başladı. Talimatlar da okunduktan sonra her şey tamamlanmıştı. Birliğin ismi, bileşimi, hareket alanı, hedefler, programı, iç işleyişi ve çalışma tarzı konularına tam bir açıklık getirilmişti. Elimizde bol sayılacak malzeme ve iki ağır silahımız vardı. Harekete geçmeye hazır durumdaydık. HRK'nin kuruluşunun halka ilan edileceği yeri henüz arkadaşlara açıklamamıştık. 13 Ağustos'ta eylem alanımızın son keşfini tamamlamış olarak, birliğin yanına döndük. Yönetim Birimi olarak bir tarafa çekilip, eylem planını çizdik. Plan fena sayılmazdı. Bütün ihtimaller hesaba alınmış, hiç bir nokta belirsiz bırakılmamıştı. Eylem mutlaka başarıyla sonuçlanmalıydı. Çünkü, ilk ve tarihi bir eylem olacaktı.

Planı oluştururken, Lenin'in "*kumaşı kesmeden önce yedi kez ölçün*" sözünü hatırda tutuyorduk. Plana son şeklini verdikten sonra, geniş ve düz bir saha üzerinde eylem alanının maketini yaptık. Birliği bu alana götürdüğümüzde, hedefi açıkladık. Eylemin amacı, önemi ve hedefin özellikleri hakkında verilen bilgilerden sonra, plan açıklanıp tartışılmaya sunuldu. Sonuçta, oybirliğiyle kabul edildi. Birkaç kez yapılan provadan sonra, akşam saatlerinde yola çıktık. El koyacağımız düşman silah ve araçları ile yiyecek erzağımızı taşımak için yanımıza birkaç tane de katır aldık. Uzun süre dış dünyayla bağlarımızın kopacağı ihtimalini de dikkate alarak tasarruflu olmamız geretiği sonucunda birleşmiştik. Günde yarım ya da çeyrek ekmekle idare etmeliydik.

On saatlik yürüyüş ardından sabaha doğru, önceden saptadığımız noktaya ulaştık. Uygun mevzilenişe geçerek uyumaya çalıştık ama, esen soğuk rüzgar uyumamıza fırsat vermiyordu. Gün açıldıktan sonra, 3 km uzağımızda bulanan Eruh'u gösterek, işte hedefimiz dedim. Dürbünle her ardadaş alanı daha iyi tanımaya çalıştı. Ve bize çok uzun gelen bir gün ardından akşama toplandık. İlk etapta yolları ve telefon hatlarını kesecek gruplar, belirlenen yerlere gönderildiler. Karanlık çökünce birliğin ana mevcudiyeti görev kollarına göre düzenlenmiş bir yürüyüşle şehire doğru inmeye başladı. Kısa bir süre sonra artık şehrin sokaklarına dalmıştık. Çift sıra halinde arka arkaya dizilen sayımız, sokağı doldurmuştu. Düşman bölüğüne 100 metre kala bir araba çıktı ortaya. Fakat hızla mevziye yattığımız için bizi fark etmedi. Ciddi bir aksilikle karşılaşmamamız büyük bir şanstı. Kısa bir ilerlemeden sonra seri bir şekilde üç kola ayrılarak, planımızdaki hedeflere doğru hızla ilerledik. Bölük binası, subay gazinosu, kahvehaneler, banka ve camiye bir anda ulaşmıştık. Açılan ilk ateşle bölüğün kapısındaki nöbetçi etkisizleştirilmiş, ardından bölüğün üst katlarını hedef alan B.7 ateşi ve onun ardından gazinoya dalış kısa saniye aralıklarıyla başlamıştı. Seri kurşun ve bomba atışları içinde bir anda iki katlı askeri bina ele geçirilmişti. Gazino tarafından açılan düşman ateşi, bölüğün kapısından içeriye girmekte olan bir arkadaşı parmağından yaraladı. Fakat düşman ateşi derhal bastırıldı. Bu esnada açılan ateşle, arzumuz dışında, bölük komutanının iki çocuğu kol ve bacaklarından yara almışlardı. Kendilerinden özür dilendi ve anneleriyle birlikte ateş hattından uzaklaştırılıp, hastaneye gönderildiler.

Bölüğün işgalinden sonra esir alınan askerler bölüğün avlusuna toplatıldı ve HRK'nin amaçları kendilerine anlatıldı. Erlerin bir kısmı, sevinç içindeydi. "*Bizi de kurtardınız hemşehrim*" diyenlerde oldu. Bize katılmak isteyen erleri almak istemedik.

Diğer yandan cami hoperlöründen T. Arkadaş gür sesiyle HRK kuruluş bildirisini okuyordu. Heyecandan kendisini tutamamış olacak ki arasıra şiir dizelerini de bildirinin içine katıyordu. Bu ara bölük deposu açılmış, arkadaşlar ele geçirilen asker silahlarını ve cephaneyi dışarıya yığıyorlardı. Bölükte biraz inceleme yaptıktan sonra arkadaşların kontrol altında tuttukları kahvelerden birisine uğradım. Köylü arkadaşın biri, halkı kumar oynadıkları için eleştiriyordu. Bu kaba ve yersiz bir davranış olduğu için müdahale edip özür diledik ve rahat olmalarını, kendileri için savaştığımızı söyledik. Bunun üzerine kahvehanedekiler topluca yerlerinden kalkıp kucaklaşmak istediler. Sigara, çay, su ikramından bulundular. Bir bardak sularını içip, amaçlarımızı açıkladıktan sonra cezaevini açalım mı diye bir soru yönelttiğimizde hep beraber "haydi" dediler. Diğer kahvehanelerde ise, "**Bijî PKK, Bijî Serok Apo**" sloganları ortalığı çınlatıyordu.

Kahvehanelerde bildiri dağıtımı ve pankartların asımı tamamlandıktan sonra bölük çevresinde alınan güvenlik kordonu içinde tüm görev kolları verilen işaret üzerine bir araya geldi ve sonuçlar alınıp, kontrol sağlandı. Herhangi bir kaybımız yoktu. Düşmandan bir ölü, 6 yaralı vardı. Yaralı arkadaşın ilk bakımını doktorumuz yapmıştı. Zaten yarası önemsizdi. Ele geçirilen düşman silah ve araçları epey fazlaydı. Katırlarla taşımak güçtü. Yükü ancak bir kamyon taşıyabilirdi. YSE'ye ait bir kamyonu alıp yüklemeye başladık. Bu arada geride kalanları da tahrip ettik. Atatürk büstü dağıtıldı. Gazino, iki televizyon, komutana ait taksi, cemse, hükümet binası, banka ve postahane ateşe verildi. Ancak bunların yeterince tutuşmadığını sonradan anladık.

Şehri bir kaç saat elde tuttuktan sonra bırakmıştık. Artık dağın dibinde arabadan boşalttığımız yükleri taşıma sorunuyla karşı karşıyaydık. Üç katır yükü yanında her arkadaş kendi silahıyla birlikte üç silah taşıyordu. Buna rağmen, el konulan silah ve eşyaların bir kısmını orada bırakmıştık.

Yüksek ve dik yamaçlı dağı ağır yükler altında bazen tırmanarak aşmaya çalışıyorduk. Susuzluktan takatımız kesiliyordu. Ama, başarı coşkusu bize güç veriyordu. Rastladığımız bir pınarın başında bir süre dinlenip, arkada bıraktığımız şehrin ışıklarını seyrettik. O arada kendi kendime şunları düşünüyordum. Bir çok kimsenin varlığından bile haberdar olmadığı Eruh kasabası, artık herkesin yakından tanıyacağı bir yer olacak ve bu vesileyle Kürdün adı da artık dünyada konuşulacaktır.

Ağır yük bizi oldukça hantallaştırıyordu. Emniyetli arazi noktasına vardığımızda sabah olmak üzereydi. Yerimiz, son derece muazzamdı. Düşmanla her türlü savaşı yürütebilirdik burada. Ama, bir tek eksiğimiz vardı: Su. Olan suyumuz daha sabahın beşinde tükenmişti. El koyduğumuz silah ve araçların sayım ve tasnifini yaptık. 60 büyük silah, 9 tabanca, 4000 mermi, büyük telsiz, radyo, daktilo, su mataraları, kasaturalar, elektronik ışıldak ve daha bir çok ufak malzeme ele geçirmiştik.

Helikopterler ve jet uçaklarının üzerimizde sık sık uçuşları bizi yerimizden kımıldatamadı. Onları pek umursamıyorduk çünkü, yapabilecekleri bir şey yoktu. Bizi görmeleri olanaksızdı. Ateşlerinden de korunabilirdik.Çünkü, dağlarımız buna elverişliydi.

Akşam tekrar yola çıkmak üzere hazırlıklara başladık. Acil olarak suya ve rehbere ihtiyacımız vardı. Rehberle buluşma olanağını daha önce bir talihsizlik sonucu kaçırdığımız için rehbersizdik. İhtiyaçların temini için bazı arkadaşları yakınımızdaki köye göndermek istedik ama, gittiklerinde köyde askerlerle karşılaşmış ve birşey alamadan geri gelmişlerdi. Bu durumda yola devam etmekten başka çaremiz yoktu. Kestirdiğimiz yöne doğru, patikasız araziye vurduk. Ama katırlar üç günden beri su içmediklerinden kayalık arazide yol almaları güçleşiyordu. Bir süre sonra susuzluktan dolayı, hepimizde yürüme takadı hayli azalmıştı. Susuz olduğumuzdan yemekte yiyemiyorduk. Mola verdiğimiz yerde araziyi keşif etmemiz ve haritamızın da yardımıyla yakınımızda bir köyün var olduğunu tespit ettik. Yokuşu zorbela çıktıktan sonra köye yaklaşmıştık. Ancak daha önce ilişkilerimiz olmadığından oraya gitmeyi uygun bulmadık. Bir kaç arkadaşı su ve rehber bulmaları için köye gönderip beklemeye başladık. Döndüklerinde bol su ve iki de rehber getirmişlerdi. Suyumuzu içtikten sonra biraz dinlendik. Köylüler eylemin haberini almışlar şaşkınlıkla dolu bir sevinç taşıyorlardı. Ele geçirilen düşman silahları ve araçlar gözlerini kamaştırıyordu. Bizimle biraz yürüdükten sonra, onları geri gönderdik. Çünkü harmanlarını bırakıp gelmişlerdi.

Düzgün patikada bir saat kadar yol aldıktan sonra, şafak sökmek üzere olduğundan, gündüzü geçirmek için uygun bulduğumuz bir yere konakladık. Herkese bir bardak su ile yarım ekmek verildi. O gün oldukça sakin geçti. Fakat öğleden sonra, hayvanlarımızı fark eden bir kadın ve iki genç yanımıza geldiler. Birlikte iki galon da su getirmişlerdi. Nöbetçilerimizin yanına geldiklerinde, köylerini asker bastığını, işkence yaptıklarını ve bu yöne de gelebileceklerini anlatmışlardı. Onları teskin etmeye çalıştığımızda, buna ihtiyaçları olmadığını anladık. Onlar, daha çok bizim için endişeleniyorlardı. Helikopterlerin dolaşmaya başlamasıyla kadın yerini değiştirip emniyete aldıktan sonra konuşmasına devam etti. Çok iyi yaptığımızı söylüyordu. Biraz daha konuştuktan sonra bize daha çok yiyecek ve su getirmek için geri döndüler. Akşam çökmek üzereyken aşağımızdan geçen patikadan kalabalık bir askeri birliğin bize doğru geldiklerini gördüm. Arka arkaya dizilmiş, iz sürüyorlardı. Bunun üzerine çatışma pozisyonuna geçerek mevzilendik. Yanımızdan giden köylülerden bilgi almaya çalışıyorlardı. Fakat bilgi alamamış olacaklar ki, yönlerini değiştirip, bizim de gideceğimiz köye doğru yola devam ettiler. Biz onlardan önce köye varmak istiyorduk çünkü, köy boğazda kurulmuş bir geçit noktasıydı. Kim orayı önce tutarsa, diğerini geçirmezdi. Onlar patikada yürüdükleri için geçide bizden önce ulaştılar.

Köye yaklaştığımızda öncülerimiz, köyde asker olduğunu bildirdiler. Karşılaştığımız bazı köylülerin yardımıyla vadiyi keskin yamaçtan aşarak tehlike alanını geride bıraktık. Emin bir yere ulaştığımızda yine sabah oluyordu. Yerimizi hazırladıktan sonra kısa bir toplantı yaptık. Gevşemeye başlayan hareket düzenini ve düşman takibini kırmak için yeni çatışmalara hazırlıklı olunması gerektiğine dikkat çekildi. Gündüz dürbünle köyü gözetlediğimizde yeni takviye birliklerinin de köye girdiklerini gördük. Askerler sıcaktan yorgun ve bitkin düşmüş, kendilerini ağaçların gölgesinde yere atıyorlardı. Helikopter ve jet savaş uçakları, terk ettiğimiz alanın üzerinden o gün hiç eksilmediler. Onlar boğazı geçmediğimizi ve kuşatma alanında olduğumuzu sanıyorlardı. Akşama doğru onları kuşatmaları ile baş başa bırakarak, sık ve kayalıklı ormanda aç halimizle yola çıktık. O gün son ekmek kırıntılarını da bitirmiştik. Biraz yürüdükten sonra gözlerimiz kararmaya başladı. Dizlerimiz titriyor, vücudumuz enerjisini tüketiyordu. Buna rağmen kendimizi zorlayarak yola devam ettik. Kısa süre sonra bir kaç yayla çadırı ile karşılaştık. Kendilerini tanıdığımız için yanlarına gittik. Bizi neşe ile karşıladılar. Kadını ve erkeğiyle işe koyulup bizi doyasıya yedirip içirdiler. Kendilerinden ayrıldığımızda artık eski takatsızlığımız yoktu. Yüksek dağı büyük bir hızla aşıyorduk. Bir kaç saat sonra gizli siyasi üs diyebileceğimiz alanımızın üzerinde yükselen dağın başına gelmiştik. Adeta kanat açarcasına hızla aşağıya doğru inmeye başladık. Ormana vardığımızda şafakta sökmüştü. O günü köylülerle neşe içinde geçirdik. Üs alanımızı avucumuzun içi gibi biliyorduk ve tanımadığımız tek insan dahi yoktu. Bu nedenle kendimizi kalede gibi hissediyorduk. Üs halkında bayram sevinci vardı. Bizi yiyeceğe boğdular. Kaybettiğimiz enerjiyi almaya başlamıştık.

Gizli askeri üsse vardığımızda, eylemin değerlendirilmesi ile ilgili bir toplantı yapıp, başarı ve eksikliklerimizi ele aldık. Kazanımlarımızın korunması için siyasal ve askeri faaliyetlerin vardığı aşamanın üstüne çıkarılması gerekiyordu. Eylemin önemli siyasal sonuçlar yaratacağı ortada idi. Birlik üyelerinin hepsi, tüm konularda görüş birliğindeydi. Değerlendirme ve sonuç raporunu hazırlamak üzere toplantıya son verildi ve yeni eylemlere hazırlanmak için dinlenme, eğitim ve keşif çalışmalarına başlandı.

Arkadaşların tümünde eylemin bir kez daha açığa çıkardığı coşku, cesaret ve azim vardı. Bu hususta örnek teşkil eden S... adındaki köylü arkadaşımız, politik çalışmalara yeni katılmıştı. Köylülüğümüzün yurtsever, direnişçi ve olgun özelliklerini mükemmel bir şekilde yansıtmaktaydı. Eylemin bütün hazırlıklarında faal hizmetler sunmuş, eylemde düşman binasına en önde girenler arasında kahramanca çarpışmış ve geri çekilmede karşılaştığımız zorlukları yenmemizde önemli katkıları olmuştu. Birliğimizin en yaşlı üyesi olmasına rağmen hepimizden daha dinç ve aktifti. Eylemden önce kendisiyle keşif için düşman binasını gözlediğimiz esnada, ona baskın nasıl olmalı sorusunu yönelttim. O ise, "*içeri girip silah almazsak olmaz*" cevabını vermişti. Evet, köylümüz işte böyle idi. Eylemde yer alan diğer köylüler de cesaret ve beceride güçlerini kanıtlıyorlardı. Doğru önderlik ile Kürdistan köylülüğünün gücünün toplamı, devrim volkanını oluşturuyordu. Bu kanıtlanmıştı.

Düşman, eylemlerden sonra gelip halkın ayağına kapanıyordu. "*Devletimize yazıktır, günahtır, yapmayın, size yol, su, elektrik getireceğiz, din kardeşiyiz*" diyorlardı. Köylülerden, düşmanın bu durumunu dinlediğimizde, aklımıza eskiden parlamento siyasetçilerinin seçim kürsüsündeki konuşmaları geliyordu. Şaşaalı "büyük Türk ordusu" zavallı politikacıların durumuna düşecek kadar küçülmüştü. Onların bu zavallılığı halkın dilinde alay konusu olmuştu.Tokat yiyince uslandı, yoksulluğumuzu, kardeş olduğumuzu anladı diyorlardı. Düşman, kaybettiği prestijini yeniden kazanmak için dağ komandolarını getirip halka saldırtmaya başlamıştı. Bu sefer de erler ağlamaya başlıyordu. Teskerelerine az kaldığını, yaşamak istediklerini söylüyorlardı. Dağlarımız, "dağ komandolarını" bitkin düşürüyordu. Komando, jandarma, polis, kontr-gerilla karışımı özel baskı taburlarını devreye sokan düşman, karakolların çoğunu kaldırmıştı. Yerinde bırakılanların mevcudu üç katına çıkarılmış ve nöbetler er başına üç-dört saate çıkarılmıştı. Buna rağmen, kendilerini güvenlikte hissetmiyor, partizanlara sık sık selam gönderiyorlardı. Operasyon birlikleri, en az 20 adet helikopter filoları ile bir alandaki tüm köylere aynı anda indirim yapıyor, fakat kısa süre içinde tekrar belli merkezlerde toplanıp gizli operasyona geçiyorlardı. O kadar hantal ve gürültülü idiler ki, gelişlerini çok önceden fark etmemek mümkün değildi. Bu tarzda defalarca yapılan toplan-dağıl manevraları sonuçsuz kaldı ve yıpranmalarından başka bir işe yaramadı. Bunu bazı sömürgeci komutanlar çok iyi ifade ediyorlardı. Örneğin bir binbaşı, köylülerin huzurunda şunları söylemişti; "*Karışımızda bir ordu olmuş olsaydı, bir günde ya biz, ya o yok olup giderdi. Ama bunlar,* (Partizanlar) *bizi ansızın vurup gidiyorlar ve peşlerine düşmek istersek, onların iki üç saatte aldıkları yolu, biz ancak on saatte alıyoruz*" Evet komutan doğru söylüyordu. Düzenli burjuva ordusunun temel zaafına parmak basıyordu. Yine, bu koşullarda yaşam acizliğine düşen diğer bir subay, dayandığı sopanın yardımıyla köye zorbela yetiştiğinde, "*nerde bu Apocular, çıkıp bir kurşun sıksınlar da, beni bu azaptan kurtarsınlar*" diye seslenmişti. Geceleri ağaçlardan düşen cevizin çıkardığı ses iki de bir irkinti yarattığı için koca ceviz ağaçlarını kökten kesmiş, parola vermediği için sayısız hayvan öldürülmüştü. Her canlıya düşman olan faşist sömürgeciler, geceleri çıkan en ufak bir hışırtıya sabaha kadar kurşun yağdırıyorlardı. Güvenlerini yitirmiş, kendilerine nöbet tutturdukları köylüleri, Apocular'ın milisleridir diyerek kovmaya başlamışlardı. Ajanlar verdikleri bilgiler karşılığında dayakla mükafatlandırılıyordu çünkü, kendilerini tehlikeye sürüklüyorlardı.

Verdiğimiz bu örnekler bile düşmanın nasıl bir ruh hali içinde olduğunu ifade etmeye yetecektir. Düşmanı çıldırmaya götüren bu korku hali, onu yığınla dengesizliklere sürüklemiş, ordu yapısını bir bütün olarak laçkalaştırmış, disiplin oldukça gevşemişti. Esir aldığımız bir askerin anlattığına göre, bozulan disiplini yeniden kurmak için, karakollarda her gece bir askeri işkenceye alıyorlarmış.

Oluşan vahameti gidermek için Ekim ayı başlarından itibaren faşist yöneticiler bölgeye üşüşmeye başladılar. Ama, attıkları naralara verilen cevaplar, kendilerine pahalıya mal olmaya başlayınca seslerini artık çıkarmaz oldular. Sırasıyla Kenan Evren, Turgut Özal, Genel Kurmay Başkanı ve diğer yetkilileri; Partizanlar, Şemdinli, Çukurca, Beytüşşebap ve Şırnak'ta, halkımızın alkışladığı eylemlerle karşıladılar.

Faşist yetkililer durumu kurtaracaklarına, prestijlerini de yitirmekteydiler. Bu ise onların çok ağırına gidiyordu. Bu prestijlerini de kurtarmak için halka silah dağıtma kararı aldılar. Ama halkın cevabı olumsuzdu. Kendisini koruyamayan bir devleti koruyamayız diyorlardı. "*Bize vereceğiniz silahlar da bir kaç gün içinde Apocular'ın eline geçecek*" diyerek onları çıkmaza sokuyorlardı. Halka silah dağıtmaktan vazgeçen sömürgeciler, uçak ve helikopter uçuşlarını da azalttılar. Bütün kandırma ve gönül alma oyunlarından vazgeçen düşman, ev yakmaktan, açık işkenceye kadar ve hatta adam öldürmeye kadar vardırdığı baskı uygulamalarından da hiç bir yarar sağlayamamıştı. Bütün asker "dehası" ve muazzam tekniği bir işe yaramamıştı. Yüksek rütbeli subaylar teknik bilgilerini unutmuşcasına, karakolların korunması için köylülerimizin bilgisine başvuruyorlardı. Bir binbaşı, karakolun çevresine duvar ördürtme fikrini yanındaki köylüye açıklayıp "*nasıl olur*" diye sorunca köylü, "*eğer duvar örerseniz nöbetçiler dışarda kalır ve hedef olurlar*" diyor ve bunun üzerine binbaşı, doğru diyor ve "*hendek açılsın*" emrini veriyor. Aslında buna benzer sayısız örnek verilebilir, ama bununla yetineceğiz.

Yine, kendilerini emniyette hissettikleri taburlarına da bir kaç kurşun sıkılınca, buradaki huzurları da kaçmış ve sabahlara kadar havai ışldaklarla etrafı aydınlatır olmuşlardır. Halk, düşmanın zaafını ve çaresizliğini gördükçe, yanılgılardan sıyrılmaya başlıyordu. Düşmandan bu kadarını da beklemiyorlardı aslında. Kendilerini artık daha büyük saldırıların maddi ve psikolojik ihtiyaçlarını karşıla-

Devamı 22. sayfada

Direnme ve İsyan Geleneğimiz Newroz, Halkımızın Coşkun Katılımı İle Kutlanmaya Devam Ediliyor!

Halkımızın direnme ve isyan geleneğinin bir sembolü olan Newroz, tüm düşman ve teslimiyetçi engellemelere rağmen, halkımızın bulunduğu her alanda coşkuyla anılıyor ve kutlanıyor. Artık Newroz, Kürdistan halkının tarihinde çağdaş Kawa MAZLUM DOĞAN'ı anmakla, O'nun direniş bayrağını, vasiyet niteliğindeki sözlerini pratiğe aktarmada gerçeklik bulmuştur.

Bu yılki Newroz kutlamalarını Kürdistan halkı, güçlü pratik adımlarla kutlamaktadır. Newroz'lara 15 Ağustos direniş ve saldırı atılımının coşkusu ve ruhu egemendir. Avrupa'da da düzenlenen Newroz geceleri, bu coşku ve ruhla kutlanmaya devam etmektedir.

Newroz gecesinde tiyatrodan bir sahne.

Açılış ve konuşma ile başlayan geceler, folklor, ozanlar, tiyatro ve Koma Berxwedan'ın sırasıyla programlarını sunmaları ile devam etmektedir. 9 Mart'ta Stuttgart'ta gerçekleştirilen Newroz gecesinde 1000'i aşan bir kitle katılımı sağlandı. Güçlü bir şekilde sunulan program, kitleler tarafından ilgiyle ve coşkuyla izlendi.

10 Mart günü ise 600'ün üzerinde bir kitle katılımıyla Manhaim gecesi gerçekleşti. Burada da kitlelerin coşkun sloganları; halkımızın ülkede yükselen devrimci direnişe ne denli bağlı olduğunu, ona nasıl militanca sahip çıktığını gösteriyordu.

Güçlü ve militanca kutlanan bir diğer gece de 16 Mart'ta Duisburg'ta gerçekleşti. Düşman güçlerin ve bir çok teslimiyetçi eğilimin anti-propagandalarına ve en basit yöntemlere başvurarak engelleme çabalarına rağmen; 1500'ün üzerinde bir kitlenin katılımıyla, coşkunun ve devrimci yurtsever direnişçi ruhun doruğa çıktığı bu gecede, bir yandan kitleler öncüye ve devrimci direnişe militanca sahip çıkışını ifade ederken öte yandan, tüm düşman ve teslimiyetçi eğilimlere de bir tokat indirdi. Zira bu gecenin engellenmesi, salonun mahkeme kararı ile iptalinin gerçekleştirilmesi için, sosyal-demokrasi ve Kürt küçük-burjuvaları amansız çabalar içine girmiş, bu yönlü mahkeme kararı da çıkartmışlardı. Ancak her şeye rağmen gecenin gerçekleştirilmesi karşısında polisle işbirliği yaparak gece engellenmeye çalışılmıştır. Ne varki, tüm bu komplocu girişimler, cevabını Duisburg Newroz gecesine katılan kitlelerden almıştır.

Kürt küçük-burjuvaları ile diğer bazı güçlerin, yoğun bir şekilde yaptıkları anti-propagandalarla, kitlelerde tedirginlik yaratma çabaları da boşa çıkarılmıştı. Gece salonunu dolduran yurtsever Kürdistanlı emekçiler, mücadeleye olan bağlılıklarını bu militan gecede bir kez daha kanıtlamışlardır. Sunulan programı coşkuyla izleyip, sloganlarla da destekledikleri gibi, gece sonunda hep birlikte halaya kalkarak güçlü bir dayanışma sergilemişlerdir.

Gecenin en çok ilgi çeken ve anlamlı olan yönü ise, dışarı çıkıldıktan sonra yakılan Newroz ateşiyle, teslimiyete karşı direnişin yükseltileceğinin bir kez daha haykırılmasıydı.

17 Mart'ta bir diğer Newroz Gecesi ise, Arnheim'de yapıldı. 600'ün üzerinde bir kitle katılımıyla gerçekleştirilen bu gecede coşku ve devrimci, yurtsever heyecan doruğundaydı. Koro ve açılış konuşmasıyla başlayan gece, kitle tarafından büyük bir disiplin içinde ve düzenli slogan atılarak desteklendi.

24 Mart günü Nürnberg'de yapılan Newroz gecesine de 500'ü aşkın bir kitle katılımı sağlandı. Sunulan kültür programının yanısıra, gecede yapılan siyasi konuşma da kitle tarafından ilgi ve coşkuyla izlendi. UKC'mizin kuruldugu burada da duyurulmuş ve geceye katılan kitlenin sevinç ve coşku gösterileriyle karşılanmıştır.

★

ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİNİN İLANI BÜYÜK BİR COŞKUYLA KARŞILANDI

Halkımız açısından sonderece önemi olan 21 Mart'ta cephenin ilanı ardından yapılan kutlama gecesine 1500'ü aşkın kitle katıldı. Basın toplantısı, ardından yaygın afişleme ve bildiri dağıtımı, cephenin ilanını Kürdistanlı emekçilere ulaştırmıştır. Büyük bir coşkuyla karşılanan cephe ilanı, gece öncesinde meydana gelen gelişmeler, 23 Mart Frankfurt gecesinin de güçlü geçeceğine dair ilk işaretler olmuştur.

Yıllardır özlemi çekilen ve artık önünde durulamaz bir arzu haline gelen Cephe kuruluşunun, ulusal direniş günümüze denk gelmesi adımı daha da anlamlı kılmıştır. Aynı zamanda, şehitlerimizin anısına bağlılığın devrimin zafer yolunun kilometre taşlarının dizilmesi ile mümkün olabileceğine de açık bir kanıt özelliğini taşımaktadır.

Frankfurt'ta düzenlenen UKC'nin kuruluşunu kutlama gecesi.

Daha gece öncesinden kitlelerde doruğuna ulaşan coşku ve sevinç, gece anında daha da görkemli bir hal aldı. Ulusal birliğe uygun bir katılımın da sağlandığı gecede, yaşlısından çocuğuna, kadınından erkeğine kadar, tüm bir Kürdistan halkının coşkunluğu dile geliyordu. Bu coşku, gecenin bitimine kadar devam ederken, görülmemiş bir sevinç her yanı kaplamıştı.

Kitleler, atılan tarihsel adımın bilincinde, bunun peşinden Kürdistan'daki gelişmelere dikkat gösterirken, geleceğinden emin bir şekilde zafer yolunda artık yürüneceğini de kabul etmiş durumdaydı. Hatta bir çok yurtsever, *"artık sorunumuz örgütlenme alanında fazlası ile kalmadı. Cephe adımını da attık. Artık bundan sonra, yapılması gereken sömürgeciliğe karşı ulusal kurtuluş savaşının geliştirilmesidir"* diyerek, kendilerini bekleyen görevlere hazırlık yaparken, bir yandan da direnme kararını coşkuyla karşıladıklarını ifade etmekteler.

Gecenin açılışı ardından, yedi dilde cephenin kurulduğuna ilişkin yapılan açıklama kitlelerin coşkun alkış ve sevinçleri ile karşılandı. Silah sesleri eşliğinde yedi dilde yapılan duyuru karşısında dakikalarca süren alkışlar salonu adeta ayağa kaldırdı.

Ulusal Kurtuluş Cephesinin bayrakları ile donatılan salon, direniş şehitlerimizin PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN'ın, PKK ve HRK'nin resim ve flamaları ile donatılmıştı.- Bunun yanısıra cephe bayrakları ile donatılan sahnede bir okadar görkemlilik arzetmekteydi.

Açılışın ardından Koro, direniş marşları ve türküleriyle programını sunarken, kitlelerden de coşkun alkışlar ve sloganlar yükseliyordu. Kalabalık bir sayı ile çıkan koronun programı sık sık alkış ve sloganlarla tamamlandı.

Gecenin anlam ve önemini, Ulusal Kurtuluş Cephesinin hedef ve amaçlarını izah eden siyasi konuşma büyük bir dikkatle izlenirken, sık sık da sloganlarla desteklendi. İki bölüm halinde sunulan konuşma, sosyal-şoven ve Kürt küçük-burjuva reformistlerinin saldırı ve oyunlarına değindikten sonra, sonuç olarak kadınıyla erkeğiyle yaşlısı ve genciyle tüm Kürdistanlıları, gelişen bağımsızlık mücadelesine katılmalarını

Devamı 21. sayfada

85 NEWROZ'UNUN KUTLANMA ÇABALARI VE ENGELLER ÜZERİNE

Kürdistan halkı bu yılki Newrozları daha değişik bir anlamda karşılamaktadır. Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanıyla birlikte daha güçlü bir içerik kazanan Newroz, tarihimizde gerçek yerine bu adımla daha da oturdu.

Asur despotluğuna karşı var olma günü olan Demirci Kawa önderliğindeki Newroz, günümüzde Mazlum DOĞAN önderliğinde Diyarbakır direnişinde Türk sömürgeciliğine karşı bir kez daha modern anlamda doğarken, bugüne denk düşen halkımızın tarihi direnme kararı ile de daha anlamlı bir hale geldi. Halkımızın ulusal kurtuluş savaşı yolunda önemli bir dönemeci ve atılımı oluşturan Newroz, artık bundan sonra bu anlamlarına uygun olarak anılmak ve kutlanmak durumundadır.

15 Ağustos devrimci atılımı sonrası ortaya çıkan gelişmeler, birçok gücün gerçek yüzünün daha da açığa çıkmasını sağlarken, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı komplo ve saldırılara da hız verilmesine yol açtı. Geçmişten beri her türlü yozluğun ve soysuzluğun bizzat geliştiricileri olan reformist güçler, 15 Ağustos sonrası düşen maskelerini kaldırma gereği bile duymadan açık saldırılara giriştiler. Geçmişte oluşturdukları "anti-Apocu blok"lara, yeni (eskinin perde arkası) güçleri de katarak oyun ve saldırılarına hız verdiler.

Devrimci-direnişe en ufak bir saygı bile duymadıkları gibi, buna adice saldırmaktan da geri durmamaktadırlar. Sosyal-demokrasinin sunduğu olanaklardan da yararlanarak, mücadeleye karşı her türlü soysuzluğu ve alçaklığı geliştirmektedirler.

Böylesi bir ortamda 85 Newroz dönemini karşılayan Kürdistan halkı, reformizm ve teslimiyete kesin cevabını verirken, direnişten yana tavır takınmaktadır. Bu durum sosyal-şoven ve küçük-burjuva güçleri telaşa boğarken, direnişe karşı bir blokta hareket etmelerine yol açmaktadır. Bu durum en yakın örneği ile Newroz gecelerinin kutlanma hazırlıklarında da kendisini göstermektedir.

Basit kişisel yaşamlarını sürdürmenin bir aracı haline getirdikleri gece vb. faaliyetleri, sıradan bir konser gibi ele almakta, Newroz'un devrimci direnişçi özünden boşaltarak sadece eğlenmesi gereken bir gün olarak görmektedirler. Bir yandan gerçek özüne uygun olarak kutlanan Newroz gecelerinin karşısına bu tarzda çıkıp, engel olmaya çalışırlarken, diğer yandan alçakça yöntemlere başvurup, basit polisiye oyunlarla geceleri engellemeye çalışmaktadırlar. Emekçi kitleleri direnişten uzaklaştırmaktan başka bir amaçla izah edilemeyecek olan bu oyunlar, bu güçlerin ulusal kurtuluş savaşı karşısında daha geri konumlara düşmeleri ile birlikte giderek artan bir şekilde açıklık kazanmaktadır.

Bugün Kürdistan'da dağlarda, zindanlarda kar-kış, açlık-işkence denilmeden kan temelinde ulusal kurtuluşun kilometre taşları dizilirken, bu güçler en soysuz bir yaşam içinde, alçakça saldırılarını geliştirmektedirler. Bununla da yetinmeyip ulusal kurtuluşa güç vermek isteyen kitlelerin önüne geçerek, yalan ve iftiralara dayanarak asılsız propagandalarla devrimden uzaklaştırmaya çalışmaktadırlar.

12 Eylül sonrasında bu güçlerde ortaya çıkan çöküş ve dağılma, 15 Ağustos devrimci atılımı ile birlikte daha da gelişmiş, artık bugün insan onuruyla bile bağdaşmayan tutumlar içerisine girmelerine yol açmıştır. Bunu da sözde "sosyalistlik", "komünistlik" adına yapmaktadırlar.

Kürdistan halkının tarihinde ve bugün büyük bir coşku ile karşıladığı Newroz direniş geleneğinin özünden boşalttırılma çabaları sonuç vermeyince, basit ihbarlarla ulusal kurtuluş savaşının coşkunluğunun dile geldiği geceler engellenmeye çalışılmaktadır. Kitleler arasında yapılan çok adi ve alçakça propagandalarla "direnişe gitmeyin, PKK sizleri ölüme götürecektir" diyerek "geceleri ertelenmiş" vb. yalan dedikodular geliştirerek şaibeler oluşturmaya çalışmaktadırlar.

Duisburg'da düzenlenen Newroz gecesi bu yönden ilginç bir örneği oluşturduğundan kısa da olsa değinmekte yarar görüyoruz.

Newroz gecelerinin başlaması ile birlikte, küçük-burjuva ve sosyal-şoven güçlerin propagandaları da dolaşmaya başladı. Ama buna rağmen, kitleler 15 Ağustos tarihsel atılımının yön vericiliği ile Newroz kutlamalarına en güçlü bir biçimde katılmaya başladılar. Bu tür yöntemlerle sonuca ulaşamayacaklarını gören küçük-burjuva reformist güçler, polisi devreye sokarak yaptıkları ihbarlarla gece yerlerini engellemeye çalıştılar. Bu alanda da direnişin temsil edilmesinin önüne başka türlü geçemeyeceklerini anlayan reformist güçler, mahkeme kararları çıkartarak, kitleler üzerine polisi göndermeye başladılar. Açık ki halkımız bu tür yöntemlere itibar etmeyecek ve ulusal kurtuluş savaşını geliştirecektir. Ama burda göz önünde bulundurulması gereken bir gerçek var. Halkımızın direnişe akan seli, basit polisiye yöntemlerle durdurulmaya çalışılıyor. Bunun için İsveç'de polise yapılan ihbarlar, verilen gizli belgeler burada bir kez daha tekrarlanıyor. Böylece reformizm de son duraklarından birine ulaşmış oluyor. Bu gerçek yeni gelişmelerle birlikte, daha da açığa çıkacaktır.

"Bize karar üstten bildirildi. Bu gece yeri verilmeyecek. Bize gecenin engellenmesi emri verildi. Sağcı Kürtler gece yapsın, solcu Kürtlerin gecesi engellensin." Evet, bu sözler mahkeme heyeti ve polisin sözleridir. Küçük-burjuva reformistlerinin kimlerle ve hangi düzeyde bir ilişki içinde olduğuna çok açık örnek oluşturan bu sözler, adı yurtdışında ortaya çıkan "TKSP" ve Bay Burkay'ın, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı şûrekası ile birlikte nasıl basit birer ihbarcı derekesine kadar düştüklerinin de belgeleridir.

Bu tür alçakça ve her zaman derin bir nefretle karşısına çıkılacak yöntemlerle savaşmayı tercih eden reformist ve sosyal-şoven güçlere karşı, Kürdistanlı emekçiler, PKK'nin kızıl direniş bayrağı altında her alanda olduğu gibi bu alanda da, en güçlü bir biçimde direnişe sahip çıkarak, savaşmasını, gerekli karşılığı vermesini bilmektedirler.

HALKIMIZ TARİHİ DİRENİŞ YOLUNDA İLERLEYECEKTİR!

1985 Newroz'unu Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanı ve tarihi direnme kararı ile karşılayan Kürdistan halkının, bu tür basit yöntemlerle direnişten uzaklaştırılabili-

Devamı 23. sayfada

Ulusal Kurtuluş Cephesi İle Kürdistan Kadınları Geleceğe Daha Güvenle Bakıyor!

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin içine girdiği yeni aşamada, kadınların bu mücadeleye katılımı ve yer alma sorunları da önemini daha fazla duyurmaktadır. Açıkki bu önem, kadınların devrim hareketine katılmalarının zorunluluğundan olduğu kadar, mücadelemizin içinde bulunduğu koşullardan da kaynaklanmaktadır. Sömürgeciliğe karşı her alanda, bir halk savaşını geliştirmenin gündemde olduğu bu dönemler yaşlısından, çocuğuna kadar tüm halkın savaş ve Ulusal Kurtuluş için seferber olmasını gerekli kıldığı gibi, kadınlarında her türlü fedakarlık ve cesareti göstererek Ulusal Kurtuluş uğruna çalışmasını zorunlu kılmaktadır.

Bu yazımızda 8 mart Uluslararası Emekçi Kadınlar günü vesilesi ile Kürdistan kadınının ulusal kurtuluş savaşında yer alması ve bu uğurda çalışması üzerinde durarak, kendisini bekleyen görevleri açmaya çalışacağız

Nasıl ki Kürdistan'ın toplumsal yapısı ve bu yapının ortaya çıkardığı sorunlar bir çok ülkeden farklı özellikler taşıyorsa, Kürt kadını da bu yapı içinde şekillendiğinden değişik özellikler taşıyacaktır. Çağa açılma, çağla en modern anlamda bütünleşmede toplumun yaşadığı zorluklar, Kürt kadını için bir kat daha ağır yaşanmaktadır. Toplum çağın en gerisinde bir yaşama mahkûm edilmişse, kadınlar da bu yaşam içinde en geri yeri tutmaktadırlar. Bu nedenle, çağla bütünleşmede toplumun çektiği sancılar, Kürt kadınının da sancılarıdır.

Buna rağmen Kürt kadınının da tarihte ve günümüzde somutluk kazanan bir çok önemli özellikten bahsetmek de mümkündür. Kürdistan tarihi, bir yandan istila, işgal ve yabancı egemenlik ve buna karşı mücadele tarihi olarak ele alınırken, bir yandan da acımasız doğa koşullarına karşı Kürt insanının verdiği yaşam savaşıdır. Hiç kuşkusuz, kadınları bu gelişmelerin dışında düşünemeyiz. Toplumun diğer üyeleri gibi onlarda acımasız doğa koşullarına ve yabancı egemenlere karşı verilen zorlu savaşımlarda yer almışlardır. Hemde eşine ender rastlanan bir çok güçlü örnekler de sergilemişlerdir.

Kürdistan da yaşam zorlu geçmiştir. Yabancı egemenlerin saldırıları yanı sıra, sert geçen kış, sarp dağlar ve yiyecek bulmadaki güçlükler, kadını evine bağlamamış, yaşam savaşımına her yönüyle katılmalarını sağlamıştır. Kadın evinde çocuğuna bakan bir özellikten ziyade, aşiret, kabile içinde düşmana karşı savaşan, silah kullanan bir konumda da bulunmaktaydı. Bu durumda, Kürt kadının da cesaret ve yiğitlik öğelerinin birleşmesini sağlamıştır. Tarihte bu cesaret ve yiğitliğin bir çok örneğine rastlamak mümkündür.

Bir çok aşiret ve kabilenin başında kadını görebilmekteyiz. Yine yabancı egemenlere karşı verilen savaşımda kadınların bir çoğunun sürükleyici rolde oldukları hatta bazılarının yön verdikleri örnekleri de tarihte bulmaktayız. Sömürgeciliğin ağır etkisine rağmen, Kürdistan kadını bu özelliğinden fazla bir şey yitirmeden günümüze kadar da getirmiştir.

Ağrı, Zilan, Dersim isyanlarının bastırılması ardından Kürdistan'da Türk sömürgeciliği tarafından yoğun bir asimilasyon ve yoketme oyunları geliştirildi. 1970'lere gelindiğinde bu yapı önemli oranda gelişmiş, halk varlığını tartışır bir duruma gelmişti. Bu yoğun asimilasyondan daha az etkilenen kesim köylülüktü. Denilebilinir ki, köylülük içinde de en az etkilenen kadınlardı.

Erkeğin, sömürgeci kurumlarla sürekli bir ilişki içinde bulunması, iş vb. sorunlarını çözebilmesinin yolu Türk kültürünü özümsemekten geçmesi gibi nedenlerden dolayı Kürtlüğe yabancılaşmasına karşın; kadının sömürgeci kurumlarla temasa geçmemesi veya daha az ilişki içinde bulunması asimilasyondan daha az etkilenmesine, bazı kesimleri de hemen hemen hiç etkilenmemesine yolaçmaktaydı. Giyiminden, konuşmasına, örf ve adetleri yaşatmasına kadar Kürtlük, Kürt kadınının şahsında somutlaşmıştır. Bu yönüyle de Kürt dil ve kültürünün yaşatılmasında kadının önemli bir yeri vardır. Erkeğin elbiselerini değiştirmesine karşın, kadının milli giysiler içinde olması bu gerçeği daha açık ortaya çıkarmaktadır. Nitekim sömürgeciler de bu gerçeğin farkında olacaklar ki, sık sık kadınların giyimine karıştıkları gibi, okullara gönderilmelerini de mecburi kılmak istemektedirler. Böylece Kürtlüğün yaşatıldığı bu kesimi de kendi potalarında eritme amacına ulaşmaya çalışmaktadırlar.

1970'ler başında Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin gelişmesi diğer kesimler gibi kadınları da etkiledi. Kadınlar safından da bir çok militan ve sempatizan mücadeleye katılmaya başladı. Bu günde mücadelenin bir çok alanında aktif düzeyde faaliyetler yürütmektedirler.

Kürt kadınının cesaret ve yiğitliğine örnek bir çok isim verilebilinir. Yakın tarihimizde daha genç yaşta ipe çekilen Leyla Kasım ismi hatıralarda önemli yer tutar, herkes tarafından bilinir. Modern ulusal kurtuluş hareketimizde de isimleri bilinen ve bilinmeyen sayısız kahramanlık örnekleri gösterilebilinir.

Hilvan, Siverek, Mardin, Batman, Dersim vb. bir çok alanda sömürgeciliğe, feodal kompradorlara ve uşaklarına karşı geliştirilen mücadelede Kürt kadınının cesaret ve yiğitliği bir kez daha kendisini gösterdi. PKK gibi bir öncüye kavuşan Kürt kadınları cesaretle mücadeleye atıldılar. Hilvan'da Süleymanlar çetesine karşı mücadelenin en yoğun çatışmalara sahne olduğu bir dönemde, bir çok erkeğin gösteremediği cesareti kadınlar göstermiş ve devrimcilerden bizzat görev talebinde bulunmuşlardır. Bir çok alanda da en zorlu görevleri üstlenerek, mücadelemizin gelişmesine önemli katkılarda bulunmuşlardır.

Yurtdışına çıkış, hazırlık çalışmalarında ve zindanlardaki direnişe kadın yoldaşlarda fiili olarak katılmış ve bunların geliştirilmesinde önemli görevlerde üstlenmişlerdir. Bu konuda örnekler bilinmektedir. Sömürgeci kolluk kuvvetleri ile meydana gelen çatışmalarda da korkusuzca direniş örneği gösteren, Azimeler ve Beseyler de hala taptaze hatırlardadır. Bu konularda fazla yazmak istemiyoruz. Kürt kadını yiğitliği ve cesaretini tarihte olduğu gibi, günümüzde de ulusal kurtuluş hareketinde göstermiştir.

Yeni döneme girişde de HRK saflarında mücadeleye çeşitli düzeylerde görev üstlenerek katılan bir çok kadın yoldaşımız da bulunmaktadır. Bu örnekler, mücadeleye bir çok alanda katılımın nasıl gerçekleşmesi gerektiğine de açık örnekler durumundadır.

Toplumun değer yargılarından dolayı kadınların mücadeleye katılmaları önünde bir çok engel de dikilmektedir. Bu engellerin açılması UKM saflarına daha çok sayıda kadının gelmesini de beraberinde getirecektir. Mücadelemizin ulaştığı boyut, bu engelleri aşmada da önemli güç kaynağını oluşturmaktadır.

15 Ağustos devrimci atılımıyla mücadelemizin kitleselleşmesi doğrultusunda önemli adımlar atılmış; sömürgeciliğe karşı büyüyen kin ve öfke patlama noktasına gelmiştir. Kitleler de mücadeleye daha aktif düzeylerde katılma doğrultusunda bir sel gibi akın başlamıştır. Bu temelde Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin pratik adımları atılmış ve yeni NEWROZ döneminde ilanı gerçekleşmiştir.

Topyekun olarak tüm halkın savaşa çekilme sorunun çözümü doğrultusunda önemli adım da böylece atılmıştır. Bu cephe, kuşkusuz yaşlısı, genciyle tüm halk kitlelerinin kadını ve erkeğiyle içinde yer almasıyla görevlerini yerine getirebilecektir.

Cephenin önemli bir güç kaynağını da kadınlar oluşturmaktadır. Geçmişte bir çok neden ve koşuldan dolayı arzulanan ölçüde kadın hareketi geliştirilememiş ve kadın kitlelerinin güçlerinden yeterli bir biçimde yararlanılamamıştır. Yine, kadınların da ulusal kurtuluş savaşında yer almaları, tereddütsüz olarak bu saflara katılmaları bir çok nedenden ötürü, istenilen düzeyde olamamıştır.

Fakat bugün geçmişte ortaya çıkan bu olumsuzlukları aşmanın koşulları daha da olgunlaşmıştır. Cephe ilanıyla birlikte, halkın en geniş kesimleri örgütlülüğe kavuşma ve sömürgeciliğe karşı savaşa atılma gücüne daha fazla erişmiştir. Buna bağlı olarak, kadınların mücadeleye katılımı da artış gösterecektir.

Bir kadının mücadeleye katılması önünde erkeğe göre daha fazla zorlukları olabilir. Ama bu onların mücadeleye daha güçlü katılmaları önünde engel değildir.Vietnam deneyi hatırlandığında bir çok örneği verebilirken, en yakın bizim mücadele deneyimimiz bir çok yönüyle bu deneyi daha da aşan örneklerle doludur. Bunlar iyice irdelendiğinde, gerçekten savaş yolunun nasıl ilerlediği ve bu yolda kadınlara düşen görevlerde daha iyi kavranabilinir.

Sahte özgürlük vaadleri, eşitlik vb. aldatmacalarıyla kadının problemlerine, mevcut düzen içinde çözüm bulmak olanaksız olmaktan da öte imkansızdır. Bu nedenle bu tür vaadlerin gerçekle en ufak bir bağı yoltur.

Kadın üzerindeki baskı, sınıflı topluma geçişle başlar. Ve en son sınıflı topluma kadar daha da ağırlaşarak gelmiştir. Tüm deneyleri de birleştiren en son sınıflı toplum olan kapitalizm bu baskıyı daha da katmerleştirmiştir. Kürdistan'da ise, sömürgeciliğin ağır etkileri çağla bütünleşme anlamında en fazla kadın üzerinde kendisini göstermektedir. Bu acılardan kurtulma, açık ki erkeğin "kadına özgürlüğünü" vermesi ile çözümlenemez. Bunun nedenleri sömürgecilik ve emperyalizmdir. Kürdistan'dan sömürgecilik kovulmadan kadının toplumda hakettiği yere ulaşması mümkün değildir. Ancak, sömürgeciliğe karşı bir savaş, kadını hakettiği yere getirebilir. Bu da Ulusal Kurtuluş Mücadelesine her düzeyde katılmakla olur. Bunun dışında kalmak hiçbir yere ulaştıramadığı gibi, hiçbir problemi de çözüme kavuşturamaz.

Ulusal Kurtuluş Savaşının gelişmesi nasıl ki, Kürdistan halkından tüm gücü ve olanaklarını bu davaya katık etmesini istiyorsa, aynı şekilde bu halkın bir parçası olan kadınların da güçleri, olanakları, içinde bulundukları durum ne olursa olsun, mücadeleye her düzeyde katılmalarını zorunlu kılmaktadır.

Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanı Kürdistan kadınları için de direnme çağrısıdır. Ulusal kurtuluş doğrultusunda kadın birliklerinin oluşturulması, Cephe faaliyetleri ile daha da gelişebilecek ve pratik adımları atılabilecektir. Bu da kadınların Ulusal Kurtuluş Savaşında, görev üstlenmeleri demek olacaktır.

Tarihi ve bu günü ile değerlendirildiğinde, Kürt kadını yüzyılların biriken acısını, öfkesi ve kinini sömürgeciliğe karşı daha fazla kusacak; bunun olanaklarına kavuştuğundan dolayı da cesaret ve yiğitliğini bir kez daha gösterecektir.

Bunun da, önünde durulamayacak bir arzu olarak Kürt kadınlarının beyninde ve yüreğinde yer ettiği ve artık silinemeyeceği de açık bir gerçektir.

*** Yaşasın Kürdistan Kadınının Devrimci-Direnişçi Mücadelesi!**

*** Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi!**

*** Ulusal Kurtuluş Cephesi Yolunda Kadın Birliklerinin Yaratılması İçin İleri!**

Sason'da Çatışma. . .

Baştarafı 1. sayfada

Kürdistan'da tutuşturulan devrim ateşi ülkemizin her tarafından, dağlarda ve ovalarda gün geçtikçe daha da gürleşiyor. Onu söndürmeye çalışan faşist düşmana karşı halkımızın değerli evlatları genç kız ve oğulları, görkemli direnişler göstererek hayatlarını yitirme pahasına gürleşen ateşi söndürmemeye azmetmişlerdir. Azim, cesaret ve fedakarlığın en yüce örneklerini Sason'da bir kez daha düşmanı kahredecek büyüklükte gösterdiler ve onlar ölümsüzleşerek direniş tarihimize adlarını altın harflerle yazdırdılar.

Sason'da şehit düşürülen sekiz yoldaşımız, ölümleriyle bir gerçeği dosta düşmana haykırarak ifade ettiler. Bu, Kürdistan direniş Mücadelesinin önünün zaptedilemeyeceği, yok edilemeyeceği ve her tarafa taşırılıp halkımızın derin umutlarını gerçekliğe dönüştürmesinin mutlak olacağı gerçeğidir. Onlar büyük iradeleri ve ölüm karşısındaki şerefli tavırlarıyla kutsal ilham kaynağımız olan direniş savaşçılarının yüce anılarına bağlılıklarını ispatladılar ve ilham hazinemizin değerli yeni varlıkları oldular.

Sekiz yoldaşımızın ölümü, yeni direniş mücadelemizde halkımız için ağır bir kayıptır. Ama aynı zamanda ona ölümleriyle güç sunmuşlardır. Halkımız tarihinin en büyük direnişine atılmanın eşiğini yaşamakta olduğu bugün güç ve enerjisini toplamaktadır. Kendisi için en büyük güç, düşmana karşı sonuna kadar savaşı götürebilmesini sağlayacak ölümü horlayan ruha sahip olabilmesidir. Bu Manevi güce erişen bir halkın hiç bir ezici maddi güç tarafından yenilgiye uğratılması mümkün olamaz ve olmamıştır. Halkımız, öncülerinin şahsında bu ruhu bulmuş ve o nedenledir ki, yüzyılların ezilmiş, darmadağın edilmiş, güvensiz kılınmış Kürt insanı, bugün kendisinden hiç kimsenin beklemediği başkaldırıyı düşman gücünü ve yenilmez, yıkılmaz imajını hiçe sayarak gösterebilmektedir.

Şehit düşen nice PKK savaşçısı gibi Sason şehitleri de Kürdistan'da savaşın üstün irade ve soylu fedakarlıklarla adım adım elde edilecek kazanımların birikimi üstünde yükseltilip zafere doğru götürüleceğini biliyorlardı ve bu nedenle ideallerinin gerçekleşmesi uğrunda kanlarını son damlasına kadar akıtmaktan çekinmediler. Gösterdikleri kahramanca direniş, kelimelere sığdırılamaz; onun anlamını kelimelerle ifade etmek mümkün diğildir. Bugün Kürdistan'da çetin ve kıyasıya bir mücadele yaşanıyor. Bu, yeniden diriliş mücadelesidir, kaybedilenlerin geri alınması savaşıdır, düşmanın alçakça ayaklar altına aldığı ulus ve insanlık onurunu kurtarma kavgasıdır. Evet insanlarımız artık karartılmış ufuklardan, yılgınlık ve bezmişlikten, kendisini tanımazlıktan sıyrılmış, insanlığın yüceleşmesini sağlayan değerler uğrunda can vermeyi doğal bir görev saymaktadırlar.

Sason olayı, devrim ile karşı-devrim güçleri açısından son derece önem taşıyan bir dönemde meydana gelmiştir. Devrim, savunma içinden saldırı konumunu korumak ve yeni bir atılımla sürdürme gayesi ile son elli yıllık en ağır kışın zor koşullarına rağmen çok yönlü faaliyeti aralıksız devam ettirerek ülkenin en ücra alanlarına kadar kollar uzatılmıştır. Karşı-devrim ise, büyük bir telaş içinde bütün güç ve enerjisini sarfederek atılımı önleme ve devrim güçlerini dar alan içinde savunmaya çekmek istemektedir. Burada iki istem ve planın çatışması söz konusudur. Ve bu aynı zamanda karşı karşıya gelen iki umudun da çatıştığı bir dönemdir. Halkımız, geleceği büyük umutlarla karşılamanın yoğun hazırlıkları içindedir. Düşman yağışsız mevsim boyunca, HRK güçlerini ezmek için, giriştiği harekâtlarda netice alamamış ve tüm umutlarını kendisi için avantaj saydığı kışa bağlamıştı. Erzurum'daki kış tatbikatı, kış operasyonlarına hazırlık amacıyla yapılmıştı. Faşist düşman, ordusunun içte ve dışta kaybettiği prestiji tekrar kazanma ve halktaki umutların eyleme dönüşmesine fırsat vermemek için ne pahasına olursa olsun, bahara çıkmadan önce kışın zor şartlarından da yararlanarak partizanlara darbe vurmak istiyordu. Uzun aylardan beri Kürdistan'ın bir çok yerinde sürdürülen oparasyonlar, bahar yaklaştıkça daha da şiddetlendirilip yaygınlaştırıldı.

Sekiz Yoldaşın şehit olduğu olayın geçtiği yüksek dağlık alan, kış mevsiminde hareketliliği önemli oranda kısıtlamakta ve talihsiz bir duruma yol açmaktadır. Düşman, bu durumu fırsat bularak devrim güçlerine darbe vurabilme olanağını elde etmiştir, yoksa Kürdistan'daki Ulusal Kurtuluş Direnişini bastırabilmenin gücünden kesinlikle yoksundur ve bu gücü hiç bir zaman elde edemeyecektir. Savaş içindeki güçler açısından alınan darbe ve kayıpların ağırlığı, karşı tarafa kesin üstünlük sağlayıp sağlamadığıyla ölçülür. Bu açıdan Sason olayının bizim için geriletici bir durum yaratması kesinlikle söz konusu değildir. Çünkü devrim güçlerinin elinde bulundurdukları moral üstünlüğünü yitirmek bir yana yoldaşlarımızın eşsiz direnişleriyle düşmana ağır kayıplar verdirtmeleri kitlelerdeki direnme arzusu ve ölümü hor görme duygusunu daha da kamçılayıp kökleştirecektir. Bu olay, teslimiyetin önünü bir kez daha kapatmış, kararlı direnişçiliği daha da yükseltip egemen kılmıştır. Faşist düşman karşısında savaşan herkesin takınması gereken en şerefli tavrın ne olması gerektiğini öğretmiştir. İkincisi, önümüzdeki mücadele dönemini karşılayacak taktik hat'a göre güçlerimizin konumlaması bu ve benzeri olaylarla önlenememiştir. Şehit yoldaşlarımızın da içinde bulunduğu çok güç şartlar altında yoldaşlarımız, büyük bir iradi güç ile doğaya karşı amansız bir savaş içinde taktiği, temelleri üstünde oturtmayı başarmışlardır.

*** Zafer Direnen**

Halkımız İçindir!

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve Maskesi Düşen. . .

Baştarafı 6. sayfada

linde ise Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı topyekun bir savaş konumlanmasının yaratılmasıdır. Evren bunu açıkça ifade etmiştir. Sivil Asker işbirliği adı altında yapılan son toplantılar, CIA uzmanlarının katılımıyla gerçekleştirilen "teröristlerin rehabilitasyonu" konulu sempozyumlar, ABD Türkiye arasında hızlanan trajik ve geliştirilen bir yığın özel yöntemler ...., siyasi partilerden, örgütlere ve kitleler içindeki faaliyetlere kadar her politika ve uygulamanın birbirinden ayrı olmadığını, ve bunların yönlendirici gücünün emperyalizmin askeri ve istihbarat ürgütleri olduğunu ortaya koymaktadır.

PKK'ye ve Kürdistan Halkına karşı yürütülen özel savaş, sosyal, siyasal, ekonomik, kültürel ve askeri alana kadar geniş bir kapsam içindedir. Aç bırakmaya, işsizlik ve sefalet altında toplumun çökertilmesine ve göçertilmesine kadar, yoğun rüşvet, el koyma ve talanı da içine alan ekonomik politika, sosyal yapıda yaratılan kişiliksizleştirme, siyasal ve askeri alanda örgüt yıkımları için, reformistleri kazanma, ve yine bu temelde ceza indirimi, ordunun hizmetinde yeni-ajan milis güçler oluşturma, yaygın bir muhbir ağı, mahkemelerde işkence, psikolojik olarak örgüt elemanları ve halk kitlelerine yönelik yoğun propagandalar, dayatılan provakasyon ve komplolar, tasfiyeci bir sol yaratarak devrime saldırının sol'dan tamamlanması çabaları gibi, günümüzde açığa çıkan bir çok plan ve uygulama sayılabilir.

Sömürgeci-faşist cunta, özellikle 15 Ağustos devrimci atılımı sonrasında, halkın yükselen moralini bozmak ve ordu saflarında boy veren moral çöküntüsünü de tersine çevirmek için psikolojik saldırıları daha da yoğunlaştırmıştır. Örgüt elemanlarının kandırıldıkları, devletin yenilmezliği, ordunun güçlülüğü vs. işleyen bildiriler birbiri ardına yayınlanmaya başlanmış ve yine buna eşlik eden bir biçimde Ulusal Kurtuluş Hareketinin temel gelişim alanları olan kırsal kesimlerde silahlı milis örgütlenmesini yaratma çabalarına hız verilmiştir. Ama daha doğrusu bu yönlü faaliyetleri 15 Ağustos sonrası açığa çıkmıştır. Yine 15 Ağustos sonrası ihaneti teşvik amacıyla ceza indirimi yasası gündeme alınmış, Türkiye'de yıllardır cezaevlerinde tutulan örgüt ve sendika temsilcileri birden bire serbest bırakılmış vb. gelişmeler alabildiğine yoğunlaşmıştır.

Daha ileride yayınlanacak olan konuya ilişkin inceleme yazılarımızda daha ayrıntılı bilgiler sunmaya çalışacağız. Ancak sonuç olarak belirtelim ki, cunta ve arkasındaki emperyalist güçler tarihsel ve güncel dünya deneyimlerinde de yararlanarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve Türkiye Demokratik Hareketine çeşitli biçimlerde saldırı yöneltebilir, en vahşi katliamlardan en alçakçasına provakasyonlara kadar her yöntemi uygulayabilirler. Bu savaş gerçeği içinde doğal ve beklenen gelişmelerdir. Ancak, halka bağlı olduğunu iddia eden, en sıradan insani özelliklere bile sahip ve demokrasi yanlısı olan tüm kişi, örgüt, çevre ve partiler bilerek veya bilmeyerek emperyalizm ve Faşist Türk sömürgeciliğinin halklarımıza yönelttiği bu karşı-devrim taktiklerinin aleti olmamalıdırlar. İstisnasız her kes ve örgütler bu konuda üzerlerine düşen görevlerin halk çıkarlarımızın bir gereği olduğunu bilerek özenle yerine getirmeli ve kendileriyle düşman arasında sınır çizerek, bu çizgileri netleştirmelidirler.

Direniş Mücadelesindeki Anılardan Bir Kesit ve . . .

Baştarafı 17. sayfada

maya hazırlıyorlar, cesaretlerini pekiştiriyorlardı. Umut yeşermişti artık ama, henüz endişe de vardı. Kış yaklaşıyordu. Halk bu alanlarda kışın çetinliğini bildiği için tedirgin oluyordu. Bazan kar, meşe ağaçlarının boyunu aşıyordu. Çığ ve tipi fırtınası her yıl mutlaka can alıyordu. Bizden de Abdülaziz KANAT yoldaşın ölümüne bir çığ olayı sebep olmuştu. Biz de bir kaç yıldır bu koşulları yaşadığımızdan, zorluklarını biliyorduk. Gerçi arkadaşlarımızın çoğu kış eğitimi ve sınavlarını Bimzort Vadisinde yaptıklarından kış koşullarına alışkındılar. Bahsedilen vadi öyle bir yer ki, kurbansız yıl geçmemektedir. 14 saat çeken bir mesafeyi kapsayan vadide göğüse kadar batılan kar içinde yürümek zorunluluğu vardır. Oturmak istense bile, kara parçası bulmak imkansızdır. Bir anlık durmak bile don uykusuna tutulmayı beraberinde getirmektedir. Yine her an tipiye yakalanma tehlikesi olduğundan son hızla yürümek şarttır. Tipiye tutulunca kurtulmak çok zordur, insana adım dahi attırmaz, boğar. 1982 kışında 6 kişi boğulmuş, 1983'te 20 kişi yol şaşırdıklarından donma tehlikesi geçirmiş ve ayakları kesilmişti. O yılın Kasım ayında at üstündeki bir yolcu donarak ölmüş, 1984'ün Aralık ayında vadideki buzul deresi iki kişinin hayatına sebep olmuştu. Bu dereyi geçmek için tam 12 kez bele kadar suya vurup geçmek zorunluluğu vardı. Sonraları patika yol açıldıktan sonra bu suya bir kez vuruluyordu.

Yörede kış koşullarında, "**arda kalan dona kalır**" diye bir söz vardı. Ama arkadaşlarımız, bu sözü değiştirerek, "**arda kalan dona kalmaz, kurtarılır**" yaptılar. Kafile halinde yapılan yolculuklarda geride kalanın beklenilmediğini yöre halkı çok iyi biliyordu. Arkadaşlarımız, bu tür yolculuklarda kendi gruplarından geriye kalanları kurtardıkları gibi, başka gruplardan geride kalanları da kurtarıyorlardı. O yola gitmeden önce, "karkerler" ile yolculuk yapın tavsiyeleri artık sık sık duyulur olmuştu. Yüzyıllardan beri bu iklimi yaşayanlar, bir çoğu kar görmemiş, sıcak iklimden gelen bu insanların dayanıklılıkları karşısında şaşırıyorlardı. Onlara olağanüstü bir güçmüş gibi geliyordu. Burada iradenin yüksek gücü de kanıtlanmıştı. Bunu yakından gören Bimzort köylüleri, işte bizi kurtaracak irade ve sahipleri demekteydiler.

Düşman artık umudunu kışa bağlamış, ondan medet bekliyordu. Kış yaklaştıkça sevinçleri artıyor, gittikleri her köyde sizinle yakında görüşürüz diyerek tehditler savuruyorlardı. Ve kış başladı. Hem de son 50 yılın en ağır kışıydı bu. Karşılıklı iki umudun çatıştığı bir dönem yaşanıyordu. Düşman varlığımızı ezmek, bahara adım attırmamak umudunda. Fakat, ezilen onun umudu oldu. Biz ise, diriliyoruz ulus olarak yeniden.

Newroz 1985, halkımızın umutlarının tazelendiği gün olarak tarihe kaydediliyor. Çünkü bugün halkın büyüyen iradi gücünün soyluluğu ve buna öncülük edenlerin görevlerinin tarihiliğiyle Ulusal Kurtuluş Cephesinin ilanı yapılıyor. Düşkünlüğün aşıldığı, yüceleşme ve soylu umutların doruğa çıktığı bir gündür 1985 Newrozu. Ve yeniden bayram olacaktır halkımız için. Çünkü kaybedilen her şeyi kazanma yoluna giriyoruz. Zorla alınan bütün insani, toplumsal, ulusal değerleri tekrar kazanma var. Bugünden itibaren ve bize cehennem ettirilmek istenen kışı, yüce kazanımları getirecek bir dönemi başlatmanın hazırlık süreci olarak geçirdiğimiz için sonsuz bir rahatlık içinde atlatıyoruz.

1985'i, Newrozla birlikte, halkımızın umutlarının son derece canlandığı bir yıl olarak karşılıyoruz. Halkımız, tüm güç ve olanaklarını kullanarak bunu bir direniş haline getirmenin sevincini yaşıyor. Partimizin yüce çabaları, sarfedilen emek ve şehit kanları boşa akmamıştır. Tüm bunların etrafında sıkı sıkıya kenetleniyoruz ve hiç bir gerici-faşist güç kazanımlarımızı elimizden alamayacaktır.

BAZİ.

Emperyalizm ve Kuklası Generallerin Bulgaristan Provakasyonunun. . .

Baştarafı 3. sayfada

menliği altında her türlü zulme maruz kalmaktadır. Burada uygulananlar sadece vahşi baskılar da olmayıp, bir halk tarihi, adı, dili ve kültürüyle yok sayılmakta, imha edilmeye çalışılmaktadır. Zindanlardan her gün bağımsızlık savaşçılarının işkenceler altında tanınmaz hale gelmiş cesetleri çıkarılmakta, halk katliam tehditleriyle susturulmaya çalışılmakta ve hatta katledilmekte, işkence, ağır sömürü ve zulmüyle vahşi bir sömürgecilik yaşatılmaya çalışılmaktadır. Bir halkı tarihi, dili ve kültürüyle tümden inkar eden, bu ülke insanlarını kendi ulusal kimliklerine sahip çıktıkları için katleden bir güç bir hak arayıcısı olarak ortaya çıkamaz. İnsanlığa, halklara ve sosyalizme düşman olan TC, tek bir Türk'ün bile hakkını savunamaz.

Beş yıldır Türk halkına da reva görülmedik bir işkence türü bırakılmamıştır. Türk halkının en değerli evlatları işkencehanelerde katledilmiş, ağır cezalara çarptırılmış,idam sehpalarında faşizmin pençeleri altında can vermişlerdir. Yoğun işsizlik, enflasyon ve pahalılıkla kitleler sefaletin kucağına itilmiş, hırsızlık, fuhuş,karın doyurmanın tek yolu haline getirilmiş, rüşvet ve her türlü sahtekarlıkla halk sıkboğaz edilmiştir. Türkiye'de kimsede camiye gidecek yüz bırakmayan TC'nin, Bulgaristan'daki Türklerin ibadet özgürlüğünü aradığına acaba kaç kişi inanacaktır.

Durum son derece açıktır. Türk halkı kendisinin nasıl bir konuma sürüklenmek istendiğini görmek zorundadır. Faşist cuntanın kendisini de ortak etmek istediği böyle kirli bir oyuna alet olmamalıdır. Türkiye'de beş kişinin bile biraraya gelmesi yasakken, ölüm orucundaki çocuklarını desteklemek için tek suçları bir çelenk yaptırmak olan analar sıkıyönetim mahkemelerinde yargılanırken, İstanbul'da Bulgaristan'daki Türkler üzerindeki "zulmü" protesto mitingine izin verilmesi bile gerçekleri anlamak için yeterlidir. Tüm bunların emperyalizm ve TC tarafından yukarıda belirtilen amaçlar doğrultusunda tertiplenmiş bir planın uygulanması olduğunu görmemek için kör olmak gerekir.

Bu gelişmeler sosyalist ülkeler açısından da bir gerçeği daha yakıcı biçimde dayatmıştır. TC, emperyalizmin azgın bir uşağı olarak sosyalist ülkelerin iç işlerine müdahale etmeye kadar büyük bir cüretkarlığı sergilerken, Sosyalist ülkeler her zaman olduğu gibi, son olayda da adeta suskun kalmayı tercih etme gibi anlaşılmaz bir tutum içerisine girmişlerdir. Oyunun üzerinde döndüğü Bulgaristan dahi, savunma konumundan çıkarak, gerekli karşılığı verme durumunda olamamıştır. Son derece pragmatik bir yaklaşımla, ilişkiler üzerindeki hassasiyet her şeyin üzerinde tutulmuştur. Ancak günübirlik politikalarla Türkiye ve emperyalizmin susturulamayacağı da sonderece açıktır. Her türlü saldırıya karşı sosyalizmin güçlü temsiline duyulan ihtiyaç bir kez daha en yakıcı tarzda hissedilmektedir.

★

Zafer Direnen Halkımızın Olacaktır...

Baştarafı 5. sayfada

sinde yozlaştırdınız. PKK içerde ve dışardaki ilerici güçlere ilkeli birlik anlayışını dayatıp halkların çıkarına sonuç almaya çalışırken, sizler komplo ve kundakçılıkla uğraşıyordunuz, yandaşlarınızla oluşturduğunuz o ilkesiz derme çatma "kutsal" ittifaklarınızla ulusal kurtuluş mücadelesine tavır almakla uğraşıyordunuz. PKK aksatmadan kitleselleşme yolunda ilerlerken sizler Kürdistan halkıyla kıtalar boyu mesafe açtınız. PKK, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devrimini, bulunduğu aşamaya denk düşen devrimci tehlikelerle geliştirip güçlendirirken, sizler Avrupa sosyal-demokrasisinin kucağında yerinizi ısıtmaya çalışıyordunuz. PKK önder ve kadroları binlerce çevresiyle zindanlarda destan yaratırlarken, sizler küçük düşürmeye çalıştığınız bu soylu direnişlerin uluslararası yankısının yolaçtığı meyveleri alçak bir içgüdüyle toplamaya çalışıyordunuz vb...

Farklılıklar yanlız bunlar değildir. Siz reformist uşaklarla Kürdistan devrimcilerini farklı noktalara götüren geçmişin tepeden tırnağa kadar farklı özellikleri vardır. Bu farklılıkları Kürdistan'daki gelişmeleri izleyen her insan görebilir.

Sizler kararmış o uşak ruhlarınızla Kürdistan halkının yüreğinde ve beyninde artık yer tutamayacaksınız. Gün 1980'ler öncesi gün değildir. Koşullar çok değişti. Son beş yıldır faşist sömürgeci güçlerin dayattığı tek yanlı savaş koşulları içerisinde bulunan direniş ve teslimiyet konumunda zaten duyarlı olan halkımız bu kısa dönemden de bu iki eğilimi (direniş ve teslimiyet eğilimini) rahatlıkla ayırt edebilecek bir noktada bulunmaktadır. Halkımızın mücadele azmi artmış, politik duyarlılığı gelişmiştir. Yaman koşulları yaşayan Kürdistan halkının sempatisi ne demogojilerle ve ne de uzaktan gönderilen teslimiyet yüklü sinyallerle kazanılamaz. Eğer bu halkın sempatisi kazanılmak isteniyorsa mücadelenin kızgın alevleri içerisinde her gün her saat ideolojik, politik, örgütsel ve eylemsel olarak halkın mücadelesine önderlik yapmakla mümkün olabilir. Ne yazık ki buna da ne yüreğiniz ne de beyniniz yeterli gelmemektedir. Kürdistan'da bir ceset durumuna gelmiş teslimiyetçi anlayışlarınızı artık hiçbir güç diriltemeyecektir.

Sorunun anlamadığınız (daha doğrusu anlamak istemediğiniz) bir başka yanı da vardır. Kürdistan'da operasyonlar sadece 15 Ağustos eylemleri ardından gündemleşmedi. Son beş yıldır Kürdistan'da tek yanlı savaş koşulları ilan edilmiştir. 300.000 dolayında asker Kürdistan'da alarmda bulunmaktadır. Bazen günde 30 ila 50 arasında operasyon düzenlenmekteydi. Ülkenin değişik noktalarında düzenlenen bu operasyonlara 100.000 dolayında asker katılmaktaydı. Bugünkü koşullarda pek az savaşlarda cephede 100.000 dolayında asker yoğunlaştırılır. Fakat bu durum Kürdistan'da yaşanan bir gerçekliktir. Operasyondan geçmeyen köy kalmadı, işkence görmeyen insan pek az bulunur. Operasyonlarda amaç da açıktır: öncü imha, halk pasifleştirilmek isteniyor. Halka yönelik pasifikasyon faaliyetleri işkenceden basın-yayın faaliyetlerine kadar hertürlü yöntem kullanılarak yapılmaktadır. Cezaevlerindeki durumları da bilmeyen kalmadı. Son beş yıldır bunlar olup biterken, bunlara karşı niçin en ufak bir eyleminiz olmadı? Faşist cellatların Kürdistan'da estirdikleri teröre herhangi bir tavrınız oldu mu? Olduysa nerede oldu? Açık ki 15 Ağustos eylemlerine karşı durmanız halkın yaşadığı baskılara yüreğinizin acımasından değildir. Bu yaptıklarınız Kürdistan'da gelişen devrimci mücadelenin karşısında durmaktan başka birşey olmaz. Hele bunu halka sahip çıkma adı altında yapmanız ikiyüzlülüğün en büyüğüdür. Kürdistan'da gerçekleşen her eylem halkın desteği ve bizzat halkın katılımıyla yapılmaktadır. Ve bu eylemler 1980'lerde bıraktığınız ortam içerisinde değil, o meşhur dernek örgütlenmelerinizin örgütsel zemini üzerinden de değil, PKK'nin yıllarca sürdürdüğü siyasal-örgütsel zemin üzerinde gerçekleşmektedir.

Danimarka'da koyduğunuz "eylemle" ve beyan ettiğiniz düşüncelerle Kürdistan halkını değil olsa olsa efendileriniz olan emperyalist çevreleri biraz sevindirmiş olursunuz. Düşmana karşı çaşmer bize karşı da xaşmer kesildikçe çanaklarınızı biraz zenginleştirmiş olabilirsiniz; fakat Kürdistan halkının üçbin yıllık tarihi geçmişinde uşaklara duyduğu öfkesinin yönünü her zaman kendinize yönelmiş bulacaksınız.

Efendilerinizi, Kürdistan'da daha da gelişip güçlenecek eylemlere karşı önlem almaya çağırmakla acele ediyorsunuz. Danimarka'da yaptığınız gibi onları da maceracılığa sürüklemiş olursunuz. Çünkü herşey hesabı kitabıyla gelişiyor. Bugün karşımızda dolaylı olarak bulduğunuz emperyalist güçleri yarın doğrudan bulacağımızdan kuşkumuz yok, sizlerin de kuşkusu olmasın.

Sonuç olarak şunu söylemek mümkündür. Kürt reformist güçleri, Avrupa sosyal-demokrasisi ile ilişkileri geliştirdikçe Kürdistan devrim hareketi ile mesafeyi daha da açmış olacaklar. Başından beri Kürdistan'da hiçbir sosyal kesimin çıkarlarını temsil etmeyen bu elit tabaka, devrim mücadelesi geliştikçe soysuzluğunu uç noktaya daha da yakınlaştıracaktır. Kürdistan'da halk kategorisine giren sosyal güçlerin Türk sömürgeci güçleri ile çelişkisi her gün daha fazla derinleşmektedir. Fakat Kürt reformist güçlerin Kürdistan'daki sosyal güçlerle bağı olmadığından dolayı kendilerinin cunta ile çelişkilerinin derinleşmesinden bahsetmek doğru olmayacaktır. Faşist sömürgeci güçlerin dayattığı ekonomik-sosyal yaşamın kilometrelerce uzağında yaşayan bu güçlerin ülkedeki gelişmelerden etkilenmesi mümkün değildir. Sömürgecilerin dayattığı maddi yaşam koşullarından etkilenmeyen bu kesimlerin düşmana karşı şu ya da bu oranda mücadele içerisinde olmalarını beklemek ham hayal olacaktır. Avrupa sosyal-demokrasisinin garına pinekleyen bu sefiller, Kürdistan devriminin uluslararası alanda kazandığı prestiji parazitçe sömürerek yaşamlarını sürdürmek istemektedirler. Çıkarları Avrupa sosyal-demokrasisinin çıkarları ile gittikçe özdeşlik kazanmaktadır. Durum böyle olunca da oynayacakları rolün karakteri de açıklık kazanıyor.

Fakat bu sefillerin çırpınışında Kürdistan devrim hareketinin etkilenmesi mümkün değildir.

*** Hiçbir güç Kürdistan Bağımsızlık ve Demokrasi Mücadelesini Engelleyemeyecektir!**

*** Kahrolsun teslimiyet ve uşaklık!**

*** Zafer direnen halkımızın olacaktır!**

Dersim'den bir PKK taraftarı

85 Newroz'unun Kutlanma Çabaları...

Baştarafı 20. sayfada

neceğini sanan sefillere büyük bir gaf içinde olduklarını hatırlatmak istiyoruz. Kürdistan halkı ki yüzyılların baskı ve işkencesine eklenen son 4 yıldaki zulmüne bile boyun eğmemiş ve direnişe destek vermekten bir adım bile geri atmamıştır. Ulusal Kurtuluş Cephesi ile karşılanan, bu Newroz döneminde daha fazla direnme gücüne ulaşan Kürdistan halkı, açık ki reformist ve teslimiyetçi güçlere de gereken cevabı bizzat verecektir ve vermektedir.

Halkımız ve ulusal kurtuluş savaşı açısından tarihi bir önemi olan Newroz, tüm coşkunluğu ile kutlanmaya devam etmektedir. Bu inanç ve duyguyla kutlanmaya devam edecek olan Newroz'a, bir eğlence, bir konser gibi sahip çıkılmak istenmesine de en sert cevap, yine bizzat Kürdistan halkından Newroz gecelerine yaygın katılım sağlanarak verilmektedir.

Halkımızın ulusal kurtuluşunun karşısında oluşturulan 6'lı, sol'lu birlikler tüm güçlerini birleştirerek de engelleme çabalarını yürütseler, Newroz nasıl tarihte bir varolma savaşı ve isyan geleneğinin temsiliyse, bugün de yine var olma ve ulusal bağımsızlık uğrunda isyanın temsili olarak kutlanmasını engelleyemeyeceklerdir.

Bugün, Kürdistan dağlarında, direniş alanlarında bu yönüyle kutlanmaktadır. Kürdistanlı emekçilerin bulunduğu yurtdışında da aynı anlayış ve inançla kutlanan Newroz, küçük-burjuva reformizminin, teslimiyetin bir kez daha teşhir edildiği alanlar durumuna getirilmiş ve direnişe sahip çıkış ifade edilmiştir.

Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanı ile birlikte daha da anlamlı hale gelen 21 Mart Newroz direniş geleneği, bundan böyle de ulusal bağımsızlık mücadelemize uygun bir özde kutlanmaya devam edilecek ve bu günler halkımız ve bizler açısından da güçlü atılımların yaşandığı günler olarak değerlendirilecektir.

Küçük-burjuva ve sosyal-şoven güçlerin kendi tasfiyeci amaçlarına uygun olarak değerlendirme heveslerine karşı, özüne sahip çıkılarak coşkulu bir biçimde kutlanmaya devam edilen Newroz, bundan böyle de mücadelemiz açısından da bahara açılmanın ifadesi olarak, Ulusal Kurtuluş Cephesi yolunda en geniş halk kitlelerinin atağa kalktığı bir dönem olarak direniş mücadelemizde yerini bulacaktır. Ve halkımız her türden özünden boşaltma çabalarına da en sert ve gerekli cevapları vermekten çekinmeyerek halk savaşı yolunda ilerleyecek ve Türk sömürgeciliği ile birlikte her türden uşağını da kahredecektir.

*** Kahrolsun hertürden teslimiyet, ihanet ve komploculuk!**

*** Yaşasın Newroz direniş geleneğimiz!**

Ulusal Kurtuluş Cephesinin İlanı...

Baştarafı 20. sayfada

belirtip, bu oyun ve saldırılara karşı devrimci-direnişin daha da yükseltilmesi gerektiğinin önemine değindi.

Konuşmanın bitiminde, halkımızın yüzyıllardan beri sömürgecilikten çektiği baskı, işkence ve zulmün hesabının sorulması ve ülkenin bağımsızlığı ve özgürlüğü uğruna şehit düşen yüzlerce yiğit Kürdistan evladının, karınları deşilen genç gelinlerin, süngülere takılan doğmamış bebelerin intikamının alınmasını dile getiren intikam, intikam intikam... sesleri salonu doldurdu. Bu anda yüzyılların acı dolu yaşamı bir bir gözler önünde yeniden canlandırılırken, sömürgecilere karşı kin ve öfke daha da artış gösterdi.

Oldukça seri ve canlı bir şekilde sunulan programda sıra çocuk folkloruna gelmişti. Beğeniyle izlenen milli oyunlarımıza, kitle tempo tutarak eşlik etti. Geceye çeşitli örgüt ve kuruluşlardan gelen mesajların okunması ardından ozanların sunduğu direniş türküleri ile program devam etti. Almanca konuşmayı, çocuk folkloru izledi. Koma Berxwedan'ın sunduğu halk ve direniş türküleri ile kitlelerdeki coşku alabildiğine yükseldi. 3 ayrı çocuk folklor gurubunun yanısıra, Hunerkom'un diğer folklor grubu, Kürt milli oyunlarını sergiledi. Halkımızın UKC'ne sahip çıkışının coşkunluğunu, Cephe bayrağının açılması ile, doruğa ulaştığını temsil eden bir girişle başlıyan folklor gösterisi, kitlelerin coşkulu alkış ve sloganlarının eşliğinde büyük beğeni kazandı.

Programın sonunda sergilenen üç sahnelik tiyatro ise, gecenin tamamlayıcısı olmuştu. Oldukça başarılı bir şekilde sergilenen tiyatro, sömürgecilerin bir kez daha teşhirini sağlarken halkımızın yaşlısı ve genciyle mücadeleye nasıl katıldığını da somut olarak ortaya koyuyordu.

Cuntanın içine düştüğü acizliği, korku ve paniği canlandıran sahneleri kitlelerin sömürgeciliğe karşı nefretlerinin güçlülüğü ile karşılanırken, yurtsever köylülerin sahneleri ise, coşkun alkış ve sloganlarla karşılandı.

Tiyatronun ardından gece sonuna yaklaşmıştı. Baştan sona kadar düzenli ve disiplinli bir şekilde geçen gece, bu yönüyle de dikkatleri çekerken, gecenin anlam ve önemine yaraşır bir tarzda devam etti.

Gecenin sonunda programda yer alan tüm arkadaşların katılımı ile **"Apo hate Hilwanê"** müziği ve türküsü eşliğinde halaya duruldu. Daha halay oyununa başlamak üzereyken, salondan da yaşlı-genç onlarca emekçi sahneye fırlayarak, halaya katıldılar. Adeta kitlelerin UKC'ne sahip çıkışını dile getiren halay, büyük bir coşkunluk içinde geçti.

Gece boyunca, **"Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi"**, **"Bijî PKK"**, **"Bijî Serok Apo"**, **"Kahrolsun Teslimiyet, Yaşasın Direniş"**, **"Bijî HRK"** sloganları en fazla atılan ve duyulan sloganlardı.

★★★

SBKP Genel Sekreteri ve SSCB Devlet Başkanı K.U. Çernenko Öldü...

Baştarafı 1. sayfada

ya halklarına karşı tırmandırdığı saldırılarına karşı tavizsiz bir mücadelenin iç ve dış politikada kendisini yakıcı bir tarzda dayattığı günümüzde Gorbaçev, dışta sosyalizmin militan temsili, ulusal kurtuluş mücadelelerinin aktif desteklenmesi, proletarya enternasyonalizmi ilkelerinin uygulanması temelinde içte ise, henüz aşılması gereken proletarya dışı sınıf etkilerine karşı ekonomik, kültürel ve ideolojik mücadelenin yürütülmesi görevlerini devralmış bulunmaktadır. Dünya sosyalizmi ve barışına gerçek katkının buradan geçtiği günümüzde Gorbaçev, bu görevlerin yerine getirilmesi durumunda sosyalist devrimde önemli bir rol oynayacaktır.

2 Mart 1931'de Stawropol bölgesindeki Krasnogwardajsk köyünde bir çiftçi ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelen Michail Gorbaçev, 15 yaşından itibaren bir Traktör Makinaları Atölyesinde mekanist olarak çalışmaya başlamış, 1952'de Parti uyesi olmuştur. 1955'de Moskova Lemonossow Devlet Üniversitesi'nin hukuk bölümünü okumuş, 1967'de Stawropol'daki Ziraat Enstitüsünde ilim adamı olarak tahsilini tamamlamıştır.

1955'den beri Komsomol ve Parti bünyesinde çeşitli faaliyetlerde görev alan Gorbaçev, Stawropol komsomol şehir komitesinde I. Sekreter olarak ve bölge komitesinin propaganda ve ajitasyon bölümünde başlangıçta II. daha sonra da I. Sekreter olarak faaliyet yürütmüştür.

Mart 1962'de Stawropol bölgesi Kolhoz ve Solhoz üretim idaresinin Parti örgütleyicisi görevini yapan Gorbaçev, aynı yılın sonunda bölge komitesi, Parti örgütleri bölüm başkanlığına getirilmiştir. 1970 Nisan'ında Stawropol bölge komitesinin I. Sekreterliğine seçilmiş, 1971'den itibaren de SBKP-MK üyesi olarak görev yürütmüştür. Partinin 22, 24, 25. ve 26. Genel Toplantılarına delege olarak katılmış, 1978'de Parti MK Sekreterliğine ve ve 79'da MK'nin Politbüro adaylığına seçilmiş olan Gorbaçev, 1980 Ekim'inde Politbüro üyesi olmuştur. Bu tarihten itibaren içte ve dışta çeşitli görevler üstlenen Gorbaçev, bazı dış ülkelere ziyaretlerde de görev almıştır.

Parti üyeliği süresi boyunca başarılı çalışmalar yapan Gorbaçev, Parti ve Sovyet Devleti etrafında elde ettiği kazanımlardan dolayı üç Lenin nişanı kazanmış, ayrıca birçok kez çeşitli ödüllerle mükafatlandırılmıştır.

★ ★ ★

YAŞASIN KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİ